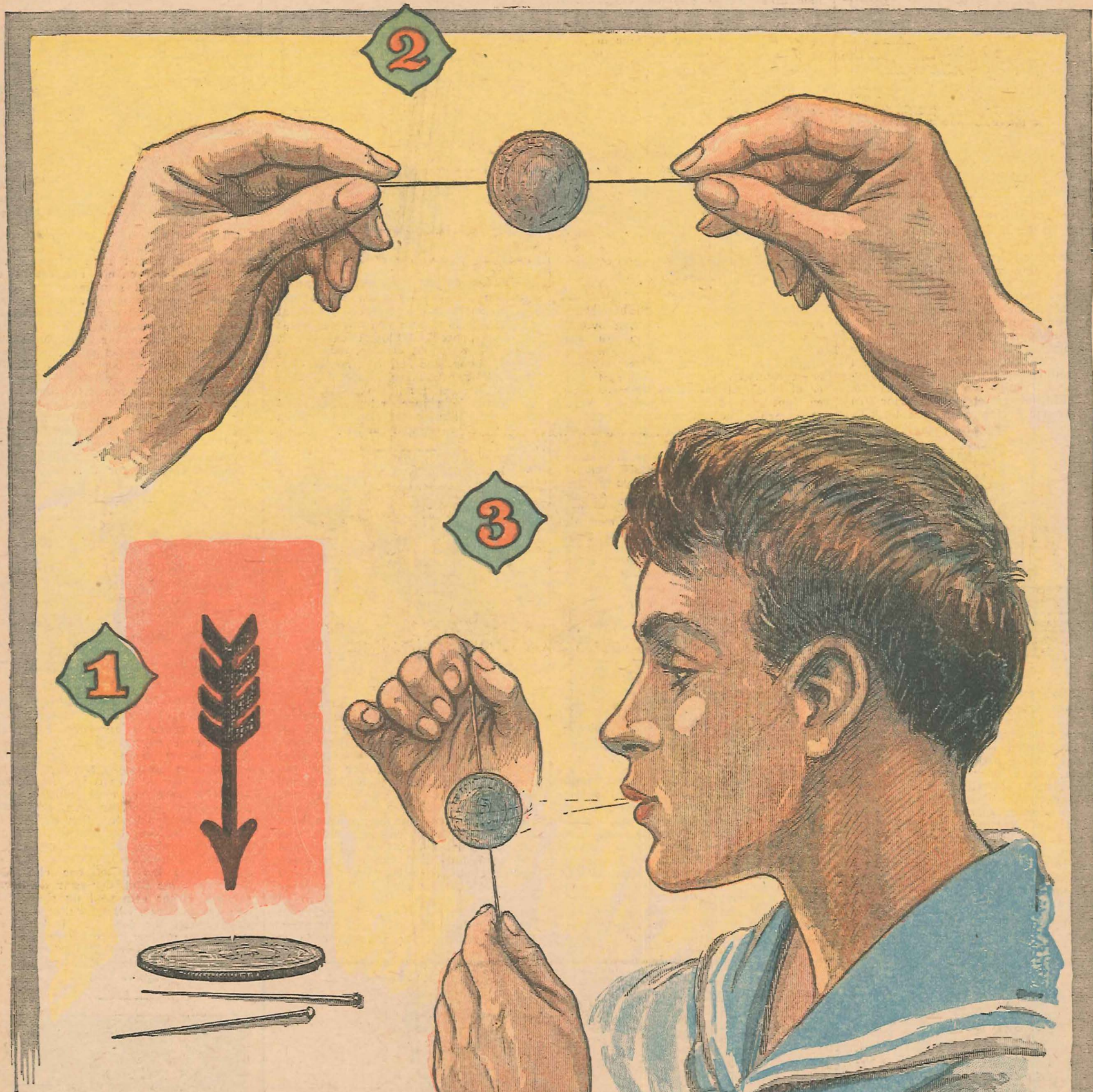

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

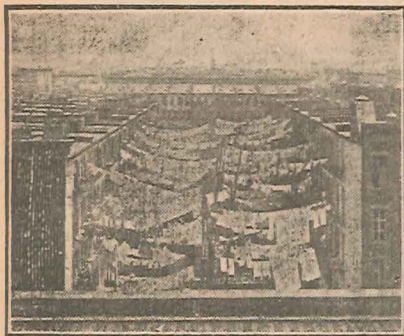
Et litet kunststykke.

Der kræves til dette morsomme, lille eksperiment ikke andet end en femøre, to knappenåler og et par hænder som ikke ryster. Læg femøren paa bordet og ta den op med de to knappenåler, som vist paa den øverste tegning! Det varer kanske litt inden man faar pengestykket til at lystre og bli hængende mellem de to naalespidser, men med øvelse gaar det og da er man over den første og største vanskelighet. Den næste del av kunsten bestaar i at vende hændene saa naalene med mynten imellem staar lodret; det tar sig ganske imponerende ut naar man præsenterer en femøre for sine venner paa denne maaten og kan man saa, som et yderligere clou, sætte mynten i roterende bevægelse ved at puste litt paa den, er man sikker paa en succes som behændighetskunstner. Kunststykket er

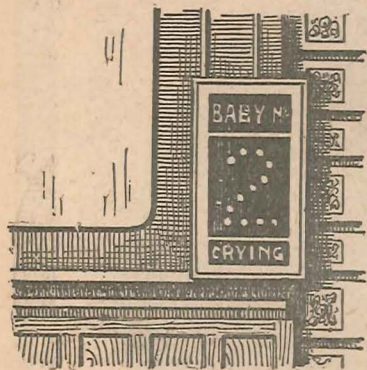
endnu lettere at utføre med en mynt som er riflet i kanten, for eksempel en tokrone. — Inde i bladet bringes idag en artikel om nogen verdensberømte „tricks” med tilhørende avsløringer av hvorledes de utføres.

KURIOSITETER

Det er en større vask som her er hængt til tork. Man kunde kanskje tro at det var et vaskeri som hadde sin tørkeindretning her. Men det er ikke tilfældet. Det er de familier der bor i husene som snorene er trukket imellem, der istedenfor at hænget tøyet paa loftet, anbringer det paa snorer fra sine egne vinduer over til naboen. Metoden er ikke ukjent her hjemme, men det overraskende er at se den saa flittig brukt. Det ser nærmest ut som om alle familiene i de to huser efter avtale var blitt enige om at vaske samme dag. Billedet er et gaardinteriør fra Park Avenue i New York, den 101-gate.

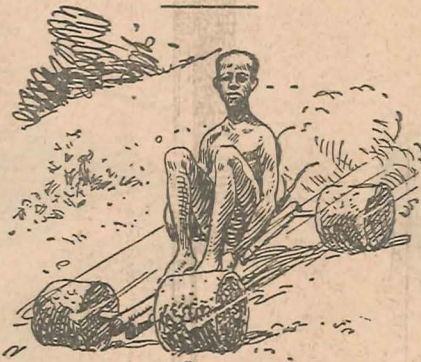

Naar babyen graater mens mor er paa kinematograf har man i Los Angeles i Kalifornien en morsom maate at underrette moren herom. Paa begge sider av scenen — det hvite lerret — er der en tavle, hvor der med lyssignaler kan vises et eller andet tal. Tændes nu midt under forestillingen et tal paa disse tavler, og er det f. eks. tallet 2, vet den mor hvis baby ved avleveringen i teatrets vuggestue fik dette nummer, at hendes barn graater og er urolig, saa hun maa avbryte midt i det spændende drama hun overværer for at skynde sig hurtigst mulig ned i vuggestuen og hjelpe den lille skrikhals der til atter at komme i likevegt.

For at faa kjolen til at passe nøiagtig nedentil bruker man nu paa mange av de store utenlandske systuer et apparat som det man ser her. Damen som skal prøve gaar op paa en liten, ganske lav platform. Denne er cirkelrund og utenom den kan bevæge sig en opstander som er forsynt med et haandtak oventil og et merkehjul litt længere nede. Det nederste av kjolen bringes i klemme mellom merkehjulet og en trælist, og dameskræderen dreier derefter rundt paa haandtaget. Opstanderen vandrer nu rundt platformen, og merkehjulet avsetter samtidig en hvit linje nedentil paa kjolen helt rundt, altid i nøiagtig samme avstand fra gulvet, hvorefter kjolen falder op efter denne linje. Paa denne

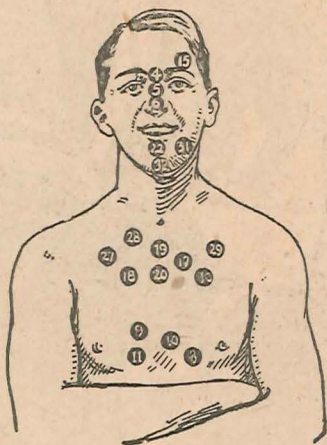
maate sikrer man sig at kjolen kommer til at hænget som den skal. Hele avmerkningen fra det øieblikk damen trær op paa platformen til den hvite linje er færdig, tar bare 40 sekunder.

Akning i egnen omkring Elfenbenskysten i Afrika. Barn er barn overalt i verden, enten de er hvite som sne og født i Europa, eller de har set dagens lys i det mørke fastland og er sorte som ibenholt. Billedet her er et eksempel paa dette. Her ser man en gut fra Elfenbenskysten i Vestafrika rulle noksaa fornøiet nedover en bakke paa sin hjemmelagede „kjelke“, som kun bestaar av fire pinder og fire brede hjul, laget av tørret ler. Redskapet er primitivt, men fornøien ved at bruke det er likesaa stor som glæden er her hjemme hos vore barn, naar de suser nedover de sneklædte bakker paa sine kjelker. Og „kjelken“ med de klodsede lerhjul har endda den store fordel at den ikke kræver sne for at kunne virke. — den ruller like let enten det er sommer eller vinter.

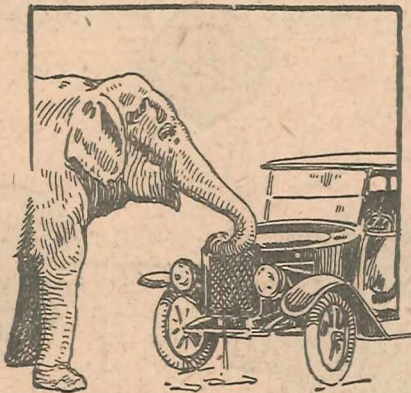

Der er en slags sop som ligner smaa fuglereder med egg. De kaldes derfor ogsaa redesop, og billedet her viser hvorledes de ser ut. Likesom saa mange av sine slektninger lever de ofte paa raattent træ, men treffes dog ogsaa paa almindelig jord. Det er frugtlegemerne som danner redet, mens sporehusene ligner smaa egg. Der er gjerne ca. 10 stykker av dem i hvert „redet“ (A). Hos nogen til samme familie hørende arter er kanten av frugtlegemet hævet saa høit over bunden at det hele

„Træffere“ ved en boksekamp. Paa de to billeder her er paa en anskuelig og interessant maate vist paa hvilke steder og i hvilken rækkefølge de forskjellige støt har ramt som de to motstandere har forstaaet at bibringe hverandre. Som man ser har B faat 13 støt som sitter planmessig og smukt grupperte rundt hans underansigt med enkelte av de frygtede „uppercut“er imellem. De første av kampens tre træffere har ramt B. Derefter har denne gaat over til offensiven og har leveret A tre støt paa rad med langs næsen (4, 5 og 6). Saa har B faat en uppercut (7), hvor-

mere faar utseende av en liten krukke eller et terningbæger (B). Paa et vist trin av sin utvikling ligner denne redesop meget en konditorkake med syltetøi (C).

Elefanten fylder kjøleren paa automobil med vand. „Big Bill“ heter den elefant som sees her ifærd med at tømme det vand som den har opsøgt i sin snabel over i automobilens kjøler. „Big Bill“ hører til et stort amerikansk sirkus, hvor den utfører mange forbausende kunststykker. Naar den ikke optræder er den travl beskæftiget med at holde de mange automobiler med vand, som tilhører det sirkus hvor den er ansat som „artist“.

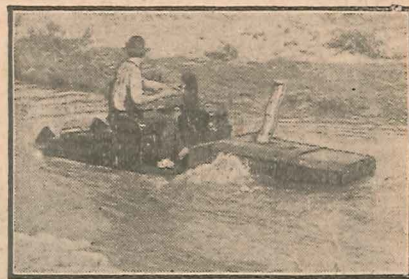

Et merkelig gevær. Den almindelige maate at etablere forbindelse mellom land og et strandet skib er som bekjendt den at der avfyres en raket, hvortil der er bundet en tynd line. Raketten dirigeres slik at den falder ned paa den anden side av skibet. Nu kan mandskapet faa fat i linen og hale det tykke taug til sig som er bundet i linens anden ende, hvorefter bjergningen foregaar ved hjelp av rednings-tolen, som glir langs det tykke taug. I England har man imidlertid nu ved redningsvæsenet indført geværet av den fason som sees her, og med hvilke man er istand til at skyte redningslinen ut til det strandede skib. Linen ligger rullet sammen i blikkeholderen, som sitter omkring geværløpet, og den ene ende av

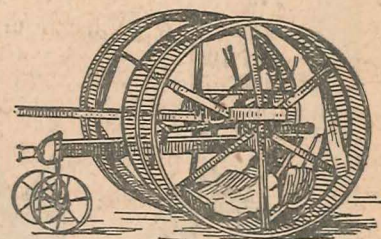

etter B igjen har gjort utfald og har ramt A fire ganger i rækkefølge i brystet (8, 9, 10 og 11). Saa er det igjen blitt B's tur til at staa for skud, og støt 12, 13 og 14 har regnet ned over ham osv., som man ved hjelp av tallene kan følge kampens gang. Forøvrig forestiller de to billeder de verdensberømte bokserer Carpenter (A) og Dempsey (B), og tallene viser forløpet av den kamp om verdensmesterskapet, som for ikke længe siden blev utkæmpet i Amerika, og ved hvilken som bekjendt Dempsey seiret i 4. omgang.

linen er fastgjort til projektilet, som altsaa tar denne med naar det farer i en stor bue gjennom luften ut mot skibet. Der skal med et slikt gevær kunne tas langt sikrere sigte end med raketapparatene, saa der blir langt flere „træffere“.

„En undervands-traktor“ kalder amerikanerne det kjøretøi som sees her og som for øieblikket holder paa at arbeide sig opover en elv, idet det kjører paa bunden. Det som raker op foran og som minder om en oversaget træstamme, er „periskopet“ et rør gjennom hvilket der føres atmosfærisk luft til motorens karburator, naar kjøretøiet kjører under vandet. Og det maa derfor paa-sees at man aldrig begir sig ut paa dyper vand end at „periskopet“s øverste munding samt chaufførens hode ihvertfald er over vandet. Da traktoren kjører like godt under vand som paa land, kalder amerikanerne den ogsaa for „amfibiet“. I egner med ubandede veier og elvehindringer vil dette „amfibium“ ha særlige betingelser for at være til nytte.

Denne maskin graver poteter op, renser dem for jord og samler dem i lange rader i en fure i jorden. Og dermed har et gammelt problem fundet en ny løsning. Det er ikke faa automatiske potetoplager, som fra tid til anden har set dagens lys. Denne paa-staaes at være en av de enkleste i sin konstruktion og en av dem, som yder mest og bedst arbeide. Den trækkes av hester. Idet den bevæger sig fremad, pløier et plogjern som sitter mellom de to store tremmehjul, potetene op og kaster dem ind i det ene eller det andet av disse hjul, der naar de bevæger sig, virker som sold og sigter jorden fra potetene. Disse ruller efter at være rensat for jord ned i den fure, som pløies mellom de to tremmehjul, og ligger her i rad og række parat til at skuffes i sækker eller vogner og kjøres bort.

Et menneskes begavelse kan maales ved hjelp av et apparat som dette, paa-staar den tyske kunstmaler Burger. Han kalder det av ham selv konstruerte maaleapparat et „plastometer“. Ved at anbringe apparatet paa et menneskes hode og maale de forskjellige ansigts- og hode-dellers størrelse: Pandens høide og skraaning, avstanden mellom øinene osv., faar man en række tal, sier oppfinderen, hvorav vedkommendes hele aandelige habitus lar sig nøie bestemme. Og man kan paa den maate i løpet av en time faa et likesaa dypt indblik i dette menneskes sjælelige beskaffenhet som ellers ved aarelangt studium av det samme menneske paa sedvanlig maate; det skal for øieblikket være rent mode i Berlin at la sig maale med plastometer og faa avgjort om man er særlig begavet eller kanskje det motsatte.

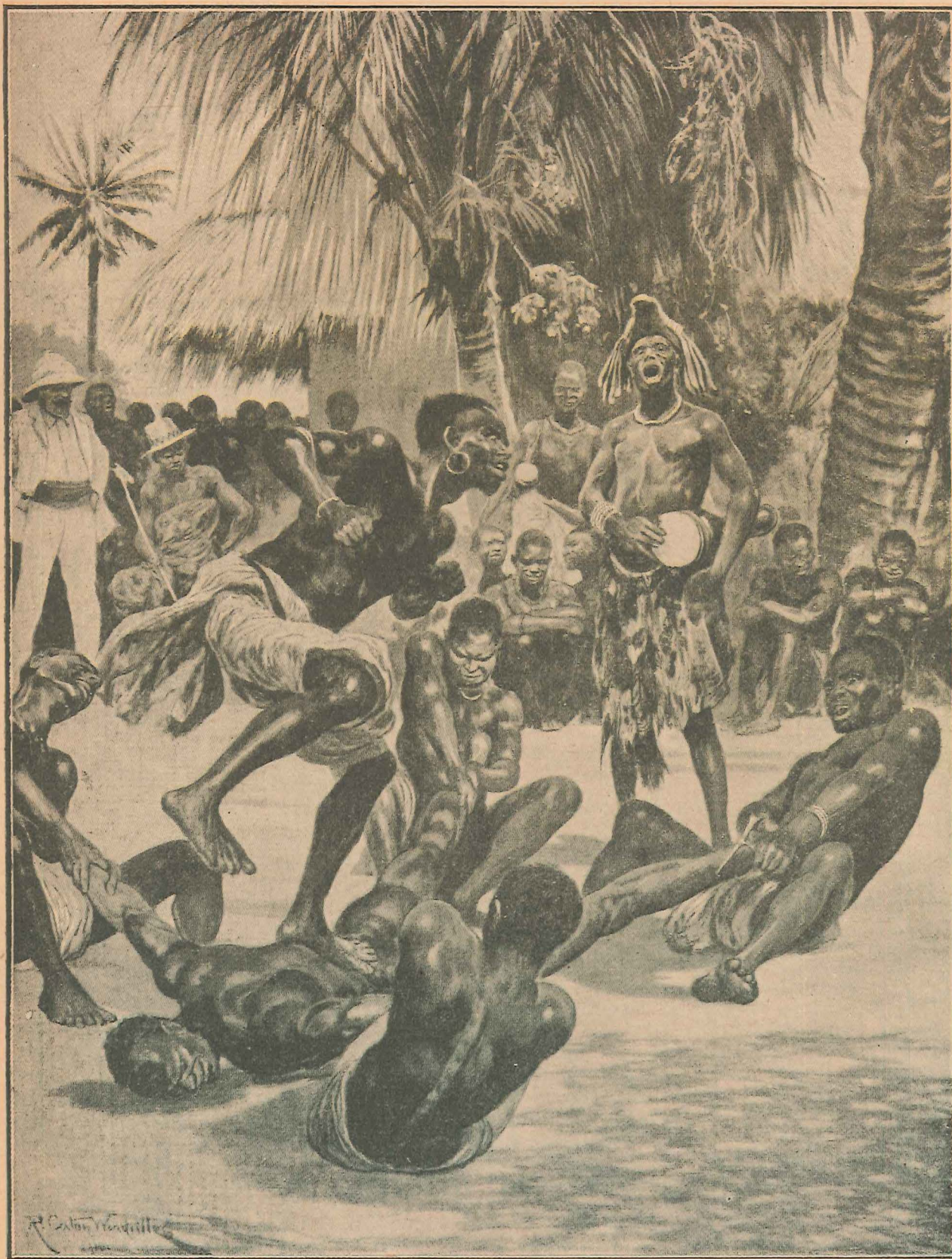
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 39.

Torsdag 29 september 1921.

45 aarg

Ikke afrikansk barbarisme, men — Hvorledes en negerdoktor behandler en gjenstridig mave.
Efter en originaltegning av R. Caton Woodville.

Sorte læger.

(Til ovenstaaende billede.)

Det er ikke nogen taknemlig opgave for europæerne i Afrika at konkurrere med de sorte læger. Negrerne er saa overtroiske at de meget motstræbende tar imot den hvite doktors raad, og de retter sig hundre ganger heller efter en troldmands hekseformularer end efter europæernes ganske jevne, hygieniske forskrifter. En neger

som faar daarlige ben er ikke at formaa til at lægge et varmtvandsomslag om det syke sted, men si til ham at han skal binde en maiskolbe om ankelen paa benet, stille sig op under et leverpølsetræ klokken tolv om natten og si: Mu—phi—ma—nunka — og patienten gjør det glædestraalende og tror paa kuren, hvilket som bekjendt er den halve vei til helbredelse. Negrerne tilskriver gjerne sygdommen onde aander, som for kortere eller længere tid har tat bolig i patientens

legeme, og de indfødte lægers, mirakelmændenes bestræbelser gaar først og fremst ut paa at fordrive disse uvedkommende aander. Hvis en neger har spist noget som ikke bekjemper hans mave vel og tarmene begynder at smerte, tror han fuldt og fast det er en slange som har avlagt hans indvendige deler et besøk — og i saa fald maa den sorte læge straks igang med sin massagekur, der som billedet viser, tar sig litt drastisk ut, men i virkeligheten — ialfald efter egen mening — er en meget menneskekjærlig handling. En afrikareisende som i egen person overvar optrinnet beskriver det saaledes: „To av den sykes kammerater tok fat i hans ben og to i hans armer og derefter slet de av alle livsens kræfter i hver retning og samtidig spaserte „doktoren” ovenpaa hans ryg, idet han nu og da stampet med foten, som om han danset en moderne foxtrot — alt under ledsagelse av sang og trommemusik fra det omstaaende auditorium.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av
B. M. Croker.

(Fortsat.)

„Min ven hadde uttrykkelig forbudt mig at gi dem en øre av hans penger,” fortsatte generalen. „han sa altid: „Din familie kjender dig bare som underskriver av dine cheks. Du har gjort din pligt fuldt ut. Du dem, opdraget dem og sat dem iveri. Nu er de fremmede for dig.”

„Og saa giftet De Dem igjen?”

„Ja, ja, ja,” lød svaret irritert. „Ikke jag slik paa — det er jeg for gammel til. Jo, jeg gjorde nok den dumhet som mine barn frygtet, jeg giftet mig med den kvinne som hadde pleiet min ven. Efter nogen aars forløp blev det for fornemt for mig deroppe i fjeldene, damene vilde ikke kjendes ved Mrs. Beamish og den yngre generation av soldater hadde aldrig hørt tale om mig. Desuten fortsatte familien derhjemme at plage mig og begyndte at tale om at klimaet hadde gjort mig skrullet, og det skjönt jeg bare var sytti aar og saa sund og kraftig og klar i hodet som nogensinde, saa tok jeg en rask beslutning og pakket sammen og flyttet — uten at etterlate mig nogen adresse. Det er en let sak at skjule sine spor naar man bare har penger.”

„Ved bestiktelser, mener De?”

„Jeg mener penger. Deres onkel var en

rik mand, derfor har han været istand til at gjemme sig saa godt.”

„De tror altsaa virkelig at han har skjult sig?” spurte Mallender ivrig.

„Uten tvil. Og hvis De vil lyde en gammel mands raad saa reiser De hjem og spiller ikke mer tid paa at løpe efter løgtemænd.”

„Raader De mig til det?”

„Ja, det er noget andet med mig som har levet mesteparten av mit liv her, landet vil ikke slippe mig. De synes kanskje jeg er en gammel vrøvlkop, men jeg er slet ikke alene om at leve som jeg gjør, der er saa mange gamle officerer rundt om i Indien som foretrekker at bli her efter at de er færdige med tjenesten, overalt i Indien vil De kunne finde dem, og ikke alene mænd, men ogsaa kvinder.”

„Kvinder?” gjentok Mallender vantro.

„Ja, for firti aar siden levet der en gammel dame, enke efter en oberst ved seks og ottiende regiment. Hun red en hvit hest og hadde tropehjelm med rosetter over ørene, og hun fulgte regimentet paa alle dets øvelser. Hun kjørte selv sine ponyer naar hun skulde i butikker. Hun gik aldrig i selskap og de dager regimentet var borte gik hun i kirke eller streifet omkring ute paa markene. Hendes familie var likesaa forbitret som min, men hvorfor skal ikke et menneske faa lov til at leve som det vil?”

Hvad mysteriet med Deres onkel angaar, saa likte han rigtignok ikke livet her, men allikevel tror jeg han er her. Brown & Co. er ikke et firma som gjør sig skyldig i dumme feiltagelser. Mit raad til Dem er at De skal reise hjem, hvor De har alting, baade venner og formue.”

„Nei, ikke formue,” indvendte Geofrey. „Den forspildte jeg ved at indlate mig paa dette foretagende, men jeg trodde jo jeg hadde at gjøre med en bedrager.”

„Og De vilde ikke tro Brown & Co? Det var dumt av Dem.”

„Nei, hverken Brown eller nogen anden.”

„Men nu har De gjort Deres erfaringer, ikke sandt? Og nu vil De lyde mit raad,” den gamle mand bøiet sig ivrig frem i stolen.

„Jeg vil nødig indrømme at jeg har tapt slaget, Sir, men hvad raader De mig til?”

„Som jeg allerede har sagt Dem — til at reise hjem. Opslaa Deres hovedkvarter her foreløbig, jeg har en god hest til Dem, som De kan ride i selskap med Tom og Tara, og se Dem om i landet og kom saa herind om aftenen og snak litt med mig. Vil De ikke ofre en uke eller to paa en gammel mand som ikke har talt med en av sin egen stand paa trekke aar?”

Mallender betænkte sig litt, saa sa han:

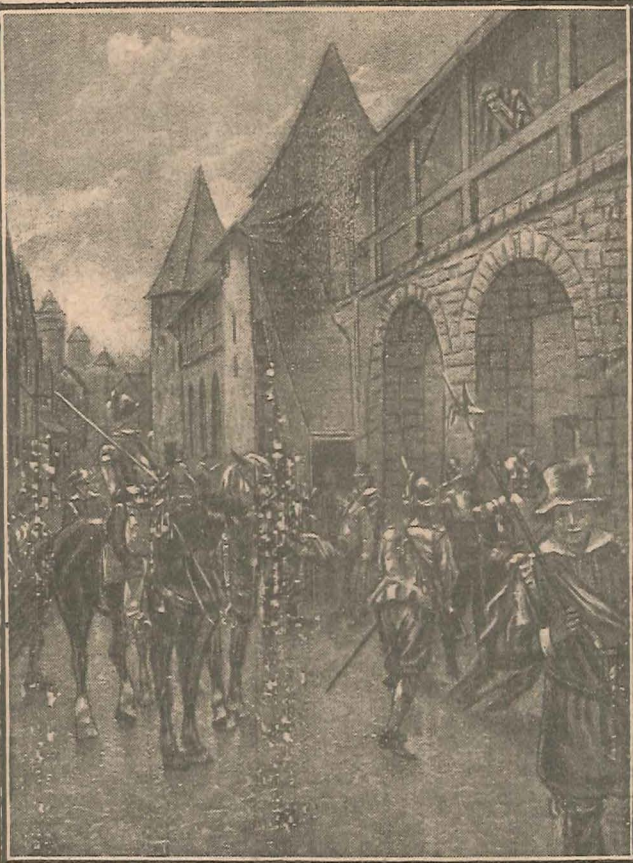
„Det er meget elskværdig av generalen.”

„Nei, ingeniende. Det er udelukkende egenkjærlighet. Jeg har en ny brun hest fra Ussour som vil passe godt for Dem. Denne del av landet har sin historie, skjönt det ser kjedelig ut, og mine barn kjender hver krok heromkring. Interesserer De Dem for Indiens historie?”

„Nei, egentlig ikke. Utover Clive — Plassy — og Warren Hastings kjender jeg ikke noget til den.”

„Slik var det med mig ogsaa indtil mine ben gjorde streik; da maatte jeg slaa mig paa læsningen. Nu har jeg læst meget ogsaa om landet her — dets historie begynner med Alexanders invandring næsten tre

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver

Da Wallenstein beleiret Nürnberg.
Efter O. Meyer-Wegners maleri.

Aaret 1632, da trediveaarskrigen raste paa det voldsomste, blev en tung tid for den sydtyske by Nürnberg. Da den svenske kong Gustav Adolf ikke hadde kunnet forhindre at de keiserlige og bayerske hærer forenet sig, kastet han en sterk hærsstyrke ind i Nürnberg — for at han kunde holde denne strategisk set meget vigtige by, men Wallenstein gav sig straks til at beleire byen og forsøke paa at utsulte den. Han gjorde ikke noget forsøk paa at storme den, sulten skulde være hans forbundsfælle og saa konsekvent var han at da den svenske rikskansler Oxenstjerna med en hær ilte byen til undsætning gjorde han ikke noget forsøk paa at hindre Oxenstjerna i at komme ind i Nürnberg. Han mente at jo flere munde det var derinde, desto værre vilde sulten rase. Gustav Adolf saa sig da nødsaget til at la Nürnbergs garnison forsøke en storm paa Wallensteins skanser, men stormløpet mislyktes og Nürnbergs beleiring fortsattes. Det var en haard og frygtelig tid, og da der saa kom forlik istand mellem keiseren og kurfyrsten av Sachsen maatte Nürnberg bøie sig og gaa med paa forliket. Billedet her viser en scene fra en av byportene under den langvarige beleiring, da byens borgere og Gustav Adolfs krigere tappert forsvarte byen.

hundre aar før Kristus, saa kom det Moghulske keiserdømme og Cholaerne, alle banet de sig vei gjennom landet her.”

„Der er ikke mange minder om dem nu.”

„Nei, men hvilke minder tror De der vil være om os om etpar tusen aar? Det er bare det gamle Hindostan som har sat sig saa pragtfulde mindesmerker i sine monumenter og templer og forter.”

Og derpaa gav han en forbausende klar og livfull skildring av slag og kampe som hadde fundet sted i gamle dager, av nederlag og seiere, men pludselig avbrøt han sig selv og sa:

„Naa ja, jeg er en snakkesalig gammel fyr og jeg kjeder Dem bare, rid De heller en tur rundt i landet med Tara og Tom og se det selv altsammen. Men hør — før De gaar,” vedblev han da Mallender reiste sig, „saa la mig vise Dem min europæiske familie. Vil De ta den æsken av sandeltræ som staar derborte!”

Da han hadde faat æsken heldte han indholdet ut og begyndte ivrig at gjennemsøke det.

„Her er min søn Arnold,” sa han og viste frem billedet av en statelig ældre herre i uniform. „Han har giftet sig til penger. Her er min datter Agathe i hofdragt, hun er nu hendes naade Mrs. Dashell. Her er min søn sakføreren som vil sende mig paa galehus. Som De ser er det altsammen pene bilder som nok kunde friste en gammel

mand til at komme hjem. Hvis noget skulde friste mig maatte det vel være dette,” han rakte sin gjest et udmerket godt billede av Mrs. Villars. „Det er min datterdatter, Lena.”

„Mrs. Villars! Hende kjender jeg!” utbrøt Mallender. „Er hun Deres barnebarn? Hun bodde hos min fætter Talboys i Madras.”

„Ja, det meddelte hun mig. Hun skriver de mest sindssvake brever med anmodning om penger, det er i det hele tat penger de allesammen ber om. En vil ha sin søn til Eton, en anden vil ha sin søn utdannet til landmand, en tredje vil betale sine regninger, men av hele hurven er Lena den mest umættelige. Heldigvis faar jeg brevene gjennom min sakfører, for det morer mig at læse dem. Lena er en skjønnhet, ikke sandt?”

„Jo, det kan man si uten i minde maatte at smigre hende.”

„Lena ligner sin bedstemor, men hun er endda vakrere, og hun har den samme hang til at gi ut penger. Hun var gift med en skikkelig fyr, men hun ruinerte ham ved sin ødselhet. Lena maa og skal ha luksus, og stakkars Villars gjorde ende paa sig ved at ta for meget kloral. Nu skriver hun og ber om etpar tusen til at betale gjæld med, for hun vet hverken ut eller ind mer. Jeg tror, ved Gud, hun er kommet hit for at finde mig.” Den gamle lo høit ved tanken. „Og saa er hun kommet saa langt som til Madras hvor hun saa har tilbragt vinteren hos en skolekammerat.”

„Ja, hos min kusine, Fanny Talboys, men skolekammerater kan de da umulig være, for Fanny er to og firti.”

„Aa, Lena er ogsaa tilaars. Hun er ikke nogen ung pike længer, skjönt hun ganske vist ser meget yngre ut end hun er. Hun holder paa at tigge om penger, da hun staar i begrep med at gjøre et glimrende parti. Gud hjelpe den stakkaren, for en stakkars blir han.”

„Hun nævner vel ikke hans navn?”

„Nei, men jeg antar at han er rik. Forresten faar hun nok gjort ende paa hans penger. Min kone hader min vakre datterdatter og vilde ha brændt fotografiet — jeg tror hun er ræd for at Lena skal komme hit og fordreie hodet paa mig. Ha-ha-ha! Lena skulde bare vite det jeg vet om den skjulte skat.”

„Den skjulte skat?”

„Ja, Indien er full av skatter som stammer fra tiden før bankene kom. Inderne har en medfødt tilbøielighet til at gjemme guld og ædelstener. En indfødt hvis liv jeg engang reddet fortalte mig om et stort skatkammer som han ikke selv turde dra nytte av, fordi han var en gammel, barnløs mand som kunde risikere at bli myrdet. Seks mil fra det sted hvor vi sitter ligger en masse guld og juveler, sølvseletøi og vaaben. Aa ja, verden er endnu rik og penger er roten til alt ondt.”

„Men der er da ogsaa megen fattigdom i verden — sørgelig fattigdom,” indvendte Mallender. „Tænk hvor meget godt der kunde gjøres for alle de pengene som ligger der til ingen nytte.”

„Ja, noget godt vilde de jo gjøre, men det meste vilde bli hængende ved graadige fingre. Jeg gir meget bort, baade derhjemme og herute, men jeg vil aldrig røre skatten. Jeg har nok til at min familie kan leve sorgløst, og hvis Lena fik fat paa skatten vilde hun ha strødd den for alle vinde

i løpet av ti aar. Denne skat blev gjemt i den urolige tid i det attende aarhundre. De vet kanske at Tippos perle aldrig blev fundet?"

"Nei, men jeg skulde ønske jeg fandt dem."

"De? Nei, De dur ikke til at finde noget," ertet den gamle mand. "De kan jo ikke engang finde Deres onkel."

"Saa, Richard, nu har du talt altfor meget, stemmen din er aldeles anstrengt." Det var Mrs. Beamish som var kommet ind paa sine lydlose tøfler. "Kom nu, kapteinen hjælper nok litt til. — det er langt over tiden for din middagshvil, og du har slet ikke rørt dit melk og brød."

XXIV.

"Tom og jeg hadde tænkt paa at vise Dem rundt i byen i eftermiddag," sa Tara. "Vi skal vise Dem de gamle ruiner og bakefer de indfødtes og baseren, og saa avslutter vi eftermiddagen med et slag tennis. Hvad synes De om det?"

"Det er jo et meget tiltalende program," svarte Mallender.

"Ja, og imorgen skal vi ut og se os om i landet. Rider De?"

"Ja, litt."

"Jeg er glad for at De sier 'litt' i den tonen, for 'Sepoy', den nye brune, er en vilter krabat."

"Jeg liker godt en vilter hest som gir en noget at tænke paa," svarte Mallender.

Da solen begyndte at synke ned mot vest begav Mallender og hans to ledsagere seg paa opdagelsesreise. De red forbi de forfaldne officersboliger hvor havene var et krat av custardepletrær og guavatrær, og hvor faldefærdige haveporter og veien ind til det som engang hadde været et hjem.

Tom forklarte at generalen ofte hadde været gjest her, og vist dem stedet hvor den skjønneste dame i garnisonen hadde bodd. Det kaldtes endnu "Lucias bungalow", og Tara smykket den med blomster hver søndag.

"Jeg synes det er som om de ber mig om at tænke paa dem, alle de stakkars, forglemte menneskene," sa Tara.

"Saa skal vi til barakkene," sa Tom. "Her laa generalens regiment for syv og sytti aar siden. Dengang vilde regjeringen ha byen revet ned, men det var for kostbart, og stene var ikke til nogen nytte fordi der ikke var nogen jernbane."

"Skulde man tro at her hadde været soldater?" spurte Tara da de stod foran en stor, firkantet bygning som nærmest lignet et fort, og som var bygget i de dager da landet var oversvømmet av Mysorene og Mahdrattaerne. Murene hadde skytehuller og vinduene vendte ind mot eksercerpladsen som var overgrodd av krat og gult, stridt græs, og hvor etpar høfler græsset. Endel av soldatenes kvarter var styrtet sammen, men endnu stod der noen trappe-

Det vakre Samaria.

Palæstina gjemmer sikkert langt flere rester av bibelens hellige steder end man i allmindelighet tror, men saa længe tyrkerne var i det hellige land ikke alene vandret de hvad de hadde faat i sin varetægt, men de søkte overalt at holde den kristne verden ute fra at foreta utgravninger og undersøkelser som kunde føre til haandgripelig bekræftelse paa bibelens sandheter. Fremtiden vil nu sikkert oprette det som blev forsømt under tyrkerherredømmet og med glæde og stolthet vil alle kristne imøtese hvad der blir bragt frem av den hellige jord. Vort billede er en vakker bekræftelse paa at det er rigtig naar man formoder at der i Palæstina findes betydeligere rester fra den gamle tid end man hittil har trodd. Den pragtfulde søilerad som her er kommet for dagens lys er litt av det vakre Samaria, den paa Kristi tid saa straalende hovedstad i det delige land mellem Judæa og Galilæa, Efraim og Manassa stammes frugtbare hjemsted. Byen har ligget paa en fjeldskraaning, et halv hundre kilometer fra Jerusalem, ved en dal som har været en have. Paa Herodes den stores tid har den været i al sin glans og herlighet. Herodes lot den nemlig smykke med kostelige bygverker og søileraden her stammer netop fra hans dager. En herlig gate har der været hvor der nu bare er en forfalden sti, og mellem de brutte søiler er der opstallet forvitret kvadersten som engang har dannet pragtfulde bygninger. Paa tomtene av Samaria er der nu bare en ussel, liten landsby, bebodd av noen hundre beduiner og røktre. I nærheten findes der en liten menighet av samaritanere, den eneste virkelig uforfalskede samaritanerkoloni i det nuværende Palæstina. Deres lille by heter Nablus og ogsaa den ligger paa en berømt, gammel Samaria-bys ruiner, nemlig Sichems.

ganger og dører av teaktræ tilbake, som hadde trodset tidens tand.

"Det er solid nok til at vi kan gaa derop," sa Tom og førte an opover trappen til de forlatte verandaer og kaserneværelser hvor merket av punkaherne endnu sat i taket. Nu var der stille i den store kasernegaard, der hørtes hverken hestetramp eller kommanderop.

Tom og Tara stod og smaakjælet som de ofte gjorde uten dog at være virkelig uvenner. Mallender stod helt alene og saa igjennom et istykkerslaa vindu utover rosenrøde sletter mot den fjerne blaa horisont, og han begyndte at forstaa det trylleri som Indien, dette hemmelighetsfulde, gamle land, var istand til at utøve.

Den gamle generals fortællinger om kamper, marsjture og seiere stod saa tydelig for hans indre at han tilsidst gjennem solens guldsjør syntes at se et imponerende tog av krigsefanter, ryttere, flyvende faner og dundrende kanoner. Han blev revet op av sine drømme ved et dunk i ryggen.

"Hvad! De er da vel ikke bliit maanesyk eller noget slikt?" utbrøt Tom. "Hvis vi skal spille tennis maa vi skynde os. Kløkken er over fire, og frøknene Beaufort vil komme til at lete efter os baade med lys og løkt."

"Godt, saa la os komme avsted," sa Mallender. "Men jeg sier Dem paa forhaand at jeg er en stor idiot til at spille tennis." Dermed fulgte han efter Tara og Tom nedover trappen.

Tennispladsen laa i nærheten av Beauforts hjem, og paa en forhenværende musiktribune var der sat stoler og bord hvor generalens skjeggete hushovmester serverte forfriskning. De to frøknere Beaufort var ogsaa

riktig allerede paa pletten og ventet i sine blændende hvite kjoler og med racketer i haanden spændt paa sine medspillere.

Kapteinen bar en flot flanelsdress og en straaht som var mindst etpar numre for liten til ham. Miss Lily forestillet dem med stolthet for en tynd, mørk yngling med rødt slips og mange forgyldte ringer. Han het Alongo Perez og foruten ham var der en politiofficer som blev kaldt Charlie.

Det blev en anstrengende tennis for Mallender som manglet øvelse, og han maatte snart trække sig tilbake som en slagen mand til musiktribunen hvorfra han overvar et parti mellem Tom og Lily imot Perez og Jessie, av hvilke den sidste behandlet ballen som en mand, mens hver av hendes egne baller var sikre træffere; hun var saa sterk og utrættelig og saa elastisk som om hun var laget av staa og gummi.

Det varte ikke længe før Blanche satte sig ved siden av ham og begyndte en samtale paa sit bløte, syngende maal, mens hun brukte sine vakre, fugtige øine, og før Mallender visste ord av det hadde han lovet at skrive i hendes poesialbum, ta et billede av hende og forære hende sit eget til gjengjæld. Stakkars Blanche! Hun kunde godt spare sit uskyldige koketteri, for denne unge, mørke mand sværmet bare for blaa øine og blonde lokker.

Da mørket kom saa braat som det altid gjør i vesten vendte selskapet hjem for at spille svarteper ved lampelys, men Mallender trak sig tilbake til sit logi under paa-skud av at skulle skrive brever. Her overrakte den gamle postmester ham to brever paa en suppetallerken, det ene kjendte han paa haandskriften, det var fra Nancy Branders, mens haandskriften paa det andre var ham fremmed. Han bad om et lys og brøt først Nancys brev. Hun skrev:

„Kjære Geoffrey!

Hvor mon De er henne, og hvad tar De Dem til? Jeg har truffet en major og Mrs. Rochfort og deres yndige lille pike, de talte alle tre meget venlig om Dem og fortalte mig at De nylig hadde besøkt dem — i England altsaa. Jeg synes det var noget sent for dem at bringe et barn herover, og med min sedvanlige oprigtighet sa jeg Mrs. Rochfort min mening. Onkel og tante har det godt, hun taler ofte om Dem og spør om jeg har hørt fra Dem — han aldrig, og det ligner igrunnen slet ikke obersten, han er ellers hverken haard eller uforsonlig, men, kjære tyvemening, nu er jeg kommet under veir med at det ikke er saa meget fordi De har ødelagt Deres liv' som han kalder det, — han har en meget alvorlig anke mot Dem, det hvisket Fanny mig i øret igaar. Mrs. Fiske har fortalt mig at De har betalt reisen for Ada Sim, ja, jeg skammer mig for at skrive det, men jeg maa tilføie at Mrs. Fiske høitidelig forsikret onkel Fred at De hadde Deres egne gode grunde til at faa hende ut av landet. Mrs. Fiske hadde sagt at hun hadde historien fra Mrs. Wylie, hvis mand selv hadde overrasket Dem og Miss Sim i haven, hun hadde graatt som om hun var pisket og hadde holdt Dem om halsen. Han hadde hørt Dem avtale et nyt møte, og han hadde staat i Cooks kontor da De kjøpte billetten. At De har gjort det tror jeg gjerne, for det kunde ligne Deres gode hjerte, alt det andre tror jeg ikke paa og det gjør ikke Fanny heller, men Fred er meget ømfindtig overfor en landsmands gode navn og rygte, særlig naar han bærer navnet Mallender, — og han har altid trodd at De var hæderligheden selv, — det tror han imidlertid ikke mer, derav hans taushet. Det er en rigtig motbydelig historie og det har været Mrs. Fiske en stor nydelse at fortælle den. Jeg har dog gjort mig den fornøielse at fortælle hende, at fraset det at De har været ædelmodig nok til at hjelpe en forældreløs og ulykkelig pike, saa var resten løgn — og hun hevnet sig ved at bryte med mig og sende mig en hel bunke av mine egne visitkort tilbake.

Vor sidste fashionable nyhet er — hold Dem fast for det som kommer — forlovelsen mellem Lena Villars og Sir Billy. Han er gjenstand for alle mænds misundelse, hun for alle kvinders. Han har git hende nogen vidunderlige diamanter! Men jeg tror nok at sjøløven vil vite at tjøre sin havfrue til en klippe, ialfald har han forbutt hende at danse runddanser og kalde herrene ved fornavn.

Der er vel ikke noget nyt om Deres onkel? Jeg kunde ha lyst til at gi Brown & Co. tommelskruer paa, det er da til at bli rasende over at de vet besked. Tom hilser og ber mig si at han tror Deres onkel er purdah et eller andet sted, og han haaber De vil avlægge os et rigtig langt besøk før De reiser hjem. De behøver bare at sende os et telegram saa skal Deres værelse staa parat. Vi reiser ned den 15de og efterlater Babs hos tante, — saa skal hun være hendes eneste pike. Jeg haaber ikke hun vil forlove hende med en eller anden liten gut. Mens jeg husker det saa er Mota Rochfort forelsket i Dem.

Nu maa De endelig snart skrive til mig og fortælle mig om alle Deres eventyr.

Deres hengivne
Nancy Brander.”

Mallender undersøkte brevets dato. Det var en maaned gammelt. Han læste det en gang til igjennem med rynkete bryn og et bittert træk om munden.

For et fæ han var som blandet sig i andres saker, der kom jo aldrig noget godt ut av det. Han hadde rettet sig efter sin fars ønske og bare hat ulykke av det. Han hadde forsøkt at hjelpe en ulykkelig pike, men folk hadde git hans handling den værste uttydning. Og Fred trodde paa disse løgne! — Den slynglen Wylie! Han hadde lyst til at dreie halsen om paa ham! Det varte en stund før han kom til at huske paa det andre brevet som var skrevet med en svak, usikker haand. Han kastet et hastig blik paa underskriften: „Deres taknemlige og hengivne Ada Sim”.

Det var da et høist besynderlig sammentræf. Hvad kunde hun ha at meddele ham? Da faldt der ut av brevet et stykke papir — en check paa hundre pund, betalbar til kaptein Geoffrey Mallender — en pengesum der var likesaa uventet som den var velkommen. Den var tilstrækkelig til reisen til Madras og til billetten hjem til England.

„Craig Birnie”,
Inverness-Shire. N. B.

Kjære kaptein Mallender!

Jeg har været meget syk og har derfor ikke kunnet skrive før. Dette er mit første forsøk paa at skrive i to maaneder. Det er mig en glæde at kunne vedlægge en check paa de hundre pund som De var saa elskværdig at laane mig.

Det vil kanskje forbause Dem at jeg er istand til at betale dem, men nu tror jeg virkelig at min lykke har vendt sig. Jeg kom til at reise hjem sammen med en herre som kjendte min ugifte onkel — Andrew Campbell — min morbror. Han var engang blitt uenig med min far, og de vedblev at være uvenner. Han var meget rik, far meget fattig og stolt, derfor blev det aldrig utjevnet. Min gode reiseledsager la et godt ord ind for mig med det resultat at jeg møtte onkel Andrew i London, og efterat vi hadde tilbragt etpar dager sammen, tilbød han at adoptere mig som sin datter og aapne sit hjem for mig. Straks efter min hjemkomst til denne uventede lykke fik jeg tyfus og laa længe mellem liv og død, men nu er jeg utenfor fare og sitter op i sengen og skriver dette.

Min onkel ber mig takke Dem meget og haaber at se Dem her paa Craig Birnie naar De kommer hjem igjen. Selv kan jeg aldrig takke Dem nok. Den eftermiddag da De fandt mig i haven var jeg aldeles ute av mig selv. Hvis De ser Mrs. Brander og Mrs. Talboys saa hils Dem mange ganger. Jeg skal snart skrive til dem. Jeg haaber De kan læse dette blyantsrabbel, det har tat mig to dager at skrive det.

Deres taknemlige og hengivne
Ada Sim.”

Dette brev var som balsam paa Mallenders saarede følelser. Altsaa var der allikevel noget godt i verden. Drevet av øieblikkets indskydelse la han brevet i en konvolut og sendte det til Nancy Branders adresse, han vilde i det mindste rense sig selv i hendes øine — og i Fannys, og efter at ha sendt Anthony avsted med brevet skrev han en undskyldning til Mrs. Beamish og spiste grønsaker i karry til middag hjemme hos sig selv.

(Fortsættes).

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1863.
Av O. Lauritzen, Kjøbenhavn. (Original.)
4 Sort: K, 2 B = 3 br.
3 Hvit: K, D, 2 L, 5 B = 8 br.
1 Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakopgave nr. 1864.
Av W. Meredith, Amerika. (Chess Journal 1886.)
Sort: K, D, 4 T, 2 L, B = 6 br.
Hvit: K, D, 2 T, 2 S, L, 3 B
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1860.

1. T e 8 — c 8, a 7 — a 5. 2. d 7 — d 8 (S).
1. . . . . a 7 — a 6. 2. . . . . (D)

Løsning av schakopgave nr. 1861.

1. D h 3 — h 8.

Løsning av den aritmetiske opgave i forr. nr.:

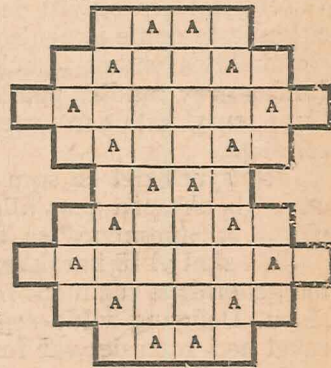
13	10	31	40
46	25	4	19
28	43	22	1
7	16	37	34

Beregningsopgave.

7 kolleger, A, B, C, D, E, F og G, var stamgjester i en restauration, A kom der hver dag, B hver anden dag, C hver tredje dag, D hver fjerde, E hver femte, F hver sjette og G hver syvende dag. Restauratøren sa til dem: „Mine herrer, naar jeg engang ser dere alle hos mig paa en gang, gir jeg fri fortæring, men det sker sandsynligvis aldrig.” Heri tok han dog feil; det forekom virkelig at alle stamgjesterne indfandt sig paa samme dag. Efter hvor lang tids forløp indtraf dette?

Utfyllningsopgave.

De tomme felter i denne figur skal utfylles saaledes med bokstaver, at man læser følgende ord i de vandrette rader: 1. En arm av Rhinen, 2. Et grusomt menneske, 3. En folkefest, 4. Et orientalsk klædningsstykke, 5. En by i Holland, 6. En profet, 7. Et litet hav, 8. En ungarsk adelsmand, 9. En biev til Donau.

Gaadespørsmaal.

1. Hvilken blomst forvandles til en verdensdel, naar man sætter et par bokstaver foran dens navn?
2. Hvilken svensk by danner bakfra læst et mandsnavn fra det gamle testamente?
3. Hvilket vaaben kan forvandles til en by i Schweiz bare ved at man flytter bokstavene om?
4. Naar jeg flytter om paa bokstavene i et av de første navn bibelen nævner, faar jeg en liten ø i Sydeuropa. Hvilket navn og hvilken ø er det?

Scenens barn.

Av
Alfred Aaftoft.

Den vakre skuespillerinde Rosa Berg blev ubetinget feiret som „Nationale Teater”s største primadonna. Hun hadde paa sin forholdsvis korte løpebane forstaar at trænge sig frem i første række, i første instans hjulpet av sit talent og sin glimrende, fuldendte skikkelse, men ogsaa ved protektion av en av direktørene som hun kjendte litt.

Paa samme tid var ansat en ung elev, frøken Lilly Malmberg. Hun var med den første prøve hun avla for direktørene straks bli antatt da hun utvilsomt sat inde med et ikke ringe talent, og dertil kom at hun var en av de ungpiketyper som med sit friske, unge humør og klare, leende øine straks ler sig ind i hjertene hos publikum, vel at merke naar disse egenskaper er forlenet med en egte beskedenhet og naturlighet.

Men frøken Lilly forsvandt snart ind blandt de øvrige unge skuespillerinder som gaar rundt mellem kulissene og venter paa at der ved anledning skal falde et Aladdinple i deres turban — i form av en eller anden rolle, som de vil kunne slaa igjennem med og derved dokumentere for verden at de eksisterer. Likesom Rosa Berg indtok førerstillingen paa de kvindelige kunstners side, saaledes indtok den mandige og vakre Edmund Klang førstepladsen blandt de mandlige skuespillere. — Men der var stor forskjell paa de to kunstners karriere, idet Edmund Klang stille og beskedent hadde arbeidet sig frem og skaansomt, følede det som en pligt, ved enhver anledning tat alt mulig hensyn til kammeratene, hvorfor han ogsaa var meget avholdt av dem alle.

Dette laa vel nærmest i at Edmund Klang, selv om han blev feiret, allikevel vedblev at være et menneske — et menneske, hvem ære og berømmelse ikke formaade at forandre i nogen maate.

Det var en dag hendt at Edmund Klang hadde hat anledning til at gjøre frøken Lilly en liten tjeneste oppe paa teatret og som tak derfor hadde hun sendt ham et smil, idet hun hadde set ham ind i øinene med et blik som, halvt blandet av barnslig fortrolighet og halvt undselighet, endnu syntes at staa for Klangs øine naar han tænkte paa hende. Hvad var det som bevirket at han ikke kunde glemme frøken Lillys øine? — Var det fordi de var saa egte og naturlig fri for koketteri — endnu uberørt av det besnærende rampelys? —

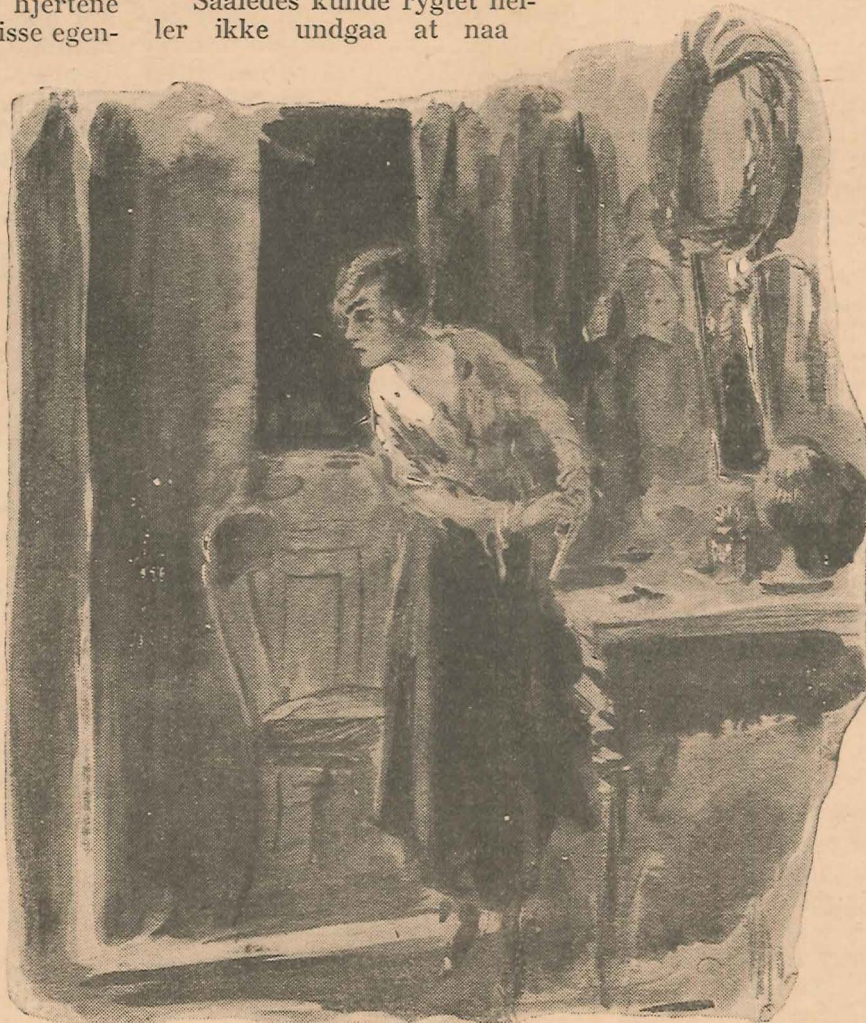
Edmund Klang smilte og rystet paa hodet. — „Du gaar da vel aldrig hen og blir forelsket — du som til daglig er omsværet av kvindegunst og likefrem kurmakeri?” — Men netop denne aapne og utilslørede maate hvorpaa de fleste beundrerinder viste sig overfor den dygtige skuespiller gjorde ikke det fjerneste indtrykk paa ham, men var ham snarere en plage. Men disse, to dybblaa øine, paa en gang smilen-

de og fulde av beundring og barnslig ærefrykt stod for ham, og draget av en ham hittil ukjent længsel etter atter at se hende opsøkte han hende en dag paa teatret ved en av prøvene og atter møttes deres blik og atter forvirredes Edmund Klang i sin mening om sig selv og om den som han selv mente hadde overfor og uimottelighet han hadde motfor det svake kjøns angrep paa hans hjertefred. — Den store, feirede skuespiller Edmund Klang var, uten at han selv visste av det, bli forelsket.

Men var det igrunnen noget under at den to og trediveaarige skuespiller kunde bli forelsket i den unge frøken Malmberg, saa søt og indtagende som hun var?

Det varte ikke længe før kulissesladderen kom til at dreie sig om Edmund Klang og frøken Lilly, for det var ikke gaar de agtpaagivende øine forbi at de to ofte talte sammen naar de hadde anledning til det, likeledes at de fulgtes ad naar de efter prøvene gik fra teatret. —

Saaledes kunde rygten heller ikke undgaa at naa

Under prøven fikk Rosa Berg anledning til at liste sig ind i Edmund Klings paaklædningsværelse og stikke en skarp patron i hans revolver.

Rosa Berg, paa hvem det gjorde et ganske overvældende indtrykk, blandet av overraskelse og skinsyke, idet hun selv, uten direkte at ha utvist det, indtil dato hadde været en av Klangs varmeste og dybeste beundrere. — Dette at en ung, ukjent elev som endnu bare hadde optraadt i noen smaa roller, hadde formaadt at gjøre indtrykk paa den av hende selv saa sterkt attraaede kunstner, baade ærgret og saaret hendes stolthet — hun, som hævet over alle de andre hadde formaadt at komme længst frem i rækken, skulde hun nu distanceres av en slik ubetydelighet som frøken Lilly nu pludselig blev i hendes øine? — „Alldrig!” næsten ropte hun ved sig selv, mens hun knyttet hændene og der viste sig et hadefuldt glimt i hendes øine. Hun, som selv hadde fortrængt alle paa sin løpebane mot berømmelsen og æren, kunde ikke for alt tænke sig at bli fortrængt og skubbet tilside for en andens skyld og den beslut-

ning kom nu op i hende, koste hvad det vilde, hun maatte for enhver pris rive den mand hun elsket bort fra frøken Malmberg. — Men sæt nu at det bare var rygter?

Men denne tanke skulde Rosa Berg snart bli revet ut av, idet hun en dag nede i den lange gang som førte til paaklædningsværelsene saa Edmund Klang og frøken Malmberg komme spaserende arm i arm. Rosa Berg traadte hurtig ind i en vindusfordypning og blev her vidne til at Klang tok frøken Lillys hode i sine hender og trykket et kys paa hendes læber, idet han kjærlig saa hende ind i øinene.

Det næsten svimlet for Rosa Bergs øine og hun skyndte sig ind paa sit værelse og kastet sig paa den lille divan som stod derinde. — Saa var det altsaa sandt! Han var altsaa forelsket i hende — hende!

Rosa Bergs læber fortrak sig til et haanlig smil ved tanken om den lille ubetydelige og ukjendte Lilly Malmberg. Hvad var

hun at regne mot hende selv, den feirede og feterte primadonna, omsværet og tilbedt av herrene? Den tanke at hun selv var bli beseiret og, som hun selv mente, forskutt, blev jo længer hun tænkte over det næsten uutholdelig for hende, og hadet og skinsyken mot den kvinde som saa pludselig var kommet til at staa imellem hende og hendes ideal, vokste frem med en styrke som næsten truet med at ta besindelsen fra hende.

Under disse forhold opprandt der en for teatret betydningfull begivenhet, idet nemlig „Nationale Teater” skulde feire sin fem- og tyveaarige fødselsdag og der var paa programmet til festafteften sat op et stort, nyt drama som skulde ha premiere og i hvilket Rosa Berg hadde faat tildelt hovedrollen og direktionen ventet sig meget av denne med spænding imøtesete premiere paa „Opgjøret”, som var stykkets navn.

Rosa Berg var ikke litet stolt av sin betydelige rolle og den tanke at hun her fik en chance til at fastslaa at hun, bare hun var teatrets eneste virkelige forgrundsskikkelse frydet hendes havepsyke og forføngelige sind.

Hun skulde jo selv hele stykket igjennem spille hovedpartiet med Edmund Klang — det var hende han under stykkets handling skulde kysse og favne —

hende, hans sterke og lidenskabelige kjærlighet skulde dreie sig om, for tilsidst i slutningen av sidste akt, grundet et falsk foregivende, i ubændig skinsykeraseri at dræpe hende med et revolverskud og baketter rette vaabnet mot sig selv.

Etpar dager før premieren skulde finde sted møtte Edmund Klang som sedvanlig Lilly Malmberg efter prøven. —

„Du ser saa bedrøvet ut, kjære Lilly, er dler noget som trykker dig?”

„Aa, jeg vet ikke —” svarte hun undvikende, idet et litet, forpint suk steg frem fra hendes bryst. — „Jeg føler at jeg likesom er tilovers her, som om jeg var levende begravet — aldrig er der bli bruk for mig — aldrig har jeg faat lov til at bruke mine evner og vise at jeg kan noget!”

„Jeg kjender det, vennen min,” svarte Edmund Klang. „Jeg har ogsaa følt det samme før det lyktes mig at bryte igjennem, men jeg visste at gjennembruddet

maatte komme engang; det var likesom jeg følte at jeg maatte frem."

"Det er netop det jeg ogsaa føler," svarte Lilly Malmberg, „sterkere og sterkere for hver gang jeg betræder scenens gulv, at der, bare der, kan jeg leve og aande, at teatret er blit noget av mig selv, av mit eget liv. — Men aldrig har jeg følt det saa sterkt som nu til den forestaaende premiere, hvor jeg som et bitte litet hjul ubemerket i maskineriet bare har en liten brøkdæl at utføre, mens for eksempel Rosa Berg skal utføre det bærende i dramaet og sammen med dig bli ombruset av bifald og æresbevisninger. Ja, du maa ikke tænke om mig at det er av lav misundelse mot hende at jeg taler saaledes." føiet hun til. „Men jeg kan ikke rigtig fatte at der bare kan være plads til en — forresten kan jeg hele frøken Bergs rolle utenad." la hun til mens der likesom kom lys i hendes øine. „Saa-aa — kan du det?" svarte Edmund Klang overrasket.

"Ja, jeg syntes netop at den rollen maatte jeg lære, jeg kunde ikke andet — jeg føler at jeg netop i det stykket sammen med dig vil kunne bringe det til noget. Jeg tror at det kommer av at de egte, sande følelser vilde gripe ind og bidra til at komediennesket vilde svinde bort og gi plads for hvad der rører sig dypt i ens sjæl og forlene spillet med en egre og levende dypt følt ydeevne."

"Du er i sandhet et scenens barn," svarte Edmund Klang og betraktet hende med uførdulgt beundring. —

Premiereaftenen oprandt og teatret var fyldt av et festklædt, fornemt publikum som med spænding imøtesaa aftenens begivenhet. Efter at en prolog var blit frem sagt tok forestillingen sin begyndelse og stöt og seiersikkert gled stykket over scenen baaret oppe av Edmund Klangs og Rosa Bergs glimrende spil. Og aldrig før hadde Edmund Klangs spil naadd saa stor en høide som da han i sidste akt, efter at ha dræpt sin elskede, opdager at det hele berodde paa en frygtelig feiltagelse og saa vanvittig av fortvilelse bakefter retter revolveren mot sit eget hjerte.

Otte dager efter at premieren paa „Opgjøret" hadde fundet sted blev Rosa Berg syk og maatte sendes hjem med lægeattest, og det truet med at man blev nødsaget til at ta stykket av programmet nu, da den ene hovedrolle pludselig var blit sat ut av virksomhet. Og saa meget desto mer uheldig var det at netop dronningen med følge hadde anmeldt sit komme til at overvære forestillingen den næste dag. Gode raad var derfor dyre, men en henvendelse til Rosa Bergs læge resulterte bare i et bestemt avslag, for hun var blit alvorlig syk, hadde høi feber og maatte holde sengen.

Pludselig fik Edmund Klang en ide. — Lilly! — Hadde hun ikke fortalt ham at hun hadde lært Rosa Bergs rolle utenad! Om hun kunde paata sig at spille den og derved redde situationen? Samtidig vilde der bli en sjelden god anledning til endelig at kunne vise at hun virkelig kunde præstere noget.

Opfyldt av denne tanke opsøkte han sin forlovede, hvorefter de begge bad om foretræde hos direktøren, som da han hørte hvorom det dreide sig glad grep anledningen til at kunne redde forestillingen. Og efter at ha foretat en prøve for direktøren som faldt ut til dennes store tilfredsstillelse og beundring fik Lilly Malmberg straks overlevert Rosa Bergs store rolle indtil videre. —

Forestillingen, i hvilken Lilly Malmberg for første gang hadde utført den store rolle, var forbi. Hun hadde spillet glim-

rende og henrevet publikum til en begeistring som næsten ingen ende vilde ta; det var som om hun endnu da hun kjørte hjem fra teatret ved Edmund Klangs side kunde høre det mægtige bifaldsbrus som hadde lydt op til hende da hun efter tepets fald gang paa gang var blit fremkaldt. —

Den næste dag bragte pressen en del rosende omtale om den nye opdukkende stjerne og Lilly Malmberg hadde med ett slag slaat igjennem og var blit kjendt.

Der var nu gaat nogen tid og Rosa Berg som atter var blit frisk meldte sig igjen til sin teatertjeneste. Men hadde hendes følelser mot Lilly Malmberg ikke været ublide før saa blev de det nu — og det for alvor, paa grund av den andres store held og vel nærmest fordi en del av bladene hadde skrevet at Lilly Malmbergs spil langt hadde overgaaet Rosa Bergs, idet denne ikke hadde formaadd at faa saa meget levende følelse over sit spil premiereaftenen som Lilly Malmberg hadde været istand til. Og dette at dronningen hadde overværet Lilly Malmbergs debut gjorde Rosa Berg endnu mer misundelig og hadefuld mot hende som hadde frarøvet hende den mand hun elsket og dernæst paa hendes bekostning nu vilde forsøke at fortrænge hende fra den førsteplads hun indtil nu hadde indtat paa teatret. — Nei, dette maatte for enhver pris forhindres.

Naar slike tanker snek sig over hende hændte det ofte at hendes øine fik et ondt lurende uttryk, mens hun, temperamentsfuld som hun var, hvileløs og heftig kunde gaa frem og tilbake paa gulvet — frem og tilbake — knyttende hændene som pønset hun paa en eller anden hevn.

Den dag oprandt da „Opgjøret" skulde opføres for sidste gang og Rosa Berg hadde av direktøren utbedt sig sin tidligere rolle; men direktøren hadde, av hensyn til den fortjeneste Lilly Malmberg hadde indlagt sig ved paa saa kort varsel at redde forestillingen, beklaget ikke at kunne tjene Rosa Berg i hendes forlangende og latt Lilly Malmberg beholde rollen.

Dette hadde faat bægeret til at flyte over hos Rosa Berg og hendes had mot rivalinden kjendte nu ingen grænser. Det var som en haan mot hende, som hun ikke kunde bære og langsomt modnedes i hendes sind en djævelsk plan om hevn, som stadig blev styrket av den rasende skinsyke, der fultstændig hadde gjort sig til hersker over hendes følelser og handlinger.

Rosa Berg vilde bringe sin plan til utførelse endnu samme aften. Den bestod i at hun vilde forsøke at faa adgang til den revolver som Edmund Klang betjente sig av i stykket og som var ladet med to løse patroner — hun vilde da ta ut den ene patron av revolveren og putte en skarp i istedenfor. — Edmund Klang vilde da intetanende sigte paa Lilly Malmberg som sedvanlig i dramaets slutning — og saa — i sandhet en nedrig uttænkt plan, født som den var i en skinsyk kvindes hjerne.

Altfor let og godt var det lykket Rosa Berg at utføre sit forsæt, idet hun under prøvene hadde set sit snit til i et øieblik da Edmund Klang var optat paa scenen at smutte ind i hans paaklædningsværelse og faa fat paa revolveren og bringe planen til utførelse. — — —

Forestillingen var saa langt fremskredet at sidste akt nærmet sig sin avslutning og øieblikket var kommet, da Edmund Klang som den formodede bedragne egtemand hæver revolveren mot sin hustru og i sit blinde raseri trykker den av. Men i det samme han tar sigte paa Lilly Malmberg snubler han litt i gulvteppet, hvorved han

kommer til at bevæge armen. — Skuddet lyder som sedvanlig, men er denne gang ledsaget av et litet projektil som borer sig gjennom den tynde, interimistiske væg ut mellem kulissene og rammer Rosa Berg i den ene arm. Hun hadde nemlig opholdt sig like utenfor, drevet av en uimotstaaelig magt.

Rosa Berg holdt paa at vakle, men hadde dog kraft og aandsnærværelse nok til at søke op paa sit paaklædningsværelse, hvor hun imidlertid faldt besvimet om i armene paa sin paaklæderske. Denne trodde at hun hadde faat et tilbakefald av sin sygdom og gav hende nogen styrkende draaper, som bevirket at hun atter slog øinene op og saa sig litt forvildet omkring.

„Skaf mig en vogn og lad chaufføren kjøre mig til en læge," sa hun med svak stemme, — og et øieblik efter var Rosa Berg, ledsaget av sin paaklæderske, paavei til sin privatlæge.

Den næste dag kom der til teatret en lægeattest fra Rosa Bergs læge, som i de tre uker der var tilbake inden sæsongens slutning forbød hende at utføre sin teatertjeneste, grundet paa at hun hadde faat et tilbakefald av sin sygdom. — Den rette sammenheng blev aldrig opklart, ikke engang Edmund Klang hadde den ringeste anelse om hvor nær dødens rand han hadde kunnet bringe sin unge forlovede, hvis ikke forsynet hadde villet det anderledes og ved et tilfælde latt straffen ramme den skyldige selv.

Da Rosa Berg atter var blit frisk lot hun sig — til direktionens store forundring — ikke gjenengagere til næste sæson, men, løst som hun var fra sin treaarige kontrakt, reiste hun paa en større utenlandsturne og satte aldrig mer sine føtter paa „Nationale Teater"s scene, hvilket tap direktionen efterhaanden ikke tok sig nær av, idet den i Lilly Malmberg hadde fundet en værdig og bedre erstatning.

Visne roser.

Se alle de røde roser
er visnet i denne nat,
de sidste av hele den skjønne
og straalende blomsterskat.

Igaar, da levet de alle,
ja, endnu den sidste kveld.
Jeg merket fjernt gjennom haven
duftens yppige væld.

Imorges laa over haven
rimens funklende pragt,
i hver av de smaa krystaller
en spire til død er lagt.

En død i straalende kulde
for hele den blomsterskat.
Se! Alle de røde roser
er visnet i denne nat.

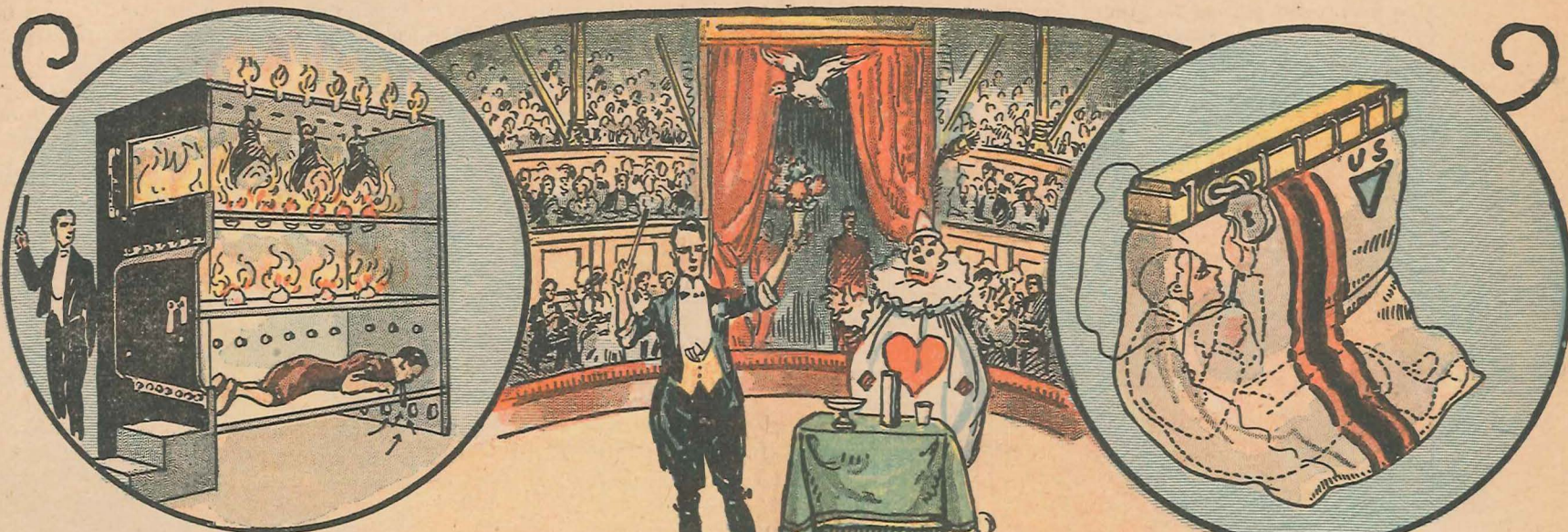
Haabets livfulde roser
er visnet i denne nat.
Stille de høiet bæget
av liv og av blod forlatt.

Igaar, da levet de alle
i livsglædens fulde magt,
med mørket har tvilens rimstænk
sig dødsdold over dem lagt.

K. AA.-H.

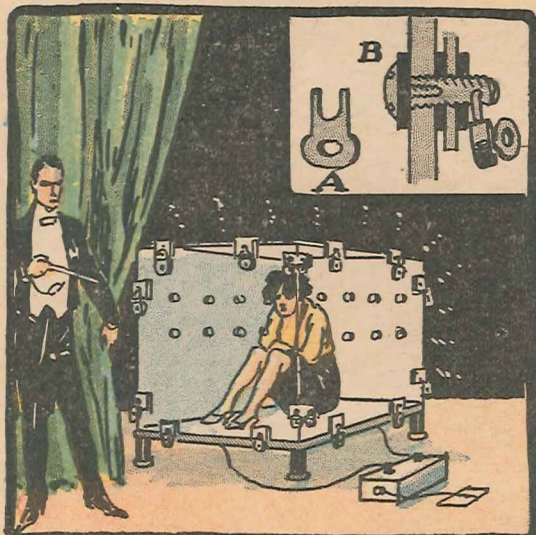

Moderne illusionister, og hvordan de utfører sine magiske kunster.

Manden i den gloende ovn er slet ikke i berøring med ilden, men ligger forholdsvis makelig i det brandsikre rum nedenunder og suger luft gjennom et rør.

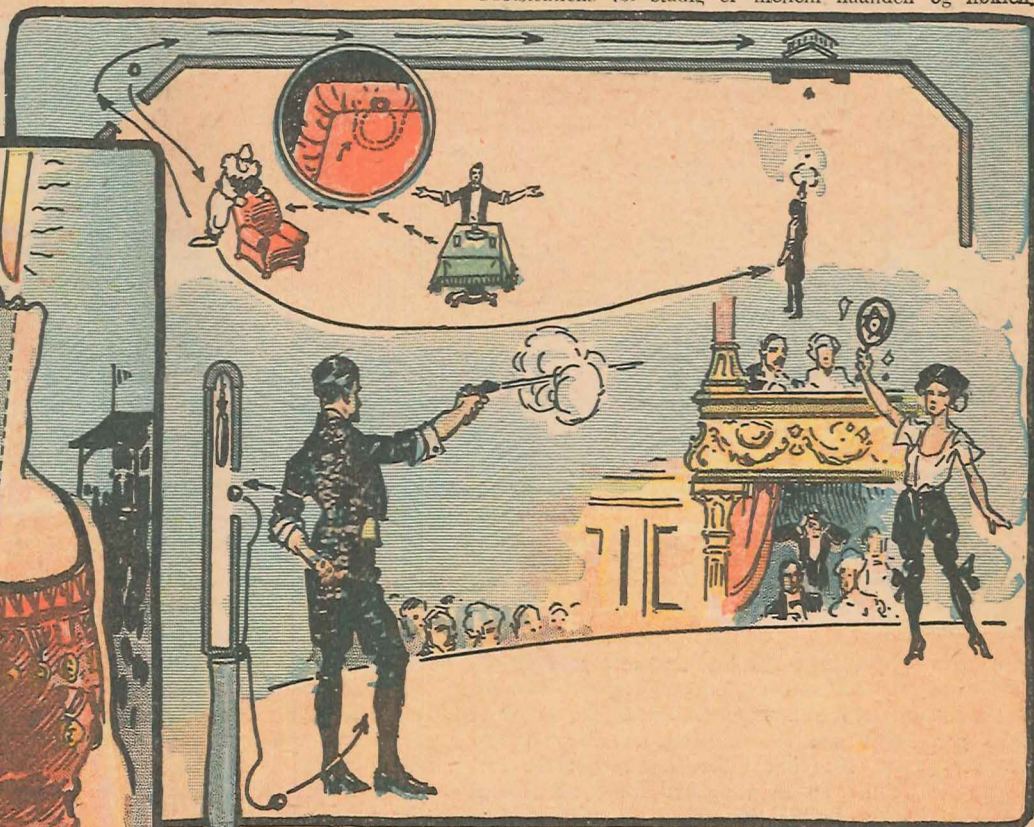
Den avlaaste postsæk appnes av den indestængte person ved hjælp av en nøkkel som bundet i en snor stikkes ut ved jernrammen øverst, og i laasen, idet postsækkens tøj stadig er mellem haanden og nøkkel.

Damen i den elektriske glaskasse undviker farefrit fra denne, idet hun skruer de metalklemmer, som holder kassen sammen, fra hverandre med en liten „passernøkkel“, som hun har paa sig. Strømmen holdes gaaende ved hjælp av saltvand, som er helt paa glaskassen.

At sluke en rødgloende sabel ser meget mystisk ut, men det er ikke paa langt nær saa farlig som det ser ut til, da manden i forveien har sørget for at ar unge en asbestskede paa det sted i svelg, bryst og mave, hvor sabelen stikkes ned.

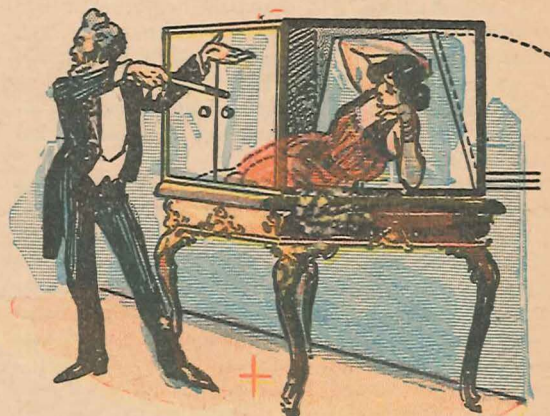
Det knuste lommeur, hvis pulveriserte deler skytes ut av en pistol med det resultat at uret igjen blir helt, er et kunststykke som utføres med bistand av et par medhjelpere og med bruk av et spill, som det sees ovenfor.

Litt moderne illusionisme.

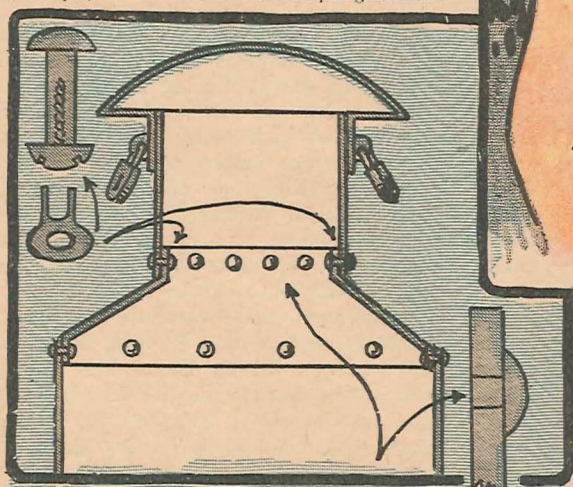
Tryllekunstnere er ikke noget moderne fænomen. Man kjendte dem ogsaa i gamle dager, ja, helt tilbake i den graa oldtid. Men dengang trodde man at disse var virkelige troldmænd med dyp innsigt i magtens mysterier. Nu vet enhver at selv det mest forbløffende tryllekunststykke ikke er hekseri, men bare behændighet — fiffig anvendelse av forskjellige tricks. Men hvad ikke alle vet er hvori disse tricks består. Og at vite det er næsten det aller interessanteste ved en tryllekunst. Gjennem billedene paa denne side er det forsøkt at løfte litt av sløret for flere av de mest yndede og oftest fremviste mystifikationer i den moderne magi.

Ved at løpe igjenem billedene vil man se hvor liketil det hele i virkeligheten gaar til.

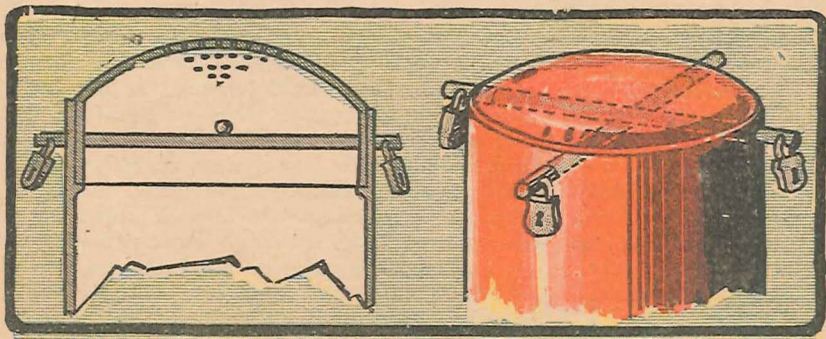
En mand kryper tilsynelatende ind i en ovn med et flammende baal, som er saa kraftig at det kan brukes til stekning. I virkeligheten ligger

Damen i glaskassen, som i en haand vending forvandles til en mand, bytter ganske enkelt plads med en mand som sitter parat paa en forskyvelig lem i bakveggen.

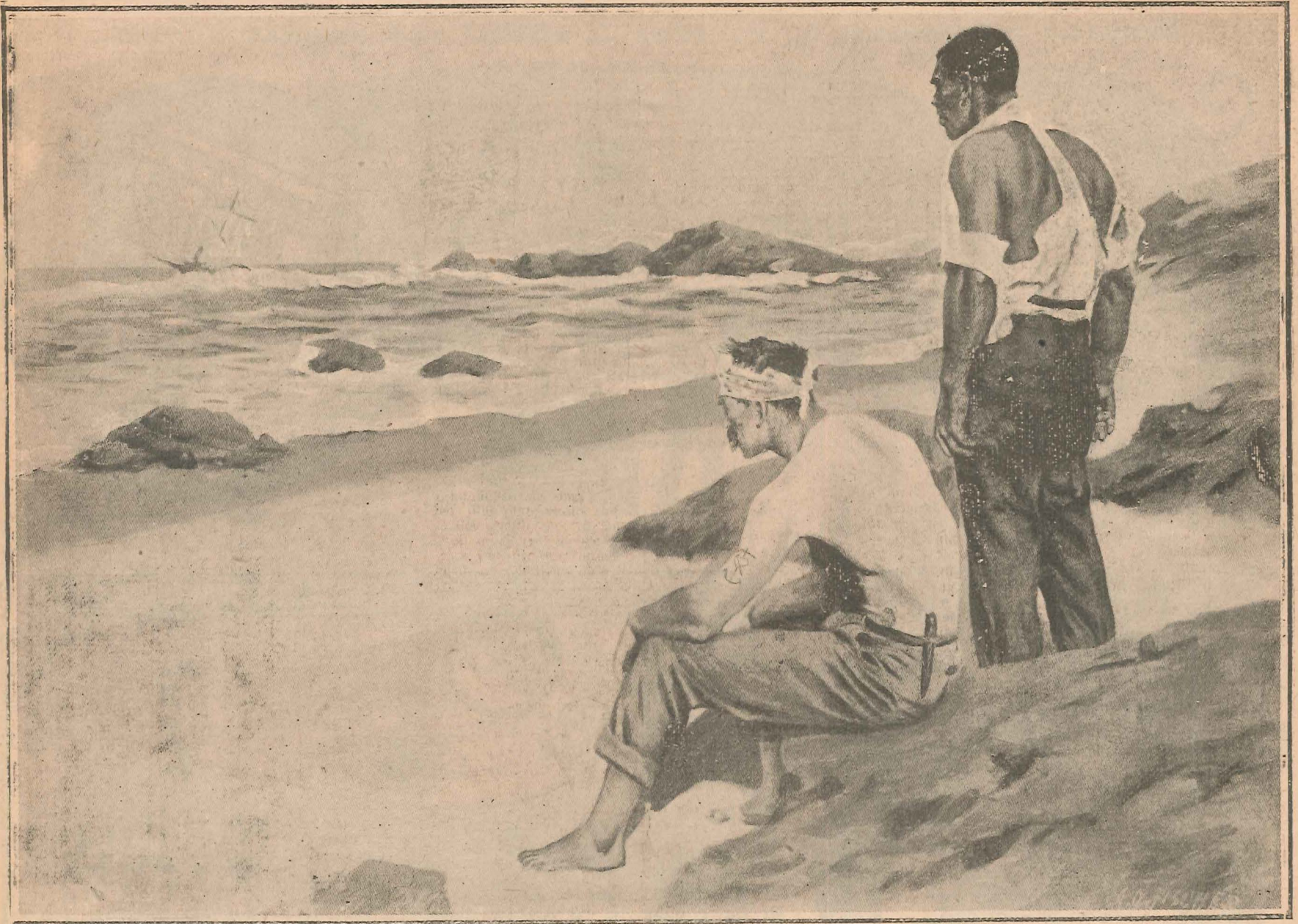

Manden som lar sig lukke inde i et melkespand, som er tillaast, slipper let ut av sit fængsel uten at aapne laasene, bare ved at skruer naglene fra hverandre ved hjælp av sin „passernøkkel“.

Er der tillike tverstenger over melkespandets munding, maa han enten bøie disse eller file dem over og erstatte dem med nye, som han har parat, skjult i varelset.

De eneste overlevende. Efter en tegning av Otto Fisher.

Havet tok deres kammerater, nu tar det ogsaa deres skib. Fra den øde klippe, hvor de er kastet iland, stirrer de gjennom brændingen ut mot vraket, som synker dypere og dypere — bølgene staar i skumsprøit over dækket, seilene blafrer som nødflag i stormen — men de to sjømand vedblir at følge sit forlatte fartøi med øinene, indtil det pludselig suges ned i dypet og forsvinder, ladende de to skibbrudne alene tilbake.

han i sin asbestdragt i et brandsikkert rum nedeunder og trækker veiret gjennom et rør i bunden. Og manden som sluker en rødglødende sabel er ikke paa langt nær saa ufølsom overfor ild som det ser ut til. Han har i forveien sørget for forsigtig at stikke en med asbest foret skede ned gjennom halsen, hvilket lar sig gjøre naar nakken lægges godt tilbake. Baktefter at stikke sablen ned i skeden er ikke det vanskeligste av kunsten. Men de ser en egentlig livsfarlig ut.

Gjælder det at undvike fra en avlaast postsæk, et melkespand eller en lukket glaskasse, er fremgangsmaaten som oftest den at vedkommende skjult paa sin krop, ikke sjelden f. eks. i skoene, bærer en nøkkel, hvormed fængslets laas lukkes op. Det kan være en meget flat, men meget sterk hængelaasnøkkel, som presses ut av en snever aapning og som vedkommende derefter faar fat i ved at ta indefra omkring sækketøiet saa han kan aapne kassen. Eller det kan være en saakaldt „passernøkkel“, hvormed de nagler eller bolter som holder kassen sammen eller loket fast, skrues fra hverandre indefra. Man maa huske paa at mens den indespærrede „arbeider“ er han undrat publikums blik, der enten er trukket et teppe for eller han er anbragt i et særlig kabinet saalænge.

Tryllekunstnere har næsten altid hjælpere og disse spiller ofte en lærd aktiv rolle kun det ser ut til. Dette gjælder saaledes ved et kunststykke som de med det knuse ur. Tryllekunstneren laaner hos en av tilskuerne et lommeur, lægger det (!) i en morter og støtter det istykker, samler de istykkerbrukne hjul og putter dem i en pistol, som han avfyrrer, hvorefter uret i komplet uskadt stand henger paa det speil han skjøt mot. Det laante ur lægges naturligvis ikke i morteren, men anbringes i en liten lomme bak en stol, hvorfra det av en medhjælper, en klovn f. eks., ubemerket bringes bak scenen, hvor det ved hjelp av en bak denne staaende stige ube-

merket rækkes til en anden medhjælper, en vakker, ung dame f. eks. Hun henger det op bak et haandspeil, og naar tryllekunstneren skyter besørger hun ved hjelp av en liten fjærhammer speilet uret, helt og uten at ha lidt den mindste skade.

Den landflygtige digter.

Tidlig om vaaren i aaret 1320 kom en mand vandrende til byen Ravenna i Italien. Det var byens hersker, Guido Novello da Polenta, som hadde indbudt ham, og gjesten var en høi, mager mand med et ansigt som en høi og med dype øine, med en lang kappe og paa ryggen en sæk med skrevne bøker, blækhorn og fjærpen. Hans navn var Dante Alighieri og han var berømt over hele Italien som digter og lærd mand, som teolog og som politiker. I mange, mange aar hadde han vandret landflygtig paa sin fot, tilbuds erkjennende, hvor bittert landflygtighetens brød smaker, ofte saa fattig at han ikke hadde noget at lappe sin kappe med. Nu bød Guido da Polenta ham velkommen ved sit hof, hværdat han klædde ham og gav ham politiske hverv at utføre. I et aar levde Dante ved Polentas hof, i en egen fredfyldt lykke og med sine to sønner hos sig. Saa blev han av Guido sendt i en politisk mission til Venedig, paa hjemveien blev han syk og den 14. september 1321 døde han i Ravenna, i sit 57. aar. Det er 600 aar siden i disse dager.

Dantes liv er et av de merkeligste blade av den italienske middelalders historie, og følger man ham fra fødselen til gravene faar man det rikeste indblik i hine bevægede dages politik, borgerkriger, digtning og kunstliv. Hele Norditalien be-

stod da av en række selvstændige byer og smaa-byer, som i regelen styrtes temmelig eneveddig av en enkelt mand, der kaldte sig signor, podesta, gonfaloniere eller doge, eller av en bestemt familie, men som var under indflydelse av byen eller den tysk-romerske keiser. Pavens tilhængere kaldte sig guelfer. Keiserens kaldte sig ghibelliner, og mellem de to partier hersket evig krig, ikke bare byene imellem, men ogsaa indenfor hver enkelt bys murer. Og disse stadige feider indskrænket sig ikke til de to partier alene. De mægtige familier kjæmpet med hverandre om magten i byen, de dannet partier og i Florenz for eksempel var der paa den tid da Dante blev født et halvt snes av disse politiske partier, der bar navn som: „hvite“ og „sorte“, „grønne“ og „tørre“, „aristokrater“ og „menigmænd“. Det parti som seiret drev i regelen de beseirede familier ut av byen og paa den maate gik det til at der altid i Italien fandtes hundreder av landflygtige, som saa søkte tilflugt i en anden by som de ophidset til kamp mot sin egen fædreby. Dette blev ogsaa Dantes skjæbne og det var under sin lange omflakken at han skapte de fleste av de digterverker som skulde gjøre hans navn udødelig, fremfor alle „Den guddommelige komedie“. Men under al denne politiske forvirring var der det lyspunkt at byene stadig, trods alt gik frem i rigdom og at familier som kom til at sitte med magten, alltid var ivrige og offervillige beskyttere av kunsten og digtningen.

Dantes forældre var juristen Alighieri og dennes hustru i andet egteskap Madonna Bella. Slegten var meget gammel og anset og Alighieri eide et hus i nærheten av kirken San Martino del Vescovo i Florenz. Her blev Dante født i mai 1265. Han blev døpt Durante, men dette blev senere forkortet til Dante. Som lærer fik han den lærde filosof Brunetto Latini og vi vet at han blev sat ind i alle de fag som da lærtes den studerende ungdom: retorik, dialektik, aritmetik, astronomi,

Dante Alighieri, efter et paa træ malt portræt i Milano.

astrologi og musik foruten sprog. Florenz var da guelfisk. Dantes familie syntes at ha hørt til dette pavelige parti og ialfald træffer man den unge Dante som soldat i Florenz' hær i slaget ved Campaldino i 1289 mod ghibellinerne fra byen Arezzo. Florentinerne seiret her, men neppe var de vendt hjem, før det

kom til vilde borgerkriger mellem „aristokrater” og „menigmænd” („nobili” og „popolani”) og mellem „hvite” og „sorte”. Dante holdt sig til de „sorte”, og han kom snart til at spille en politisk rolle. Han meldte sig ind i lægenes og apotekernes laug og blev deres repræsentant i „Prioratet” eller byraadet, og samtidig blev han hyppig anvendt som politisk utsending til andre byer og stater i Italien. Men trods den anseelse han erhvervet sig, paadrog han sig dog sit eget partis had ved den retfærdighet og det maatehold han utviste og da han som „prior” hadde fordrevet en del av de „sorte” under en viss messer Corso Donati, og disse vendte tilbake, brøt op portene, trængte ind i byen og med den franske Carl av Anjous hjælp tok magten i Florenz, blev Dante utvist av byen, og han gik nu over til de „hvite” og ghibellinerne parti. Hans hus blev revet ned, hans eiendeler røvet og selv vandret han i mars 1302 ut i landflygtigheten.

Da Dante forlot Florenz hadde han allerede skrevet sit poetiske verk „Nyt liv”, en række sanger og begyndelsen til „Den guddommelige komedie”. Inspirationen hertil hadde han faat gjennom sin sværmeriske kjærlighet til Beatrice Portinari, en datter av den ansete og rike borger Folco Portinari. Han hadde første gang set hende da han selv var 9 aar, Beatrice 8, og det indtryk det blide og vakre barn gjorde paa ham fæstnet sig til en dyp, ren, fullstændig platonisk kjærlighet, som ildnet ham til hans vakreste digte. Gjennem hele hans digtning merker man denne dype, sværmeriske elskov, denne ridderlige tilbødelse som faldt saa sterkt i tidens smag. Beatrice blev gift med adelsmanden Simon Bardi og døde allerede i sit 24. aar, og Dante selv blev senere gift med Gemma Donati, men Beatrices billede forfulgte ham hele livet igjennem, og i „Den guddommelige komedie” lar han det være ved hendes haand og under hendes ledelse han vandrer ind i paradiset. Det var en slegtning av Gemma Donati, den vilde og tøylesløse Corso Donati, en mand som rev sin egen søster ut av det kloster hvor hun hadde søkt tilflugt, og som ombragte sin egen

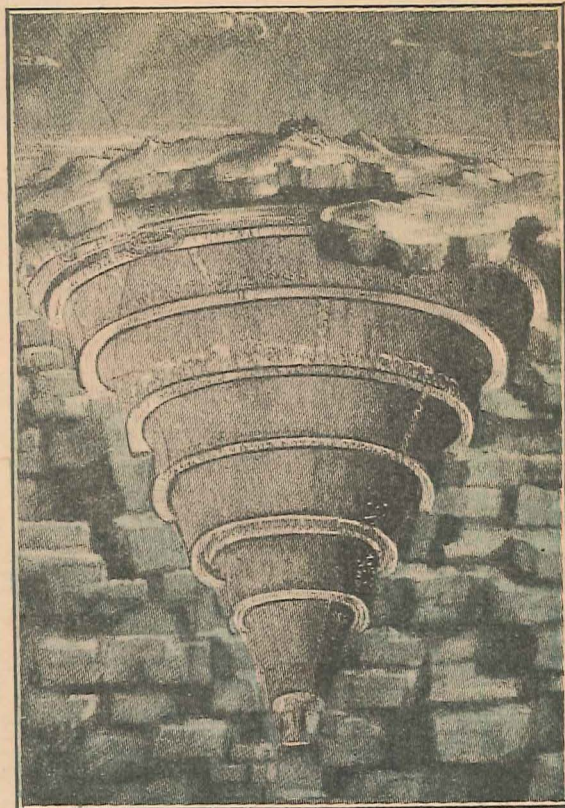
hustru med gift, som nu fordrev Dante fra Florenz, fra fædrebyen som han elsket. — Dante vandret nu paa sin fot fra by til by, var i Verona og Pistoja, i Arezzo, Siena og Bologna, men intet sted kunde han bli. Dels var han for maateholden, dels hadde det guelfiske Florenz nu saa stor magt at de kunde drive ut ghibellinerne av de andre norditalienske byer. Dante synes endog en tid at ha søkt tilflugt i Paris, men da Henrik VII. av Luxembourg i 1310 drog til Italien med en stor hær for at la sig krone som romersk keiser, vendte digteren tilbake til Italien og hadde nu haab om at kunne vende hjem til Florenz. De fleste byer overgav sig ogsaa til Henrik, som i 1311 blev kronet med den lombardiske jernkrone, men Florenz negtet at underkaste sig og keiseren beleiret den forgjæves. Det er bebreidet Dante at han ved at slutte sig til keiseren blev forræder mot sit eget land, men det tjener til forklaring at dels hadde Dante set hvor utartet pavedømmet var blit, dels haabet han at der ved at man anerkjendte Henrik kunde ske en samling av hele Italien. Hvad der først skulde ske i 1859, drømte den florentinske digter om allerede dengang for 600 aar siden. Det lyktes ikke, Florenz' stolte og trodsige forsvar omstyrtet de keiserlige planer, og Henrik maatte dra bort uten at ha naadd sit maal.

Basrelief over Dantes grav i Ravenna. Dante er her skildret som den vandrende digter og teolog, som drog fra universitet i Italien og Frankrike og lærte ungdommen.

Det har vel været med en egen sorgblandet glæde at Dante har set sin bys seier, for han elsket den jo trods alt. Der blev nogen aar efter git ham tilbud om at faa komme hjem, hvis han med et lys i haanden vilde gjøre kirkebot og betale en mulkt, men han avslog det stolt, med foragt, og vandret videre paa sin landflygtighets ensomme sti, hvor han „overalt kunde se solens og stjernenes glans og utgrunde de reneste sandheter”. Det var saa paa denne vandring at han, efter at ha opholdt sig i en række byer, særlig Verona, kom til Ravenna paa Guido da Polentas indbydelse og hvor han, den 14. september 1321, „gav sin trætte aand tilbake til skaperen, til meget stor sorg for Guido og for alle Ravennas borgere. Og ingen tvil er der om at han er blit mottat i sin Beatrices armer og med hende lever nu, befridd fra det nærværende livs elendigheter, i betragtningen av det høieste, salig i den lykke som ikke skal kjende noget ophør.” — Dante hadde kort tid før sin død faat sit verk „Den guddommelige komedie” færdig. Det er et av de sublimeste digter-

verker som nogensinde er skapt av en menneskelig hjerne. Dante gaar, under digteren Virgils ledelse og beskyttelse, først ned i helvede, som befinder sig dypt nede i jorden, paa bunden av en tragt. Denne tragt fremkom da Gud styrtet de faldne engle ned fra himlen, og jorden forfærdet vek tilbake for dem. Den jord som herved fortrængtes danner skjærsildens berg, og paa toppen av dette sitter paradiset engel og vogter indgangen til himlene. I helvede straffes de fordømte. Dypest nede ligger Kain og Judas og med uhyre malende kraft skildret Dante de straffe forskjellige syndere er undergit. Paa purgatoriets eller skjærsildens berg lutres sjælene, og himlen selv er delt i ti avdelinger, hvor de forskjellige salige bor. Dante gjør i sin beskrivelse av helvede en mængde hentydninger til sin egen tids personer og adskillige av hans fiender møter man i helvedes avdelinger. Det er et utslag av Dantes retfærdige vrede. Med sin digtekunst tar han blodig hev over sine fiender og forfølgere. Han har skrevet hele „Helvede” under bitre partikamper i Florenz og under sin første landflygtighet, da vreden endnu var frisk i ham. I avsnittet om „Skjærsilden” er han blit blidere og da han kommer op i den øverste av de ti himler, i „Empyreum”, og han skuer ind i Beatrices øine og faar løst alle de gaader han grundet paa her paa jorden, forvandles hans vrede til den dypeste blidhet og den skjønneste lykke og han vandrer ved Beatrices haand op mot Guds trone, faar lov at skue treenighetens lys og synker blændet og avmægtig tilbake. Her ender han sit digt, for her er jo grænsen for hvad en dødelig kan besynge. Det er dette vidunderlige digterverk som har gjort Dantes navn udødelig. Endnu seks hundre aar efter hans død læses det i alle jordens sprog, og hvor mange millioner menneskehjerner har ikke banket ved at føle Dantes vældige sjæl løfte dem langt bort fra det jordiske liv og ind i kunstens uendelige himle! — Dante ligger begravet i Franciskanerkirken i Ravenna. Hans fødeby Florenz, som forgjæves søkte at faa hans lik utlevret, forstod først den uret den hadde begaaet mot ham. I 1396 besluttet byen at reise sin store søn et monument. Det blev imidlertid først reist over 400 aar senere, nemlig 1829 foran „Helligkorskirken”. Til monumentet her og til graven i Ravenna vil der bli valfartet nu ved 600 aarsdagen for Dante Alighieris død.

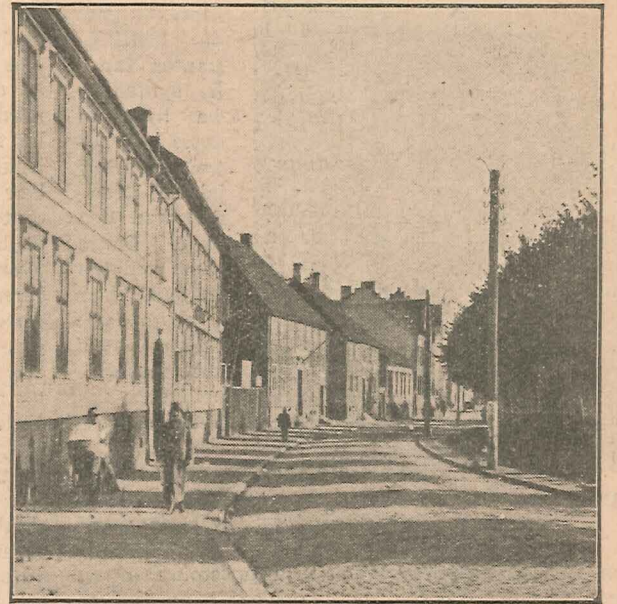
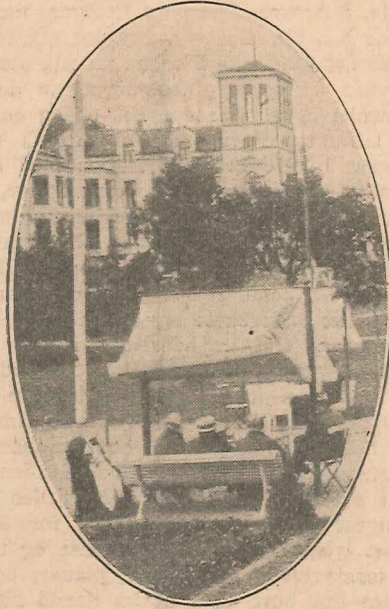
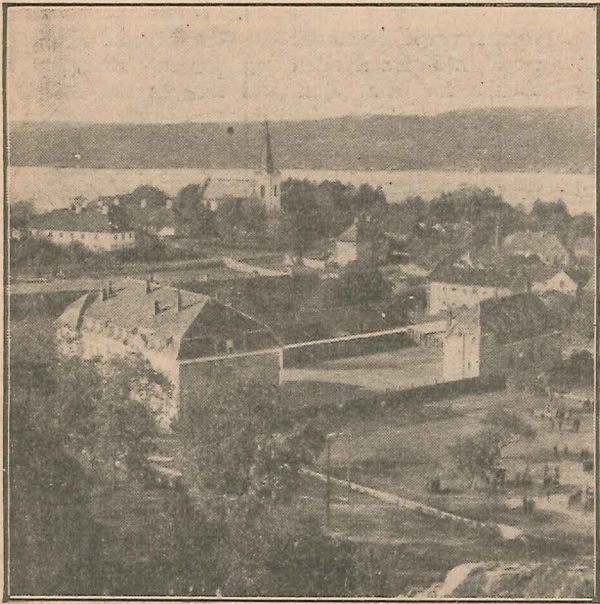

Helvede, saaledes som man forestillet sig det i gamle dager. Dante gir i sin „Guddommelige komedie” gir en saa nøiagtig beskrivelse av de lokale forhold i de fordømtes verden, at adskillige mente ogsaa i tegning, i maleri, ja endog i kart at kunne gi et billede av den. Den flamske maler Stradanus, som i 1587 malte en række illustrationer til „Guddommelige komedie”, gav saaledes dette billede av helvede, idet han holdt sig til teksten hos Dante. Man ser de forskjellige avdelinger for de forskjellige syndere. Nederst ligger Kain, Judas og de to mænd som myrdet Caesar, nemlig Brutus og Cassius, lenket og lider den haardeste straf av alle. Ovenoverhelvede ser man purgatoriets berg med skjærsilden.

Dante og Beatrice. Som ung var Dante meget sky og tilbakeholden overfor de unge kvinder i Florenz og han sier selv at hans kjærlighet til Beatrice var saa stor, at den næsten slog ham med stumhet. Det var vel en av grundene til at Beatrices forældre giftet hende med en anden. Efter maleri av Rieder.

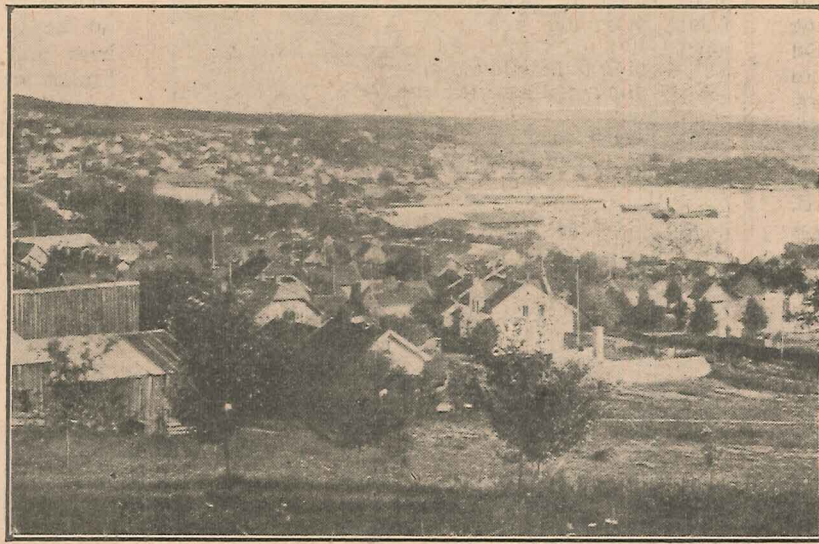

Larvik feirer 250 aars jubilæum som kjøpstad den 29. september. Som de fleste søndenfjeldske kjøpstæder skylder ogsaa Larvik trælasthandelen sin tilblivelse og opkomst. Indtil det 17. aarhundre var byen dog bare et ubetydelig strand- eller ladested under Tønsberg, men opigjennem aarhundredet vokset det saa sterkt at det blev ophøiet til kjøpstad d. 29. sept. 1671. Ved siden av trælasthandel og skibsfart har Fritzø jernverk spillet en betydningsfuld rolle for Larvik. Ogsaa de mineralske kilder er rindende steder i og ved byen der man forstaaet at utnytte til byens fordel ved oprettelsen av det bekjendte bad, hvorfra ovenst. midtbillede er hentet. Tilv. ses et parti fra den vakre bydel hvor kirken ligger og hvor man likeledes bl. a. finder „Herregaarden“ der endnu staar som et interessant minde fra den tid, 1679—1805, da Larviks historie var nøie knyttet til Laurvigens grevskap, der blev oprettet for statholder Ulrik Frederik Gyldenløve. Tilh. et gateparti ved fiorden.

En hundreaaring. Enkefru Elen Michaelsen, Moss, fyldte den 15. sept. sit 100. aar. Hun er født i Raade i Smaalene og har siden 1881 været enke. Hun har 4 barn, 14 barnebarn og 20 barnebarnsbarn og er endnu merkelig rask og rørig.

Den jubilerende kjøpstad har en vakker terrasseformet beliggenhet omkring den inderste del av den brede havbugt Larviksfjorden ved Numedalslaagens og Farriselvens munding. Byen har et vel utviklet bryggesystem og en rummelig havn som i aarhundredenes løp har frembudt en livlig trafik av et særdeles skiftende præg. Fra Tolderodden, hvor kirken ligger, gik „Fram“ av stabelen og her har bl. a. ogsaa vore redningskøiters vugge staat. Larviks omegn er usedvanlig vakker.

En hundreaaring til. Fhv. gaardbruker Hans Høston i Orkedalen som forleden fyldte 100 aar har fremdeles sine sanser i behold og en god helbred. Han gaar daglig sine smaa turer og følger interessert med. Siden 1867 har han bodd paa Høston.

Dyrebeskyttelsesforeningens landsforbund holdt sit første landsmøte i Kristiania forleden under ledelse av formanden fru Christine Geirsvold som bl. a. gav en oversigt over de mange og store opgaver dyrevenene har saavel gjennem lovgivningen som i det daglige liv. Ikke mindst gjælder det at fortsætte og utvikle opplysningsarbeidet i skolene og blandt ungdommen i det hele for at faa bibragt folket forstaaelsen av dyrebeskyttelsens store betydning. Man vil nu bl. a. ha en dag i aaret helliget denne vakre sak som fortjener den bedste tilslutning. - Fot. Holmsen.

Det nye ungdomslokale „Bredablik“ i Nannestad. Ungdomsbevegelsen i vort land er i stadig utvikling, og det er mer gang beundringsværdig hvilke tiltak de unge mennesker kan faa gjennomført. Her ser man et billede fra indvielsen av et nytt ungdomslokale som ungdomslaget „Svalen“ har faat istand i Nannestad. Bygningen som bl. a. har en sal der rummer ca. 400 mennesker, scene etc. ligger vakkert til med storslagen utsigt. For at faa tiltaket gjennomført billigst mulig har ungdommen bl. a. levert et interessert pligtarbeide under oppførelsen.

Spredte træk fra verden derute.

Den store hungersnød som i visse distrikter av Rusland er opstaaet paa grund av langvarig tørke etc. har paakaldt verdens barmhjertighet, og appellen har ikke lydt forgjæves. Sterke kræfter blev som man vet sat i virksomhet, og den amerikanske „levnetsmiddeldiktator“ Hoover og prof. Nansen blev de to mest fremtrædende navn i arbeidet for at avhjelpe nøden. Som betingelse for at gaa ind i den store hjelpeaktion stillet Amerika bl. a. krav om at alle amerikanere i russisk fangenskap skulde frigis. Paa billedet tilvenstre ser man nogen av de første av disse fanger ankomme til Reval hvor det amerikanske Røde kors tok sig av dem. Paa billedet tilhøire ses et av det amerikanske Røde kors's utdelingssteder i Rusland; her utdeles melk og brød til distriktets kvinder og barn, og tusener er derved blit reddet fra sultedøden. Paa midtbilledet ses vor egen professor Nansen besøke Berlin paa sin rundreise i Europa for at organisere hjelpen til Rusland.

Hungersnød og politik.

Til de store og mangeartede vanskeligheter som det europæiske gjenopbygningsarbeide efter krigen staaer overfor er der kommen et nyt moment: den frygtelige hungersnød i Rusland som er fremkaldt av sommerens tørke og misvekst i forbindelse med andre ting. Skildringene derbortefra har lydt som nødsrik, og Sovjetregjeringen saa sig endog fornylig nødt til at rette en indtrængende appel til den øvrige verden om at træ hjelpe til. Appellen lød ikke forgjæves. Paa forskjellige kanter viste man sig straks rede til at hjelpe, og i løpet av kort tid blev et verdensomspændende understøttelsesarbeide planlagt. „The American Relief Administration“ under ledelse av den bekjendte amerikanske „levnetsmiddeldiktator“ Mr. Hoover tok straks fat. Den norske regjering som straks bevilget 700.000 kroner vakte oppmerksomhet som den første regjering der ydet bidrag til en eventuel hjelpeaktion, og Nationenes Forbund nedsatte en hjelpekommission med prof. Nansen som formand. Ved et møte i dette forbund i begyndelsen av september gav Nansen, som hadde undersøkt forholdene paa nært hold, en rystende skildring fra hungersnøddistriktene

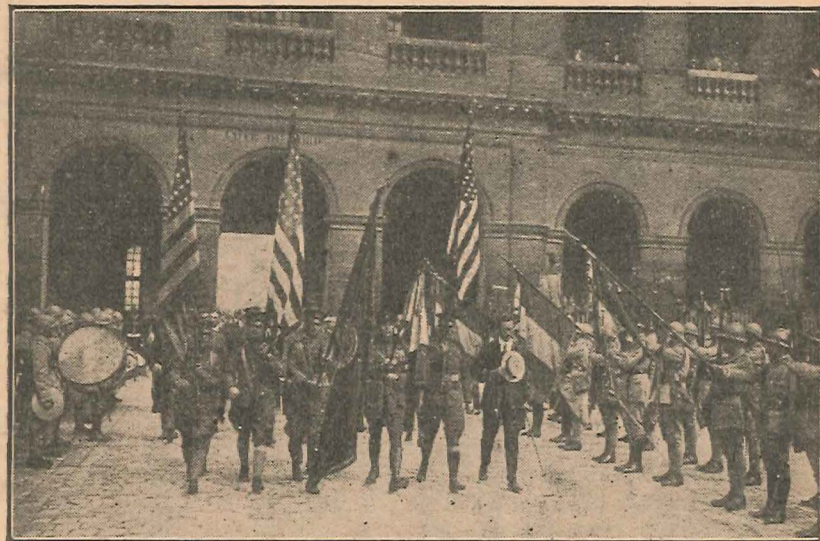

Tysklands og Frankrikes gjenopbygningsministre Walter Rathenau og Loucheur er i Wiesbaden blit enige ser. De to landes parlamenter skal delta i Nordfrankrikes og Belgiens gjenopbygning — væsentlig ved levering av raamaterialer og færdige huser. De to landes parlamenter skal dog først anerkjende kontrakten. Et stort stridsspørsmål er dermed bragt ut av verden, som det synes til gjensidig tilfredshet. Paa ovenst. billede ses Rathenau paa vognens baksæte og hans ledsagere i Wiesbaden.

og nævnte bl. a. at det er 20—30 millioner menneskers liv det gjælder. Det er i virkeligheten dog ingen gave hjelpen dreier sig om, hævder han, men at sette penger i et rikt land, i et godt foretagende som vil bringe varige fordeler, da Europa ikke kan leve uten Rusland, og dette problem har derfor Nansen betegnet som det viktigste aktuelle spørsmål for hele verden nu. Ikke bare maa man yde mest mulig effektiv assistanse før den kolde russiske vinter sætter ind. Der trænges ogsaa en stor kredit. Dette sidste forslag har møtt sterk kritik i verdenspressen som hellerikke har fundet at de av Nansen hos Sovjetregjeringen opnaade garantier for at hjelpeaktionens effektivitet er tilstrækkelige. I denne tid da der jo gaar „politik“ i snart sagt alt mulig synes ogsaa hungersnøden i Rusland at være blit en storpolitisk affære. Paa den ene side har Sovjetregjeringen jo oppløst den saakaldte allrussiske hjelpekommission, da man i Moskva mener at visse anslag mot Sovjetstyret kan føres tilbake til enkelte av dens medlemmer, og paa den anden side har Sovjet ogsaa av politiske grunde avvist forslag fra en international hjelpekommission i Paris.

Den store politiske kamp i Tyskland mellem republikanere og monarkister. Et vældig demonstrationsmøte av republikanere paa „Unter den Linden“ og „Slotsøen“. Man krævede av regjeringen at den skulde skride energisk ind mot monarkistene som beskyldtes for at være ophavsmændene til mordet paa Erzberger, der stod for det gamle regimes mænd som inkarnationen av Tysklands nedværdigelse. Regjeringen fulgte oppfordringen og indførte skarpe forholdsregler til forhindring av nye anslag mot republikkens mænd.

„De amerikanske legionærer“ i Paris. De amerikanske soldater som kjæmpet med i verdenskrigen i Europa har dannet en „legion“ som tæller halvtredie million medlemmer og som har vundet en betydelig politisk indflydelse i Amerika. Legionens formaal gaar ut paa at motarbeide tysk indflydelse i De forenede Stater og utvikle et fransk-amerikansk vennskap, og da en avdeling av legionen nylig var paa besøk i Paris blev den som rimelig er hyldet under stor begeistring. Det amerikanske vennskap fra krigsaarene er ogsaa paa anden maate blit videre utviklet.

Prins Punnie.

Av

Arthur W. Marchmont.

(Fortsat.)

Javist, de trykket hverandres hænder og alt denslags. Ganske vist kysset de ikke hverandre, men det vilde ikke ha undret mig om de hadde gjort det.”

„Nat, du bare indbilder mig noget.”

„Nei, jeg gjør ikke. Jeg kom først i slutten av deres samtale, men de uttalte begge de mest venskabelige ønsker om at deres fælles fordringer maatte bli overveiet nøie og upartisk — og slikt noget.”

„Hm — det var komisk! Sa de noget om mig?”

„Ikke det jeg hørte. Jeg spilte rollen som skurken i stykket.”

„Du? Hvad i alverden skal det si?”

„Der blev venlig hentydet til at jeg hadde villedet den ene med hensyn til den anden. De nød hverandre — og det kunde ikke skade mig.”

„Jeg forstaar ikke et muk av det hele. Tror du at denne kvinde — denne Ambrose — kan ha baktalt mig for Olna?”

„Hun har ikke kunnet si mer end jeg har sagt Miss Meredith.”

„Hvad mener du om det, Nat?”

„At det ser ut til at de begge har faat et navn til paa deres besøksliste.”

„Jeg mener jo — om Olna? — Hvis hun vet at den anden ønsker at gifte sig med mig, saa synes jeg nok hun tar det vel koldt og rolig — synes ikke du ogsaa det?”

„Har du ventet at hun skulde faa et nerveanfald?”

„Aa — du er i en av dine fortvilede sindsstemninger!” utbrøt han irritert. — „Talte du med Olna bakefter?”

„Ja, men bare litt.”

„Fik du noget ut av hende?”

„Jeg forsøkte paa at faa noget ind i hende.”

„Om mig?”

„Du er ikke den eneste sten paa strandbredden, min ven.”

„Aa, hold nu op med al denne dumme snak!”

„Jeg prøvde at gjøre det samme med hende som ikke lyktes mig med dig — at aapne hendes øine vedrørende pashaen.”

„Men du sa jo at du hadde faat en anden mening om ham.”

„Jeg tar et menneske som jeg finder han er,” svarte hennes med en verdensmands erfarne mine. „Jeg liker den gamle fyren godt og det gjør Olna ogsaa. Men du er fuld av fordomme imot ham. Olna vil ikke takke dig hvis du sier noget ondt om ham til hende.”

„Det gjorde hun heller ikke.”

„Saa er vel forholdet mellom dere ikke blitt bedre?”

„Nei, snarere værre,” sa jeg med et skuldertræk. „Men jeg vil gjerne advare dig for alvor, Punnie. Pashaen er den største skurk i verden. Hør paa mig — og hvis du ikke kan tro det, saa lat som om du gjør det og hold dine øine aapne.”

„Aa — jeg blir snart træt av al denne snak om ham!” utbrøt han og vendte sig om mot etpar andre herrer som nu kom bort til os.

Jeg blev og spiste middag sammen med dem og efter at jeg hadde spilt etpar par-

tier billard forlot jeg klubben for at gaa hjem. Den vending sakene hadde tat pinte mig. Punnies tro paa pashaen, Olnas opførsel, Mrs. Ambrose, Celia, Mahmoud — alt vækket min bekymring, og det irriterte mig at merke at jeg paa en viss maate holdt paa at tape herredømmet over situationen.

Da jeg kom til Hyde Park blev jeg staaende i hjørne hvor jeg blev staaende litt i Viktoria stationen, og da jeg blev staaende for at gi ham den ønskede opplysning la jeg merke til at en mand stanset brat i nogen avstand fra os. Jeg talte med soldaten etpar minutter, mens jeg stadig holdt øie med manden bakenfro som trippet frem og tilbake og lot som om han ikke kunde faa tændt sin lille pipe.

Da jeg vilde være sikker paa, om det var mig manden fulgte efter blev jeg staaende ved veien som førte til Grosvenor Place og slentret saa bort til droschenes holdeplads og tok en vogn. Manden skyndte sig efter mig og tok ogsaa en vogn. Dette gjorde det klart for mig at det var en almindelig landeveisrøver og jeg vilde gjerne se hans ansigt. Derfor steg jeg ut ved Oraborg og gik langsomt bort til det første hjørne hvor jeg blev staaende litt i skjul.

Manden kom hurtig gaaende efter mig, og da han dreiet om hjørnet stanset jeg ham.

„Sir, vil De være saa snil at laane mig en fyrstik?” sa jeg, idet jeg rakte min cigar henimot ham.

Han blev forskrækket og prøvde paa at skjule sit ansigt med et lommeterklæ.

„Jeg har desværre ingen,” mumlet han.

„Det var merkelig. Jeg saa Dem for litt siden tænde Deres pipe.”

„De — De tar feil. Jeg røker ikke!” stammet han og vilde gaa videre.

„Jeg mener før borte paa hjørnet av Hyde Park — aa —” jeg lot som om jeg snublet over noget og grep ham i armen saa lommeterklædet blev revet bort.

„Pas paa hvad De gjør,” brummet han.

„Jeg gjorde det med vilje. Naar en mand forfølger mig har jeg dog lyst til at se hvorledes han ser ut. Nu kan jeg kjende Dem igjen.”

„Hvad mener De?”

„Hvem har leiet Dem til at utføre dette arbejde? De er vist endnu litt ny i tjenesten — ikke sandt?”

Hans svar var ikke høflig nok til at kunne gjengis.

„Jeg gaar ikke dit endnu, min ven. Jeg gaar hjem. Hvis De skal samme vei kan vi likesaa godt slaa følge. Og hvis De vil si mig hvem der har sendt Dem ut efter mig, kan De gjøre det med det samme uten at spille tiden.”

Han svarte igjen overmaade litet høflig og meget personlig, saa jeg tok ham i armen og vred den om for at lære ham bedre manerer. Det fik ham til at skrike og mumle noget om at la mig anholde.

„Det glæder mig at De nævner det. La os gaa og finde en konstabel,” og mens jeg fremdeles holdt ham fast i armen, gik jeg med ham i retning av min bolig, idet jeg erklærte at ville la ham anholde for forsøk paa at bestjæle mig. Han protesterte imot noget slikt.

„Nu faar vi se hvis ord blir trodd, og De skal ialfald si hvem De er.”

Han gjorde et hæderlig forsøk paa at rive sig løs og ropte at jeg skulde la ham gaa. Jeg trak ham hurtig med mig og lot som om jeg saa efter en konstabel, og jeg talte ikke før jeg var like ved min leilighet.

„Nu skal De enten tale rent ut eller kom-

me til at tilbringe natten i fængsel. Husk paa at jeg vet nok til at kunne kontrollere om De taler sandhet.”

Endelig gav han sig. Han sa at hans navn var Jenkins, at han var engagert av en privatopdager hvis navn han sa mig og at det var en franskmand der hadde git ham det hverv at utspionere mig. Beskrivelsen av denne franskmand passet paa Mahmouds sekretær.

Da han nu var meget myk og ræd for at hans mislykkede ekspedition skulde koste ham hans arbeide, var det ikke vanskelig at komme overens med ham. Jeg gav ham etpar pund med løfte om mer hvis han vilde vedbli at utspionere mig, men gaa ind paa ikke at rapportere de av mine foretagender som jeg ønsket at holde hemmelige. Dette arrangement passet os begge saa godt at vi skiltes som de bedste venner.

Mason hadde været beskjæftiget paa sin lyttepost, mens jeg hadde været borte, men han hadde ikke hørt noget av betydning. Mahmoud hadde nu faat sin rigtige stemme igjen og hadde sammen med sin sekretær talt om en mand hvis navn var navnet paa den opdager, spionen hadde omtalt for mig. Mason sa ogsaa at telefonen hadde ringt to ganger; den ene gang var det en damestemme, men der var ikke blitt oppgit noget navn og der hadde ikke været nogen besked.

Mine begreper var vist litt forvirrede den aften, for jeg indbildte mig at den ene som hadde ringt op var Olna og at hun hadde villet si at hun hadde skiftet tanker. Det er alltid let at tro hvad man ønsker, og før jeg sovnet var jeg fuldt og fast overbevist om at der neste dag vilde komme et bud fra hende.

Naturligvis kom der ikke noget, men der kom en indbydelse fra Mrs. Mostyn om at spise middag hos dem den dag og i samme konvolut var indesluttet en duftende billet fra Celia, i hvilken hun indtrængende bad mig om at komme, fordi „det var saa stygt av mig slet ikke at la mig se hos dem” — og mer av den sorten, alt understreket.

Jeg overveide naturligvis netop, om jeg skulde risikere at bli plaget av Celia for at gi Olna anledning til at forandre sin opførsel overfor mig, da Pinnie traadte ind. Han gjorde alt mulig for at overtale mig til at ta imot indbydelsen. Jeg indbildte mig naturligvis at det var paa oppfordring av Olna — men igjen tok jeg feil.

„Punnie, hvorfor skal jeg ta imot indbydelsen?” spurte jeg med paatat likegyldighet.

„For at prøve paa at faa dit kjægl med Olna bilagt.”

„Aa — jeg vet hverken hvad hun vil eller ikke vil. Jeg kan ikke bli klok paa hende. Men hør nu: det kan jo aldrig bli godt naar du holder dig borte fra hende, og hvis du vil komme, skal jeg sørge for at du faar anledning til at tale alene med hende.”

„Dette lød jo meget godt, saa efter en del betænkning samtykket jeg i at gaa ditbort, og han forlot mig meget tilfreds med sin diplomatiske optræden.

Da jeg var litt angstelig for utfaldet av saken med Mrs. Ambrose, besluttet jeg at avlægge hende et besøk og begav mig avsted, naturligvis fulgt av min unge ven fra den foregaaende aften. Men da det var mig likegyldig enten Mahmoud fik vite at jeg hadde avlagt dette besøk tok jeg ingen notis av ham; men da jeg naadde Curzon Street, hændte der noget som fik mig til at snu mig brat om og be ham om at skjule sig.

Celia og Mahmouds sekretær kom ut fra

Mrs. Ambroses hus og gik videre sammen i en alvorlig samtale.

„Det er den franskmand som har git os ordre til at utspionere Dem, Sir,” sa Jenkins da jeg gik bort til ham.

„Godt. Nu kan De melde at De fulgte efter mig hit, men ikke at jeg saa den herren og damen komme ut fra huset der. Har De forstaat mig?” Jeg stak en ekstra-skilling i lommen paa ham.

Hvad var meningen med Celias besøk? Og i dette selskap? — Efter et kvarters frugtesløs spekuleren gik jeg op til Mrs. Ambrose. Tjeneren trodde at hans frue var ute og viste mig ind i et bakværrelse, mens han gik op for at forhøre sig om det. Til min forbauselse tok Mrs. Ambrose dog imot mig straks og jeg fandt hende i synlig oprømt sindsstemning.

„Det glæder mig at se Dem, kaptein Whimster. Det er pent av Dem at ofre Deres kostbare tid paa at komme til mig.”

„Det glæder mig at finde Dem i saa godt humør, Mrs. Ambrose.”

„Er De kommet for at si mig det?”

„Nei, ikke netop det. Jeg vilde meget gjerne vite hvorfor De saa pludselig har skiftet mening med hensyn til pashaen? De husker vel hvad De sa om ham?”

Hun lo med en litt ubehagelig latter.

„Jeg er ikke særlig hurtig til at opfatte og i øieblikket kan jeg ikke finde nogen grund til Deres nysgjerrighet eller hvorfor De ber mig tilfredsstille den.”

„Jeg ber Dem undskylde hvis De finder spørsmålet nærgaaende; men da jeg var her sidst, bæret De mig med en slik fortrolighet —” jeg endte sætningen med en gestus.

„Jeg vet endnu ikke hvor De vil hen, kaptein Whimster,” svarte hun stivt.

„I betragtning av den ansvarsfulde stilling jeg skal indta, vil De indse hvor viktig det er at jeg faar vite saa meget som mulig om dem jeg sandsynligvis kommer i berøring med.”

Dette emne irriterte hende og hun begik en dumhet. Idet hun skjulte sin vrede under et smil sa hun:

„Men naar De endnu ikke indtar denne ansvarsfulde stilling, vilde det saa ikke være bedre at vente til De gjør det?”

Da disse ord bare kunde bety at hun og pashaen og muligens ogsaa Olna hadde besluttet at jeg aldrig skulde komme til at indta denne stilling reiste jeg mig op.

„Jeg er Dem meget forbunden for Deres oprigtighet. Jeg skal sørge for at Deres ønsker blir forebragt autoritetene.”

„Jeg forstaar Dem ikke,”

sa hun hurtig i følelsen av sit feilgrep.

„Det kan bare ha en mening, Madame, og da man vil be mig rapportere alt hvad jeg har hørt, maa jeg spørre Dem hvilken av Deres anskuelser om pashaen jeg skal forebringe autoritetene?”

„Det er altsammen meget overraskende for mig, kaptein Whimster.”

„Ikke mindre for mig, Madame, efter det De var saa venlig at si mig under mit sidste besøk, og endnu mer i betragtning av andre ting som er kommet til min kundskap i mellomtiden.”

Disse ord rammet.

„Hvilke andre ting?” spurte hun, idet hun forsøkte at skjule sin ængstelse.

„For øieblikket er de bare kjendt av mig,” svarte jeg med et smil som hun kunde uttyde som hun vilde, og idet jeg overløt til hende at finde ut av det, bukket jeg og forlot hende.

XX.

Hadi Bey blir opdaget.

I betragtning av Mrs. Ambroses forandrede optræden var det nødvendig at holde hende under observation, saa jeg traf straks de fornødne arrangementer og kom ikke hjem før det var paatide at klæ meg om til Mrs. Mostyns middag.

Mason var i en for ham særlig oprømt sindsstemning. Det vil si at han tillot sig den luksus at smile da han kom for at avlægge beretning om hvad der hadde hendt under mit fravær.

Endelig hadde hans lurerpost bragt et resultat. Mason hadde hørt Mahmoud og Garton diskutere Mrs. Ambrose.

„Det var ikke saa tydelig, Sir,” sa han, „men pashaen syntes at være meget fornøid. Jeg hørte ham ganske tydelig si to ting: Jeg maa straks gaa ut!” og „Det maa helst ske iaften!”. Han gik ut, Sir, saa jeg ventet paa ham og lot nøklen sitte i døren, da han kom tilbake.”

„Tok han den ut?”

„Ja. Han beholdt den i omtrent ti minutter, og litt senere hørte jeg nogen si til ham at nøklen skulde bli færdig iaften.”

„Godt, Mason.” Jeg saa paa nøklen, og skjønt den var omhyggelig rensset kunde jeg gjennom mikroskopet se smaa flekker av voks, hvilket beviste at der var tat avtryk av den. „Var det før pashaen gik ut eller efter hans tilbakekomst De hørte ham si: „Det bør helst ske iaften?”

„Det var før han gik ut, Sir.”

„Er De ganske sikker paa det?”

„Ja, Sir — jeg skrev det ned —” og han viste mig hvad han hadde skrevet.

Dette forbauset mig litt, men jeg besluttet at gjøre det lett for pashaen at undersøke min leilighet denne aften.

„Si til Adams at jeg ikke kommer hjem før sent og at jeg har git Dem lov til at gaa ut. De kan likesom tilfældig tilføie at De gaar bort i et musiklokale,” sa jeg, og efter at ha gjort en del forberedelser der kunde vise mig, om nogen hadde undersøkt mine papirer, klædde jeg mig om og gik til Mostyns.

Jeg spekulerte litt over hvad det mystiske „det” som „skulde ske” denne aften kunde være, og jeg tok den forholdsregel at putte en revolver i lommen, hvis „det” skulde bety en eller anden voldsomhet.

Aftenen mislyktes, saavidt mit forhold til Olna angik. Hendes væsen var ganske vist litt mindre formelt og kaldt; men Celia gjorde det umulig for os at faa vekslet et eneste ord sammen. Der var ikke et øieblik i hvilket hun ikke enten var ved siden av mig eller Olna, og skjønt Punnie gjorde sit bedste for at faa hende bort fra os og endog bad hende om at synge, kunde intet formaa hende til at formindske sin aarvaakenhet.

Det var ikke vanskelig at gjette at hendes optræden var en følge av hendes besøk hos Mrs. Ambrose. Hendes flirt med mig var saa aabenlyst og tydelig som mulig, og Olna iagttok hende med en smilende interesse der gjorde det vanskelig for mig at være uhøflig imot hende.

Jeg var glad da klokken blev saa mange at jeg kunde bryte op. Punnie gik sammen med mig og var rasende paa Celia.

„Hun gjorde det naturligvis med vilje. Jeg ønsker dig tillykke, gamle ven,” sa han leende.

„Mange tak, Punnie.”

„Hun vilde ikke at du skulde være alene med Olna, men det gjør ikke noget, for jeg har lagt en plan. Hun og moren har talt saa meget om at ville se disse krigs-

Frieriet blev ikke til noget dengang.

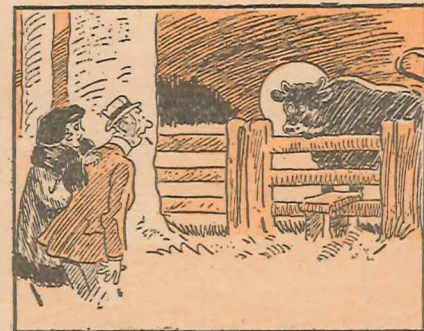
1. „Her har jeg fundet en romantisk bänk,” utbrøt John Tomkins begeistret. „Den er som skapt til frierbänk. Her skal jeg ut en dag med Amelie og da skal min — og hendes — skjæbne avgjøres!”

2. Det er for tidlig paa dette punkt i fortællingen at rope for læseren om John Tomkins fik ja eller nei av den vakre Amelies-mund. Først maa det berettes at en henrivende maaneskinsaften kjørte de avsted i automobil.

3. Automobilten kunde ikke kjøre helt bort til bænken — heldigvis da, for i saa fald hadde ikke bænken staat ensomt nok. Der var et stykke at gaa, men det hadde regnet og John maatte bære Amelie temmelig langt.

4. Selv saa skjøn en byrde kan være tung for en som ikke er vant til at bære og det var John ikke. Men det gik dog. Værre var det at de underveis traf en okse, som ikke netop saa elskværdig og venlig ut.

5. Det medførte at de maatte gaa en lang omvei. Men omsider naadde de dog bænken. Endelig! tænkte John og skulde til at dra et lettelsens suk — ak da fandt han bænken optat! Stakars John Tomkins!

6. Slukøret maatte han og den skjønne Amelie tiltræ tilbaketog — i øsende regn til og med. Alt hadde sammensvoret sig mot ham og hans kjærlighet. Vil John finne en anden og bedre bänk, eller vil han dø som peppersvend?

maleriene i Grafton, saa Olna ogsaa har faat lyst til at se dem. Vi gaar dit sammen alene imorgen eftermiddag. Hvis du kan arrangere det saaledes at du kan komme dit, vil vi narre Celia. Det maa se ut som om du kommer tilfældig og saa skal jeg overlate dere til hverandre. Kan det la sig gjøre?"

Jeg samtykket beredvillig.

Da der endnu ikke hadde hændt noget som kunde staa i forbindelse med pashaens mystiske „det“, gik jeg med ham op i hans leilighet for at være sikker paa at „det“ ikke skulde hende der, og under et eller andet paaskud overbeviste jeg mig om at der ikke var tegn til noget foruroligende.

Medmindre dette „det“ var blit opsat kunde det altsaa ikke gjælde nogen anden end mig selv. Det var meget taaket og jeg holdt skarpt utkik til alle kanter, men der hændte intet som kunde vække min mistanke, mens jeg gik det korte stykke vei til min bolig.

Hvis der var noget ondt igjære maatte det vente paa mig inde i huset, derfor ringte jeg paa klokken istedetfor at lukke mig selv ind.

Mason kom ikke. Et blik paa klokken sa mig at den var halv elleve. Han maatte være kommet hjem for en time siden. Jeg ringte igjen og tredje gang, idet jeg lot fingerne hvile paa klokken.

Fremdeles intet svar, saa nu beredte jeg mig til handling. Jeg tok av mig min snipkjole og vest og lot begge deler ligge paa trappeavsatsen, kastet min ytterfrak over skulderen og med min revolveren parat rev jeg op døren.

Der hændte intet, saa jeg dreiet op for det elektriske lys. Alt var som sedvanlig og alt stod paa sin plads. Hvis nogen ventet paa mig, saa gik de formodentlig ut fra den forutsætning at jeg gik like ind i spisestuen og maatte være blit urolig ved min sterke ringning. Jeg maatte derfor berolige dem. Saa ropte jeg høit paa Mason med en beruset mands stemme, larmet og skjældte ut, skjøv omkuld en stol og skjældte være end før. Saa kastet jeg ytterfrakken, famlet ved laasen til spisestuedøren og rev den saa heftig op. Bak døren var der noget som ikke hørte hjemme der.

Jeg vedblev at bande og skjælde som en fuld mand. Jeg dreiet op for lyset, stanset etpar sekunder og sprang derpaa hurtig tilside, idet jeg undgik at bli grepet av to mænd som strakte hændene ut mot mig. De var begge bevæbnet med kniver, og jeg vendte mig om og sigtet like paa dem, før de fik tid til at komme sig av forvirringen over det mislykte angrep.

„Hændene op begge to!“ tordnet jeg.

Den ene adlød, men den anden lot bare som om han gjorde det, og øiensynlig i den tro at jeg var for fuld til at sigte ret, gjorde han et utfald mot mig. En kule gjennem haanden berøvet ham denne illusion. Det overbeviste ogsaa hans kammerat om at spillet var tapt, for mens den anden forbandt sit saar, sprang han avsted som en hare uten at bry sig om at jeg hele tiden sigtet paa ham.

„Hvad er meningen med dette?“ spurte jeg strengt.

Manden vedblev at forbinde sin haand uten saa meget som at se op. Saa saa han sig om efter kniven han hadde mistet, opdaget den i den anden ende av værelset og begyndte at gaa ditbort.

„Bli hvor De er?“ befalte jeg. Heller ikke denne gang tok han notis av min befaling, hvorfor jeg sprang bort og satte min fot paa kniven, idet jeg skjøv ham tilside. Han tok det hele med den mest stoiske ro; han opgav forsøket paa at tilegne sig kniven,

puttet sin saarede haand ind paa brystet og fæstet et sløvt blik paa mig.

„Hvad er meningen med dette?“ spurte jeg igjen og gjentok spørsmålet paa tyrkisk, idet jeg tilføide at hans liv var i mine hænder.

Han trak let paa skuldrene og mumlet ordet „Kismet“. Jeg kunde ikke faa ut av ham en eneste stavelse — hverken ved trusler, overtalelser, tilbud om penger eller frihet. Der var intet andet at gjøre med ham end at undersøke ham og det gjorde jeg grundig uten mindste motstand fra hans side. Hans øine lynte da jeg tok tyve pund i sedler op av hans lomme — uten tvil betaling for hans arbeide — og han trak pusten hurtig, da jeg fandt et stykke papir hvorpaa der paa tyrkisk var skrevet alt hvad jeg behøvde at vite.

Det var alle de tegn paa liv han viste, med undtagelse av et gisp av forbauselse og et blik av umaadelig taknemlighet da jeg gav ham de tyve pund tilbake og sa at han godt kunde gaa. Jeg gav ham pengene igjen, fordi jeg kjendte den type han tilhørte. Han hadde ikke det allerminste utestaaende med mig personlig og han hadde bare paatat sig dette hverv for pengenes skyld og naar han fik dem tilbake vilde han sandsynligvis aldrig mer foreta angrep paa mig.

Jeg fandt Mason liggende paa sin seng. Han var uskad, men forsvarlig bundet og under paavirkning av et sterkt bedøvende middel. Jeg gik og lot ham sove ut, og om morgenen fortalte han mig hvad der hadde hændt. Han var kommet hjem omtrent klokken ti og da han traadte ind i kjøkkenet hadde to mænd kastet et klæde over hodet paa ham og bundet ham. Saa visste han ikke mer. Han var meget ulykkelig over denne hændelse, saa jeg lot som om det hele ikke hadde været noget.

Da Mahmoud sikkert længtet meget efter at høre hvorledes det var gaat, var det jo bare hensynsfuldt av mig at tilfredsstille hans længsel, og i løpet av formiddagen gik jeg ind til ham for at spørre hvorledes han befandt sig. Han blev øiensynlig meget forbauset over at se mig; men vi passierte meget venskabelig sammen, og da jeg gik, formante jeg ham til at passe paa med hensyn til tyver.

„De brøt ind hos mig igaarafte; de har sandsynligvis faat fat paa en nøkkel, men nu maa politiet klare saken.“ tilføide jeg leende, idet jeg gav ham haanden. Han forsøkte paa at fremtvinge en latter, men det lyktes ikke. Omtalen av nøklen og politiet satte øiensynlig en skræk i ham.

Jeg spiste frokost i min klub og gik derpaa for at møte Olna. Hun og Punnie hadde set de fleste av maleriene da jeg kom, og han overdrev sin overraskelse over at se mig i den grad at Olna, da han hadde latt os bli alene, spurte mig om det var et tilfældig møte.

„Nei, det er det ikke. Han fortalte mig at De skulde komme hit og saa fik jeg lyst til at se maleriene.“

Hun lo og det var en lettelse og en nydelse at høre hende le.

„Kaptein Whimster, kommer han tilbake?“

„Det tror jeg ikke. Det skulde undre mig meget hvis han gjorde det.“

„Hvorfor?“

„Jeg tror han gjerne vil at vi skal tale litt sammen. Skal vi sætte os?“

Hun betænkte sig et øieblik, men beslutet saa at følge min opfordring. Jeg synes at malerigalleriene burde støttes av staten, for de passer saa udmerket til slike stevnmøter.

„Har De noget særlig at si mig?“ spurte hun efter et øieblinks pause.

„Er det ikke Deres tur først?“

„Hvorfor det?“

„Jeg forsøkte igaarafte at gi Dem anledning, men —“

„Celia —“ fuldendte hun da jeg taug.

„Ja — uheldigvis.“

„Uheldigvis?“ gjentok hun, idet hun løftet øienbrynene og smilte.

„Ja, det var det ord jeg benyttet — og mente.“

„Jeg tror ikke jeg forstaar Dem.“

„Nei, det er jeg ganske sikker paa De ikke gjør.“

Hun trak øienbrynene litt misfornøid sammen.

„Vil De gi mig en forklaring?“

„Paa hvad?“

„Naa — paa mange ting.“

„Jeg gjorde mit bedste for at forklare Dem alt forleden dag, men jeg frygter for at jeg ikke hadde held med mig.“

„Mener De at det var min skyld?“

„Det gjør jeg. Naar temperaturen pludselig falder fra en behagelig sommervarme til flere grader under nulpunktet saa vil man i almindelighet gjerne vite hvad der er aarsaken til frosten.“

„Hvilken grad paa Deres litt merkelige termometer betyr likegyldighet, kaptein Whimster?“

„Litt under sommervarme og dog meget over mistro, Miss Meredith. Det avhænger av hvor meget og hvor litet det stiger og falder.“

Hun sat og lekte med hanken paa sin væske.

„Er det fremdeles Deres mening at ville avslaa stillingen i regjeringen?“ spurte hun.

„Det avhænger naturligvis av veiret.“

„Av veiret?“ spurte hun litt forvirret.

„Ja, naturligvis — hvorledes barometret staar.“

„Aa saaledes — det burde jeg ha forstaat. — Peter vil nødig at De skal avslaa den.“

„Mit termometer har ikke noget at gjøre med veiret hos ham. Der er ikke tale om nogen mistro.“

„Jeg trodde vi var færdige med termometeret.“

„Jeg haabet at vi var færdige med mistroen. Det er meget viktigere.“

„De legger megen vekt paa det.“

„Det har officielt stor betydning.“

„Bare officielt?“

„Pligten gaar forut for personlige interesser.“

Hun taug litt.

„De spiller høit spil, kaptein Whimster!“ sa hun og gjorde igjen et litet kast med hodet.

„Hvad mener De?“

„De prøver paa at tvinge mig til at si at jeg ønsker at De skal holde fast ved den første bestemmelse.“

„Ikke tvinge; jeg ønsker bare at vite Deres ønske.“

„Det er bare lek med ord. Men De sætter mig i forlegenhet.“

„La os saa tale om maleriene. Denne skisse av Mon —“

„Aa —“ avbrøt hun mig med en haandbevægelse. Saa indtraadte der igjen en liten pause og saa sa hun smilende: „Det er kanskje ikke meget embedsmæssig — jeg ønsker De skal hjelpe os — men jeg har ikke isinde at indrømme det —“ hun saa ret paa mig med hodet kastet tilbake og en svak rødme paa sine kinder.

„Og mistroen?“

„Den har aldrig virkelig eksistert.“

„Har det bare været ærgrelse eller — saaret stolthet?“

„Nu er det vist paa tide at jeg gaar,” sa hun og reiste sig.

„Jeg har endnu endel at si.”

„Jeg synes vi har sagt meget allerede; la os gjemme resten til en anden gang.”

„Jeg skal avlægge en officiel visit i King Gardens og —”

„Jeg skal forklare alt for Celia,” fuldendte hun med et uskyldig smil.

„En av os maa naturligvis gjøre det,” sa jeg meget alvorlig, idet vi gik ut paa gaten. „Skal jeg hente en automobildrosche til Dem?”

„Nei tak, jeg skal ind i en butik paa veien.”

„Faar jeg lov til at følge Dem?”

„Paa embeds vegne?” spurte hun spottende.

„Nei — denne gang er det strengt personlig.”

„Ja, da kan De gjerne gjøre det!”

Saa gik vi videre sammen.

Hun begyndte igjen at tale om Celia og gav mig meget alvorlig nogen stikpiller. Pludselig blev en høi mand staaende foran os, løftet forbauset sine hænder iveiret og stirret fast paa os begge. Saa utbrøt han med en dyp stemme der kunde høres over hele gaten:

„Nei, nu har jeg aldrig set paa make! Er det Dem, Miss Meredith? Hvorledes har De det?” og han strakte ut haanden.

Olna kjendte ham ikke, men jeg gjorde det. Jeg kjendte ham bare altfor godt og det løp koldt nedover ryggen paa mig. Det var admiral Brunnicke, det eneste menneske som kjendte den hemmelighet hun saa længe forgjæves hadde forsøkt at faa opklaret.

„Kjender De mig ikke — jeg kjendte Dem straks. Jeg vilde ha kjendt Dem, selv om De ikke hadde været sammen med vor ven der — Hadi Bey —” han klappet mig paa skulderen og lo hjertelig. „Husker De det nu?” spurte han. „Jeg var kommandant paa den øen han bragte Dem til.”

Paa sǎngens vinger baaren

Melodi av Mendelsohn.

Tekst av Heine.

The musical score is presented on a grid of vertical lines representing musical staves. The lyrics are written in Norwegian and are connected to the notes by lines. The lyrics are: "Paa sǎngens vinger baaren min ven, skat, jeg vil fǒlge dig med bred den av gǎngen ges el Der ven, jeg er et sted. Der slumrer de pi- i ske sko- ger i ver- rand; Og lo- tus- ste- blom- so- ver pǎa el- vens stil- vand. le lo- tus- blom- ste- me so- ver pǎa el- vens stil- vand." A circular illustration of a piano is placed on the left side of the score.

XXI.

Foruroligende nyheter.

Olna tok situationen med en forbausende aandsnærværelse, og mens jeg lette efter midler til at stoppe admiral Brunnickes historie, smilte hun og rakte ham haanden.

„Nu husker jeg Dem naturligvis godt,” sa hun.

„Jeg har ofte tænkt paa den aften og paa den slaaende likhet De hadde med en virkelig tyrk, Whimster. Ikke en sjæl iblandt os hadde den ringeste mistanke om at De ikke var det. Miss Meredith, narret han ogsaa Dem?”

„Naar De ikke kunde kjende ham igjen, hvorledes skulde saa jeg kunde gjøre det?”

„Det var en av de bedste mænd som nogensinde har været i detektivavdelingen. Har De forlatt denne tjeneste?”

„Ja, da vaabenstilstanden indtraadte.”

„At tænke sig til at vi tre skulde møtes her i Bond Street! London er en vidunderlig by. Nu maa dere følge med mig og drikke te, saa vi kan tale om alt sammen igjen. Jeg længter meget efter at høre om alt hvad der har passert.”

„Jeg er meget lei over det — men jeg kan virkelig ikke. Jeg maa hjem, hr. admiral. Det er allerede bliit senere end det skulde,” sa Olna.

„Aa, bli med og glæd en gammel sjøulk! — Jeg gjorde Dem jo en tjeneste den aften, idet jeg tillot Bey at tale alene med Dem!”

„Jeg beklager det meget, men det er aldeles umulig,” sa hun og rakte ham haanden.

„Det er ikke pent av Dem,” sa han, idet han trykket hendes haand. „Jeg længter saa efter at høre hele historien — og hvorledes dere fandt hverandre igjen.”

„Farvel, kaptein Whimster. Jeg skal ind her. Jeg skal ikke berøve admiralen Deres selskap og De kan fortælle ham historien,” hun gik ind i en butik og efterlot admiralen i en tilstand av forbauselse og forvirring.

„Whimster, har jeg baaret mig klodset ad?” spurte han, da vi gik videre sammen.

„Aa, det har ingen betydning.”

„Jeg bærer mig altid saa dumt ad. Jeg var paa ære overbevist om at dere to var forlovet. Den aften kunde man jo med et halvt øie se, fra hvilken kant vinden blaa- ste. Jeg er meget lei over det.”

„Ta Dem endelig ikke nær av det. Der er ingen skade skedd. Hun er forlovet med en ven av mig, og da min lille utflugt til Tyrkiet skulde holdes som en dyp hemmelighet, har jeg ikke anset mig for berettiget til at tilfredsstille hendes nysgjerrighet og fortælle hende at jeg var Hadi Bey. Men nu, da krigen er forbi, kan det jo ikke skade.”

Da vi kom til klubben fortalte jeg ham saa meget om begivenheten i Ursa som det var nødvendig, derefter fortalte jeg ham om mine oplevelser i Saloniki og gik min vei, saasart jeg kunde. Jeg trængte til at tænke over det hele i enrum.

Det var tydelig at forholdene vilde forandre sig en del nu, da Hadi Beys identitet var fastslaaet, og det var let at gjætte hvorledes Olna vilde ta det hele. Vilde hun ane mine grunde til ikke at røbe hvem jeg var? Hvis hun gjorde det, betydde det et brudd imellem os. Som Punnies hustru og regjerende fyrstinde vilde hun selvfølgelig til deres politiske raadgiver ikke ha en mand der var forelsket i hende.

Min paatatte flirt med Celia kunde kanske lede hende paa vildspor; hun hadde jo ertet mig med det, netop da generalen kom — og hvis hun trodde jeg var forelsket i Celia var det jo ikke sandsynlig at hun trodde jeg var forelsket i en anden.

Vilde det gjenopvække hendes mistro og igjen jage termometret ned under nulpunktet? At dømme efter hendes optræden overfor mig idag efter at admiralen var plumpet ut med sandheten holdt det allerede paa at falde igjen.

Men en ting var sikker — saken maatte opklares straks, saa jeg gik like til Mostyns og spurte efter hende.

Det var imidlertid Celia som kom og hun straalte og smilte og vilde lægge begge sine hænder i mine.

„Det er pent av Dem at komme!” utbrøt hun.

Jeg nøiet mig med at ta den ene av hendes hænder og anslog ikke den vante, let flirtende tone. Jeg sa at jeg var kommet for at tale med Olna om forretningssaker.

„Hvad er iveien med Dem?” spurte hun let surmulende.

„Miss Mostyn, jeg liker ikke Deres venner.”

„Hvor rar De er idag! Hvad har nogen av mine venner gjort, siden De er saa forandret?”

„Jeg er aldeles ikke forandret.”

„Men De er forskjellig fra forleden dag.”

„Mener De der er skedd en forandring med os begge?”

„Jeg er ikke forandret, hvis det er det De mener.”

„Det er netop hvad jeg mener.”

Hendes merkelige øine begyndte at tale,

og det blik hun sendte mig var slet ikke venlig.

„Tør jeg spørre hvad jeg har gjort?”

„Været hos Mrs. Ambrose.”

Dette utfald kom uventet og hun kunde ikke undertrykke en let uro, skjønt hun forsøkte at slaa det hen med en likegyldig latter.

„Aa, jeg stakkar! Var det en forbrydelse?”

„Det kan De vist bedømme bedre end jeg.”

„Nei, det kan jeg ikke.”

„Saa ber jeg Dem undskylde at jeg har omtalt saken. Kan jeg faa tale med Miss Meredith?”

„Vil De fortælle hende om Mrs. Ambrose?”

Der kom et vredt glimt i hendes øine, da hun gjorde dette spørsmål.

„Hvorfor skulde De ta mig det ilde op hvis jeg gjorde det?”

„Kaptein Whimster, vil De fornærme mig?”

„Intet er mig fjernere.”

„Ønsker De da bare at gjøre ulykke?”

„Igen nei, Miss Mostyn; men det er mulig at ulykken ligger i handlingen selv og ikke i beretningen om den.”

„Jeg formoder at jeg kan vælge mine venner selv,” sa hun indignert.

„Mrs. Ambrose kan aldrig bli Deres ven.”

„Hvorfor ikke?”

Hun smilte haanlig.

„Fordi det ene og alene er hendes hensigt at bruke Dem til at opnaa noget som baade De og hun ønsker like ivrig.”

„Hvad er det?”

Jeg rystet langsomt paa hodet.

„Jeg har advart Dem og det maa være nok.”

„Det er ikke nok, kaptein Whimster. De har baade sagt for meget og for litet. Jeg har ret til at spørre hvad De mener.”

„Det maa være nok med advarslen — hvis De tillater det.”

„Saa er De modig nok til at insinuere, men for feig til at gi en forklaring.”

„Hvis Mrs. Ambrose har været likesaa aapenhjertig overfor Dem som hun har været overfor mig, saa vet De allerede hvad jeg mener.”

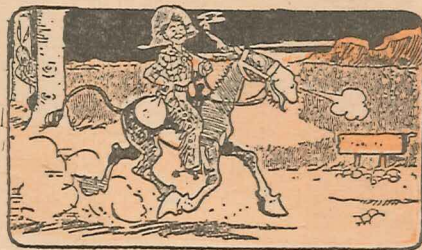
„Jeg vet det ikke og De maa si det, medmindre Deres diskretion hindrer Dem i det.”

Hendes læber kruset sig foragtelig ved ordet „diskretion”.

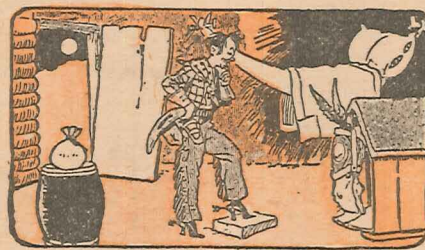
„De bedømmer ikke min diskretion retfærdig. Jeg besidder tilstrækkelig av den til at gaa like til Mrs. Ambrose sammen med Dem og si hende det jeg nu har sagt Dem og drøfte saken med dere begge.”

Saa blev hun naturligvis myk. En saadan sammenkomst kunde føre til oplysninger som hun ikke ønsket at høre. Da hun i øieblikket ikke visste hvad hun skulde

Cowboy contra rødhud.

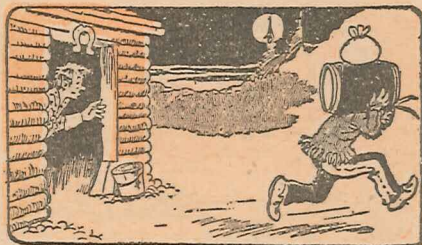
1. Lykkelig smilende red Jim cowboy hjem i den sene aftenstund, hjem til sin ensomme hytte. En stor pose guldstøv hang ved hans belte.

2. Egnen var usikker. Rødhudene var paa spil tidlig og sent. Derfor bad Jim sit trofaste muldyr om at passe godt paa guldposen om natten.

3. Neppe var Jim slumret ind i sin hængekøje før han blev vækket av muldyret. Falkoie var der og vilde bortføre posen med guldstøvet.

4. Falkoie nøiet sig ikke med at ta guldstøvet, — han bortførte ogsaa den tønde med sirup, som posen hadde ligget paa. Det blev hans ulykke!

5. For Jim var straks paa benene, opdaget Falkoie et stykke borte og sendte en mængde pistolkuler gennem — sirupstønden!

6. Resultat! Sirupen fløt ut og klisiret den flygtende rødhud fast til jorden, saa at Jim cowboy med lethed kunde ta sit guldstøv igjen.

si faldt hun tilbake til den flirtende tone

„Det er meget styg imot mig,” hvisket hun.

„Det er jeg, hvis det er grusomt at advare Dem imot at gaa med aapne øine like i en fælde. De vil snarere komme til at betragte det som en venskabelig handling.”

„Det gjør jeg jo allerede, hr. kaptein. Men jeg er tideren saa dum og barnagtig. Vil De tilgi mig? Ikke sandt, De tilgir mig vel?”

Hun kom indsmigrende nærmere hen til mig.

„Der er intet at tilgi og intet at huske undtagen min advarsel. Glem ikke den —” jeg rakte hende haanden som et litet vink om at jeg ikke vilde bli fornærmet hvis hun gik sin vei.

„Aa, jeg er saa glad over at vi er gode venner igjen. Nu skal jeg gaa og si til min kjære Olna at De ønsker at tale med hende —” og saa gik hun. I døren vendte hun sig om for at tilkaste mig et koket blik, sandsynligvis i den tro at det vilde glæde mig umaadelig og samtidig stikke mig blaar i øinene.

Hun var unegtelig en merkelig blanding: til en viss grad klok, en god skuespillerinde, men hun blottet sig dog til tider tankeløst, ganske skarpsindig, men overvurderte til tider sin skarpsindighet og var saaledes utsat for at lage faldgrupper for andre og saa selv falde i dem.

I dette tilfælde hadde hun gjort det. Hun hadde villet benytte Mrs. Ambrose til at skille Punnie fra Olna, men var selv blit et redskap i denne meget klokere kvindes hænder.

Vilde hun ta hensyn til denne advarsel jeg hadde git hende? Jeg hadde sagt nok til at enhver anden kvinde vilde være paa sin post; men det var ikke usandsynlig at hun mistenkte mig for at ville vildlede hende. Det vilde kanskje være det bedste, om der kom en anledning til at tale rent ut.

Denne anledning tilbød sig straks, for hun kom tilbake med et brev fra Olna.

„Kjære kaptein Whimster!

Undskyld mig, naar jeg sier at jeg idag helst ikke vil tale med Dem i forretnings-

saker. De forstaar sikkert at jeg er litt opprevet efter det som hændte i eftermiddag og trenger til nogen rolige timer. Imorgen vil jeg gjerne tale med Dem til hvilken som helst tid.

Deres

Olna Meredith.”

„Hr. kaptein, Olna ber Dem ikke ta det ilde op. Jeg tror hun har en slem hodepine,” sa Celia, da jeg saa op fra brevet.

„Jeg tar det aldeles ikke ilde op. Det er tvertimot et heldig tilfælde, da det gir mig anledning til endnu at si Dem et par ord angaaende den sak vi før ikke blev enige om — nemlig Mrs. Ambrose.”

„Jeg var vist frygtelig uhøflig imot Dem. Jeg skammer mig saa over mig selv; men jeg trodde De hadde tilgit mig.”

„Jeg ber Dem om ikke at benytte dette ord, Miss Mostyn. Alt hvad jeg ønsker er at lægge Dem paa hjerte at Mrs. Ambrose er en meget klok dame, at hele hendes energi er kcentrert om et eneste punkt og at hun har hjelp fra nogen som er meget mer skarpsindige og mer vidtseende end hende selv. Kjender De hendes virkelige motiv?”

„Mener De hendes fordring paa tronen i den nye stat?”

„Ja — og saa motivet bak det.”

„Hvilket motiv?”

„De vet at hun bare kan opnaa tronen ved at gifte sig med Mr. Punniston — likesom Miss Meredith. Det vet jeg med absolut sikkerhet.”

Hun lo av meg alvor og trak paa skuldrene med en likegyldighet som forbauset mig ved sin egthet.

„Ja, og hvad saa, hr. kaptein? De tror da vel ikke at jeg bryr mig en smule om det?”

Jeg overveide om jeg skulde si hende at jeg visste hun brydde sig om det i høi grad og at hun hadde røbet sin hemmelighet, før hun begyndte paa komedien med flirtingen med mig.

„De mener vel ikke at det De har hendt det til har noget at gjøre med Deres forandrede opførsel mot mig?” spurte hun mens jeg fremdeles tænkte mig om. „Det vilde være altfor taapelig.”

„Saa vil jeg ikke si mer, men bare be-

Dem ikke glemme hvad jeg har sagt til Dem angaaende giftermålet.”

„Jeg skal ikke glemme noget av det De har sagt, siden De taler i et saa dypt alvor; men vedbli ikke med at misforstaa mig.”

Jeg mumlet noget om at jeg ikke ønsket at gjøre det og jeg tok avsked saa hurtig som mulig med den foruroligende vishet at der var noget i hende som hun hadde været klok nok til at skjule.

(Fortsættes.)

Til vore ærede postabonnenter!

Med dette nummer stanser forsendelsen til de av vore postabonnenter fra hvem vi endnu ikke har mottat kontingent for oktober kvartal. For at undgaa stans bedes derfor kontingenten indsendt straks med kr. 4.50 forsaavidt den ikke er underveis.

Ærbødigst

„Allers Familie-Journal”.

Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 36:

103. Jørgen og Vilhelm og deres epler: Det tal som fremkommer ved at et eller andet tal, som da kaldes roten, ganges med sig selv, kaldes som bekjendt et kvadrattal. Og det er ifølge opgaven klart at tallet 185 (antallet av epler) skal deles i to kvadrattal, hvorav roten til det ene er 3 større end roten til det andet. Gjennemgaar man de faa kvadrattal det her kan være tale om, ser man snart at det maa være 64 og 121. Roten av 64 betragtet som kvadrattal er 8, og roten av 121 er 11. Man vet da at Jørgen var 11 aar og Vilhelm 8 aar.

104. Herremanden Kuno og hans tjener Sigismund: Fire ganger foretok den listige Sigismund omstilling av flaskene. Og resultatet av disse er angit i nedenstaaende fire rids:

2	6	1	2	5	2	3	3	3	4	1	4
6	●	6	5	●	5	3	●	3	1	●	1
1	6	2	2	5	2	3	3	3	4	1	4

105. Logograf: Slag, græs, rød, and — gaas brand gran, glad, lær — lærd, baand, — brændglas.

39te haandarbeide.

Spisestuesæt med engelsk broderi og platsøm.

Paa hvit lin syes dette vakre, originale mønster. Paa duken indfældes mellemverk, og i kanten sættes blonder. Fuglene, bladene og stillkene utføres i platsøm med hvitt lingarn, hullene syes med brodergarn. Mellemverk

B. 110 og 111. Spisestuesæt med engelsk broderi og platsøm.

og blonde paasyes med knaphulsting. Duken er 140 cm. i diameter. Varmeren er 30 cm. høi, 38 cm. bred.

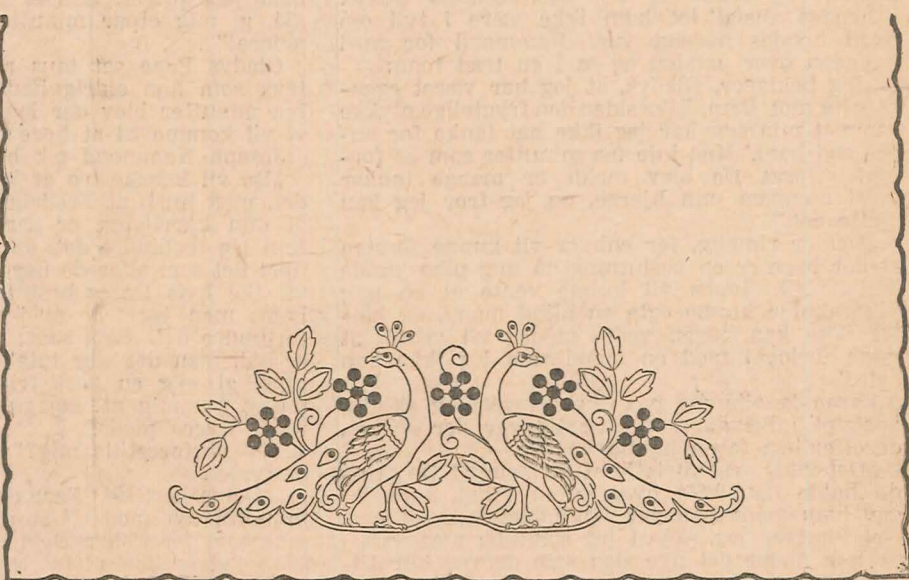
Materiale: 1 paategnet kaffeduk med garn, pris kr. 23.40 plus porto. Blonde og mellemverk kr. 10.00 plus porto. 1 paategnet kaffevarmer med garn, pris kr. 6.00 plus porto. Faaes gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's" broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Anretningsteppe paa hvitt linstof.

Anretningsteppet der er 85 cm. langt og 60 cm. bredt utføres med samme materiale og paa samme maate som B. 110—111.

Materiale: 1 paategnet anretningsduk med garn, pris kr. 10.00 plus porto.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiver" side 28.

B. 112. Anretningsteppe paa hvitt linstof.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Dramaets helt.

Av James Barr.

Et sørgelig ulykkestilfælde! En lystig stokkekamp oppe i atelieret, hvor stafeliet og lerreter for at gi plads var stillet ind mot væggen — og saa utstøtte pludselig Fredrik Hammond et skrik, for med hændene til ansigtet og skjælver over hele legemet. I næste øieblik faldt han bevisstløs om paa gulvet, og da lægen blev tilkaldt visste han at det vilde være tvilsomt om det ene øie kunde reddes som Fredriks motstander hadde rammet med sin stok. At miste det ene øie er en stor ulykke for en maler, men ulykken skulde bli endnu større: en voldsom nervefeber fulgte efter øiets læsion, og da den endelig var overstaar viste det sig at synet var tapt paa begge øinene.

Hammonds far visste det en uke før ulykken var gaat op for patienten selv. I tre dager var faren ute av sig selv av sorg; Fredrik var hans eneste søn og hadde allerede gjort stor lykke som portretmaler. Men da tre dager var gaat tok faren sig sammen: ulykken kunde jo ikke opprettes ved sorg og taarer. Sønnen maatte begynde paa et nyt liv, og før maleren selv var bli underrettet om hvorledes det stod til hadde faren efter at ha raadført sig med sønnens kammerater fundet paa en utvei. En kunstners geni er ikke udelukkende avhengig av hans øine, omend synet er nødvendig for en maler; men der er en beslegtet kunst som kan utføres og er bli utført uten synsnerven, nemlig billedhuggerkunsten. Der har levet blinde billedhuggere, og derfor trodde faren at det kunde bli mulig naar sønnen hadde overvundet det første sjok, at vække hans livsmot og indgyde ham nyt haab for fremtiden ved at faa ham til at arbeide i den vaate ler. Hans fingertupper maatte være øinenes stedfortræder. Etter nogen øvelse vilde disse fingerspidser nok bli saa fintmerkende at de kunde fremstille formen for hans indre syn, hvad der jo er nødvendig for en billedhugger. Men pludselig — endnu før kunstneren visste at han var blind — hændte der noget som forstyrret faren i hans bestræbelser for at formindske dette haarde slag for sønnen.

Gladys Pope indfandt sig hos Joseph Hammond paa hans kontor. Det var første gang hun hadde betraadt det, og da hun blev meldt begynde Hammonds hjerte at banke urolig. Han frygtet for ølgene av dette besøk og for dets aarsak. Den unge pike blev indlatt og hun lot straks Hammond vite hvorfor hun var kommet.

„Av hensyn til alle vedkommende,” begynte hun med stor bestemthet — „til Fredrik, til Dem og til mig selv har jeg ikke villet opsætte at komme hit for at meddele Dem en beslutning jeg efter nøie overveieelse har tat — en beslutning som er av vigtighet for Deres søn. De har sikkert nok allerede gjettet hvad det er for en beslutning jeg efter megen betænkning og strid med mig selv har fattet.”

Hvis Joseph Hammond ikke før nu hadde gjettet paa hvad hun hentydet til, saa faldt det ham etter disse ord ikke vanskelig at gjøre det. Den unge pikes bestemte optræden, de fast sammenknepne læber og det beslutsomme uttryk i hendes ansigt lot ham ikke være i tvil om hvad hendes hensigt var. Hammond for med haanden over panden og sa i en træt tone:

„Jeg beklager, Gladys, at jeg har været egenkjerlig mot Dem. Like siden den frygtelige ulykke rammet min søn har jeg ikke hat tanke for andre end ham. Men i de faa minutter som er forløpt efterat De blev meldt er mange tanker faret gjennom min hjerne, og jeg tror jeg kan gjette det.”

„Det er rimelig, for enhver vil kunne forstaa at der bare er en beslutning en ung pike kunde komme til. Ingen vil kunne vente at en ung pike skulde kunne egte en blind mand, og heller ikke kan nogen vente at jeg vil vedbli at være forlovet med en mand som jeg ikke kan egte.”

Faren la albuene paa skrivebordet og skjulte ansigtet i hændene. I lang tid var der stilhet, derefter saa faren hurtig op.

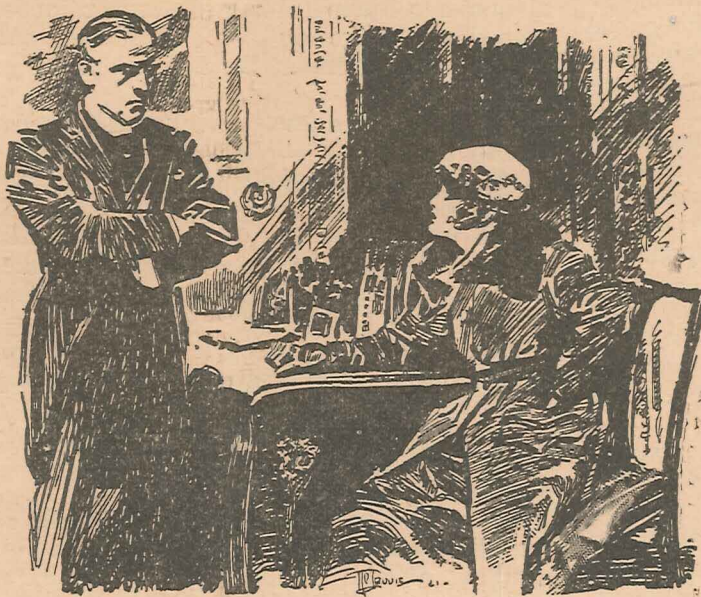
„Det vilde være uriktig at forlange at De skulde holde det løfte overfor en blind, som De gav ham mens han var i besiddelse av sit syn. Det forstaaer jeg, skjønt jeg samtidig maa vaande mig under det nye slag som derved blir tilføjet min saa haardt ramte søn. Han elsker Dem saa inderlig, Gladys. Og jeg maa si at jeg hadde gjort regning paa at De kunde og vilde

hjælpe ham under den store sorg som atter skal ramme ham. Trøsten ved Deres haand i hans og ved Deres oppmuntrende ord — dem hadde jeg gjort saa sikker regning paa.”

„Det er ganske umulig! Slike ord fra mig vilde være syndige, naar jeg hadde besluttet ikke at ville egte ham; de vilde bare være en ny grusomhet mot ham. Den største godhet mot ham er nu at gi ham ren besked. Jeg vil ikke se Deres søn mer.”

„At min søn heller ikke vil se Dem mer er jo bare altfor sandt,” sa faren bittert, men derpaa taug han litt og derpaa begynte han at be-

„Jeg haaber dog at De ikke straks vil handle efter Deres beslutning og ikke se ham mer. Jeg synes at selv om De har besluttet at hæve forlovelsen, kan De endnu hjelpe os med at gjøre hans liv mer utholdelig. Han vil føle det som en frygtelig ulykke at han ikke mer kan male, men for at mildne hans fortvilelse har jeg tænkt at faa ham til at interessere sig for skulptur. Hans venner tror at dette kan la sig gjøre, og jeg tror De kan hjelpe os ved at utsætte meddelelsen om Deres beslutning indtil han er kommet over den første overvældende fortvilelse. Er dette for meget at forlange? Han holder jo saa meget av Dem. Alle hans venner og jeg har gjort hvad der stod i vor magt for at glæde Dem siden min søn indførte Dem her i huset. Det forekommer mig at De maa be-

„Hvis jeg kan forhindre det, saa skal det slag som har rammet ham ikke følges av et nyt.

trage det om ikke som en pligt, saa dog som en taknemlighetsgjerning mot os endnu en kort tid at vedbli —

„Nei, nei, nei!” utbrøt den unge pike heftig. „De ber om for meget. Jeg kan ikke spille komedie og jeg kan ikke opsætte min beslutning. Jeg forstaaer saa daarlig at forstille mig, at Deres søn snart vil opdage hvorledes det staaer til med mig; men enten han nu kan opdage det eller ei, saa tillater min ærlighet mig ikke en slik forstilling. Jeg maa be Dem om samtidig med at De gir Deres søn min hilsen og forsikring om min dybeste medlidenhet, at meddele ham at vor forlovelse er hævet, og jeg agter ogsaa at la dette bekjendtgjøre i „Times.”

„Aa, nei, gjør ikke det!” utbrøt faren, idet han sprang op og begynte at gaa frem og tilbake paa gulvet. „Nu er jeg kommet paa en ny idé, gi mig etpar minutter til at overveie den nøiere!”

Gladys Pope sat taus med et saa mørkt uttryk som han aldrig hadde set før, og i disse faa minutter blev der lagt en plan, hvis forløp vi vil komme til at høre om i det følgende.

Joseph Hammond gik bort til den unge pike. „De vil kanskje tro at jeg ikke er rigtig i hodet, men husk at Fredrik er min eneste søn og al min kjærlighet er sammentrængt paa ham. Kan jeg forhindre det, da skal intet slag bli tilføjet det som allerede har rammet ham, og dette vil ske hvis Deres beslutning nu blev meddelt ham; men jeg tror at jeg har en utvei til at forhindre det. Som sagt: De tror kanskje at jeg er gal, men det sier intet. Utsat Deres beslutning, gi mig en kort frist, kanskje vil det bli mulig for mig at engagere en ung pike til at indta Deres plads.”

„Til at forestille mig?” utbrøt Gladys ganske bestyrtet.

„For en kort tid. Naar det er lyktes os at indgi min søn nyt mod til at arbeide, kan den unge pike som forestiller Dem hæve forlovelsen; min søn behøver ikke at faa sammenhængen at vite.”

„Hvor kan De faa en ung pike fra til at spille denne rolle?”

„Hos en teateragent, haaber jeg. Jeg vil for-

klare ham saken og han kan sikkert finde en skuespillerinde som kan paata sig rollen, og her kan De hjelpe os. Naar skuespillerinden er fundet saa la mig sende hende til Dem, for at hun kan lære at tale med Deres stemme og tonefald. Fortæl hende endvidere saa meget om Deres forlovelse som De tror er nødvendig for at hun kan gjennomføre rollen. Vil De gaa ind paa dette, da vil jeg være Dem taknemlig for hele livet.”

Den unge pike sat taus nogen minutter. Han trodde i hendes ansigtstræk at kunne læse sig til et avslag, men heri tok han feil.

„Jeg kan ikke tænke sig at denne komedie kan lykkes,” sa hun, „men jeg vil gaa ind paa den, om det end er mig meget imot at Deres søn skal tro at vi endnu er forlovet. Kan De faa fat paa en skuespillerinde som vil paata sig rollen, saa send hende bare til mig; jeg skal da sætte hende ind i den.”

Da den unge pike var gaat støttet Joseph Hammond igjen albuene paa bordet, begroav ansigtet i hændene og blev sittende saaledes i en halv time. Endelig reiste han sig, tok paa sig sit yttertøi, fik fat i en drosche og kjørte bort til Strand. Her opsøkte han en teateragent, og resultatet av deres samtale blev at Bessie Tilden, tyve aar gammel, uten beskjeftigelse, men meget opsat paa at faa noget hvorved hun kunde tjene løden, to timer efter befandt sig i en West

End butik med fire og tyve pund i lommen, for hvilke hun skulde kjøpe sig en ny dragt. Den hun hadde paa var meget luvslitt, eftersom hun hadde været arbeidsløs i lang tid.

Samme eftermiddag hadde hun en lang, meget stiv og formel samtale med den rike Miss Gladys Pope, som ikke var fri for at være litt jaloux paa skuespillerinden. Næste dag sat Bessie en kort tid ved den stakkars kunstners seng, og det faldt ham ikke et øieblik ind at det ikke var sin forlovedes haand han kjærlig holdt i sin.

Saaledes begynte den udmerkete gjennomførte komedie, som varte i flere maaneder.

Det var et frygtelig slag for kunstneren da han fik vite at han var og vilde vedbli at være blind. Som hans far og hans venner hadde befrygtet, hensank han i den dybeste melankoli, under hvilken han bare hadde en trøst: at hans forlovede vedblev at være ham tro og sat timevis ved hans side. Men litt etter litt fik farens og hans venners indtrængende oppmuntringer ham til at forsøke sig som billedhugger, og før der var

gaat et halvt aar var han begyndt at syngre ved sit arbeide. Han syntes selv at han gjorde store fremskritt, men heri var der ogsaa et bedrag, for det viste sig at der var en vis mangel i hans følelsessans, som gjorde at hans byster blev groteske karrikaturer av dem som sat for ham. Hans kunstfæller saa godt dette, de forstod at hans arbeide var ganske unyttig, men de vedlikeholdt hans indbildning ved at klappe ham paa skulderen og si:

„Det gaar udmerket fremover, gamle ven!”

Som tiden gik blev den blinde kunstner mer og mer tilfreds med sig selv, han tænkte paa at la sine verker komme frem paa de forskjellige kunstutstillinger, og hans venner som stadig hadde rost dem mente at det aldrig kunde gaa an at si ham at dette slet ikke kunde la sig gjøre. Det blev nødvendig at føre bedraget videre. Der blev valgt en byste og der blev sagt til kunstneren at denne blev indlevert til den internationale utstilling. To uker senere kom en av hans venner farende ind i hans atelier og sa at bysten var bli antat, og den stakkars Fredrik blev meget stolt og glad over sin sukses. Han følte at han nu hadde et godt tak i livet igjen og at han ikke levde forgjæves.

Men nu begynte hans far at ængstes. Hvorledes skulde dette ende? Det var lyktes ham at dra sønnen op av den første periode av dyp melankoli; men var det ganske sikkert at den blinde kunstner ikke tilsidst vilde bli nedsænket i en dypere fortvilelse end den hvorfra de hadde løftet ham op? Faren kom til den slutning at den tid nærmet sig da de maatte begynde paa det farlige verk at avsløre sandheten for sønnen, og han mente dette maatte begynde med at den foregivne Gladys Pope hævet forlovelsen. Men da han omtalte dette til Bessie Tilden, møtte der ham her en uventet hindring.

Den lille skuespillerinde blev dødblek, og faren gjettet straks sammenhængen.

„De er bli forelsket i min søn?” spurte han ret ut.

Den unge pike blev blussende rød, hun fik taarer i øinene, derpaa smilte hun vemodig og svaret var overflødig.

Mr. Hammond stod ganske maalløs; denne nye forvikling lamslog ham ganske.

„Min stakkars pike — min stakkars søn!” sukket han og begyndte at gaa frem og tilbage paa gulvet.

Pludselig stanset han. Han tænkte sig om og da han vendte sig mot den unge pike, stod der et nyt haab at læse i hans blik.

„Det er meget underlig hvad der er skedd,” sa han; „men det kan være at Deres kjærlighet til min søn netop kan fjerne vore bekymringer. Vil De egte min søn hvis han ber Dem om det?”

Den unge pike nikkede bejaende.

Joseph Hammond traadte hen til hende og kysset hende paa panden.

„Ja, der er godt haab om at Deres kjærlighet til min stakkars søn kan utrede den skrækkelige forvikling vi her er kommet ind i. La os endnu en kort tid fortsætte paa den maate vi er begyndt. Det er bedst at overveie saken nøiere, saa at vi kan finde en utvei til at gjøre Fredrik bekjendt med sakenes stilling.

Men saken blev ordnet paa en anden maate.

Reggie Montgomery var kommet ind i en av sine løssluppenhetsperioder. Han hadde deltatt i en overdaadig frokost, hvorpaa han hadde begitt sig til Chelsea. Reggie fuskete i kunsten. Han kunde rigtignok hverken tegne eller male, men han hadde penger nok til at holde et pent atelier. Alle kunstnere i Chelsea kjendte Reggie, for det var umulig at undgaa ham, fordi han var en slik godmodig gut.

Nu vilde skjæbnen det saaledes at Reggie den eftermiddag dumpet ind i Fredrik Hammonds atelier. Han hadde faat den idé at han hadde en pligt at utføre. Han var pludselig blitt betatt av sandhetskjærlighet og hadde derfor besluttet at nu skulde det være forbi med dette bedrag. Her trængtes der til en person med en fast og frygtløs karakter til at rive dette væv av løgn og bedrag itu og var ikke netop han den rette mand dertil? Jo, det kunde der ikke være tvil om og nu var tiden kommet da sandheten skulde aabenbares. Da han med en litt usikker gang traadte ind i atelieret var der ingen andre end kunstneren tilstede. Efter med overdreven hjertelighet at ha trykket den blinde mands haand og klappet ham mange ganger paa skulderen, skred han straks til sit verk.

„Hør nu her engang, gamle ven,” sa han, „er du ikke snart lei av bli holdt for nar?”

„Hvem holder mig for nar?” spurte kunstneren litt likegyldig, for han la, likesom andre, liten vekt paa hvad Reggie sa.

„Det gjør de jo alle, kjære ven; alle som kommer her i atelieret holder dig for nar.”

Kunstneren lo.

„Det morer dem vel. Jeg kan ikke si andet end at de som kommer her altid er mig til trøst og oppmuntring.”

„Oppmuntring? Pyt! Det er bare komediespil — de gjør bare nar av dig gamle ven.”

„Hvad mener du med det, Reggie?”

„Jeg mener det er paa høie tid du faar sandheten at vite. Din far og alle de andre som kommer her mener at du ikke er sterk nok til at høre sandheten; men jeg har nu bedre tanker om dig. Du er helt igjennem er kjernekar, og er slik mand ønsker at faa sandheten at vite, hvor haard den end er. De har skammelig bedraget dig.”

Smilet vek fra den blindes ansigt. Han begynte at bli urolig.

„Kom frem med sandheten, Reggie!”

„Jeg visste jo at du gjerne vilde vite den og jeg er kommet for at gi dig den. Ser du, disse her lergreiene er rent ut sagt spildt arbeide.”

Der blev en liten pause, derefter sa Hammond:

„Jeg har da faat saa meget ut av det at mit arbeide er blitt antatt paa utstillingen.”

„Bedrag, Freddie — ikke andet end usandhet. I et har aldrig været tale om at det kunde bli utstillet, for det duer det slet ikke til. Bysten er aldrig blitt sendt til komiteen. Jeg kan godt, kjære ven, si dig hvor den er for øieblikket. Den er sat tilside i skuret utenfor atelieret. Der vil den bli staaende indtil utstillingen er lukket, saa blir den bragt tilbake til dig.”

Kunstneren blev staaende stiv og hans ansigt blev dødblekt.

„Ja, de har bare gjort nar av dig, gamle ven og jeg har været uærlig nok til at være med, endskjønt det gjorde mig ondt for dig; men Gud ske lov jeg har været karaktersterk nok til at si stop. Men hvor længe de andre hadde i sinde at fortsætte med det, kan jeg ikke si.”

„Det vil altsaa si at mit arbeide har været daarlig?”

„Absolut ikke godt. Der er ikke en ting av det du har utført som har været leren værd. All som har set dine arbeider har ledd av dem. De er ogsaa meget pudsige — de kunde kanskje passe til at sætte over en takrende; men det er ogsaa det hele.”

Hammond stod saa ubevægelig som en støtte, mens Reggie smilte velbehagelig. Da han nu

hadde lagt haanden paa plogen besluttet han at pløie videre i furen.

„Og saa er det denné Miss Pope, gamle ven.” Kunstneren for heftig sammen.

„Miss Pope?” utbrøt han og der hørtes en tydelig ængstelse i tonen.

„Det vil si der er slet ingen Miss Pope, for hun har ikke været her efter den dag da det blev bekjendt at du var blind. Saa slog hun op med dig!”

„Det vet jeg da er usandhet!” utbrøt den blinde kunstner. „Hun har jo været her hver dag; hun er da i det mindste egte nok.”

„Det gjør mig ondt at skulle si det, gamle ven, men her har de igjen ført dig bak lyset. Du har talt med en meget vakker og søt ung pike, men hendes navn har aldrig været Gladys Pope; hendes navn er Bessie Tilden, hun er skuespillerinde og din far har engangert hende til at spille rollen som Gladys Pope. Din far trodde ikke du kunde taale paa engang at miste dit syn og din forlovede.”

Den smerteligste kval stod at læse i kunstnerens ansigt. Et øieblik vaklet han frem og tilbake, hvorefter han med et hjerteskjærende skrik faldt paa sit ansigt om paa gulvet.

I dum bestyrtelse stirret Reggie Montgomery paa ham, men i det samme blev døren aapnet og Joseph Hammond traadte ind.

Faren oppfattet øieblikkelig situationen. Han sprang frem og grep den berusede unge mand i kraven.

„De har fortalt ham det!” utbrøt han.

„Jeg trodde det var min pligt,” svarte han gispende.

Et øieblik stirret Joseph Hammond paa ham som et vildt dyr, derefter grep han ham med sin andre haand i benklærne, løftet ham iveiret og kastet ham med en vældig kraftanspændelse ut gjennom atelierets vindu. I næste øieblik løftet han sønnen op i sine armer, bar ham bort paa divanen og ringte saa efter en læge.

I over to uker laa den stakkars Hammond i febevildelse. Da han var styrtet om paa gulvet hadde han slaaet hodet mot et stort staffeli og hodet var derfor blitt indbundet i en stor bandage, som ganske skjulte øinene. Endelig kom den dag da feberen hadde rast ut og i den følgende uke laa han i en dyp søvn, uforstyrret av drømmer. Alle bevæget sig omkring i sykeverrelset paa taaspidsene og alle hadde et smil paa læbene, for de visste at hans liv nu ikke lenger var i fare.

Men en morgen da Bessie Tilden sat taus ved hans side, førte han langsomt sin magre haand op mot ansigtet, tok med skjælvende fingre fat i landagen og skjøv den op fra det øie som ikke var blitt rammet av stikken. Den lille skuespillerinde som bestyrtet saa paa ham saa at hans øie var fæstet paa hende.

Øiet funklet av liv; det var ikke den brustne, døde ting som hadde været der før. Den unge pike bevæget hodet; hans blik fulgte hende. Hun reiste sig halvt op.

„Godmorgen,” sa han rolig og da han hadde set sig litt om, fortsatte han: „For det er jo morgen — ikke sandt?”

„O, ja, en herlig, vakker morgen!” utbrøt den unge pike.

Hendes bevægede stemme forraadte at der laa større mening i hendes ord end den virkelig vakre morgen berettiget til. Atter hvilte hans blik paa hende; han stirret paa hende en kort stund og derpaa gav det et voldsomt sæt i ham.

„Men — jeg kan jo sel! Jeg er ikke blind!” ropte han.

Han forsøkte at reise sig i sengen, men han var saa svak at den unge pike bare behøvde at holde ham tilbake med sine ord.

„Aa nei, rør Dem ikke!” sa hun hastig. „De maa ikke overanstrenge Dem. Læg bandagen over Deres øie igjen, De maa endelig ikke risikere det mindste!”

Hammond gjorde som hun sa, la derpaa henderne over brystet og laa saa stille som en voksfigur. Men mens den unge pike formanet ham til at være rolig var hun selv i det største sjælsoprør.

Der gik fem minutter og kunstnerens haand listet sig ut mot hendes, som om den søkte efter noget. Hun forstod det straks og rakte ham sin høire haand. Der gik en liten stund, saa løftet han med venstre haand igjen randen av bandagen. Han fæstet sit blik paa hende. Hun møtte det og hendes sjæls længsel stod tydelig skrevet baade i blikket og i ansigtets uttryk.

„Hvor pent det er av Dem,” begynte han med sin svake stemme; men hun søkte at stanse ham ved at lægge fingeren paa læbene. Der gled et smil over hans bleke ansigt.

„Tilfældet, som berøvet mig mit syn, har gif mig det tilbake igjen! Hvor vidunderlig! Kan jeg virkelig se?” spurte han, som om han ikke kunde tro den store lykke.

„Jeg er viss paa at De har faat Deres syn tilbake,” sa hun.

„En deilig gave, og mit første blik faldt paa et deilig ansigt! De er saa vakker!”

Taarene vældet frem fra den unge pikes øine. „De maa ikke tale — ikke endnu. Det kan bli farlig og det maa De ikke utsætte Dem for.”

Han lot ikke bandagen gli ned igjen, men fortsatte at se paa hende og han taug heller ikke.

„Jeg maa være helt viss paa det,” sa han mildt halstarrig. „Jeg tror at jeg har faat mit syn igjen, men la mig prøve det. De har sort haar — ikke sandt?”

Bessie trykket hans haand som en bekræftelse paa at det var riktig.

„Og Deres øine er blaa og klare — aa, saa klare!”

Hun nikkede bejaende.

„Det er sjelden, men meget, meget vakkert,” sa han og tilføiet: „De er ikke saa høi som de fleste.”

Den unge pike lo glad og muntert.

„Nu maa De virkelig ikke si mer,” sa hun. „De ser ganske tydelig; men hverken Deres far eller lægen vil tilgi mig hvis jeg fortsætter at la Dem tale.”

Men han kunde ikke tie.

„De er ikke almindelig sykepleierske?”

Hun indrømmet at det var hun ikke.

„Da maa De være — være —”

Navnet som Reggie hadde sagt likesom danset paa hans hjernes overflate, men han kunde ikke fange det.

Hun saa at han anstrængte sig for at komme paa navnet, men det gik ikke.

„Jeg er Bessie Tilden — en av Deres fars venner,” sa hun.

„Ja, men ogsaa min veninde,” sa han og forsøkte igjen at reise sig.

„Det var Deres haand, Deres stemme, Deres omhu som trøstet mig i mit livs mørkeste stund. Nu maa De ikke forlate mig — De maa aldrig forlate mig!”

Han løftet sit hode fra puten og bøiet det hennimot hende. Hans ansigtsuttryk var fuldt av længsel som hos en der er befridd for et mareid og frygter for at bli støtt tilbake i det igjen.

Bessie Tilden kunde ikke betvinge sin inderlige kjærlighet. Hun bøiet sit ansigt ned mot hans og trykket et kys paa hans læber; derefter sank hun paa knæ ved siden av hans seng.

Stilheten, som hadde hvilet over den lille gruppe i flere minutter, blev avbrutt ved at døren aapnedes. Bessie kikket tilbake over skulderen og da hun saa Mr. Hammond staa i døren, sprang hun op, løp paa taaspidsene bort til ham og kastet sig i hans armer.

„Han kan sel!” sa hun i en frygtsom hvisken, som dog tydelig kunde høres av kunstneren.

Ved hendes ord vaklet faren og han maatte støtte sig til hende for ikke at falde. Han stod ganske bestyrtet en liten stund, men endelig gen.

fattet han sig og skyndte sig bort til senen. Et triumferende smil gled over sønnens utfærede ansigt og frem under bandagen saa et klart og glansfuldt øie ind i farens.

„Godmorgen, far,” sa sønnen med svak, men munter stemme. „Nu er jeg kommet tilbake til dig. Jeg har været en tapt søn som har vandret om i mørket, men nu er jeg kommet hjem og jeg er blitt mottatt av en dobbelt kjærlighet. Jeg har jo altid møtt saa megen kjærlighet, far.”

Som den unge pike hadde gjort nogen minutter før, sank faren paaknæ ved sønnens leie og grep hans hender i sine.

En maaned senere sat den uforlignelige Montgomery, som først nu var kommet sig av de kvæstelser han hadde faat da han blev kastet ut av vinduet og ned paa et skur der stod nedenfor atelieret, i en dagligstue og passierte med Gladys Pope. Den unge pikes ansigt uttrykte bitter skuffelse og misfornøielse.

„De maa endelig ikke tro at de har vist mig den hensynsfuldhet at takke mig. Hvis jeg nu ikke hadde hat tilstrækkelig mod til at avsløre sandheten, hvorledes hadde det da staat til med dem nu?”

„Kan han male nu?” spurte Gladys.

„Likesaa godt som før. Det ene øie er helt i jorden og det andre kommer sig efterhaanden, sier lægene. Allerede i næste uke skal han og den lille skuespillerinde ha bryllup. Latterlig hastverk, synes jeg.”

Gladys Pope knep læbene sammen, saa at de blev som to smale striper.

„Forresten bryr jeg mig slet ikke om hvad folk sier,” fortsatte Reggie. „Jeg er jo hellen i dramaet eller komedien eller tragedien — eller hvad de nu vil kalde det. Det var mig alene som hadde mod til at si ham det som det var, men det falder dem ikke ind at takke mig for det.”

Gladys Pope sprang op og for ut av værelset.

Hvad der interesserer damene.

Bill. 1. Brodert, hvid pompadour. (27 cm. lang.)

Brodert hvid pompadour. (Hertil hører bill. 1-3.)

Man syr denne praktiske og pene pompadour av hvitt lerret eller batist, utstyret den med engelsk broderi og forer den med kulørt silketøi. Pompadouren er 27 cm. lang, og man bruker dertil et stykke stof som er ca. 27 cm. langt og 52 cm. bredt. Herpaa overføres saa mønstrene bill. 2 og 3, som viser en fjerdedel av broderiet, der utføres i engelsk broderi og kontursting

med hvitt, glansfuldt brodergarn. Kantene oventil og nedentil langs de fire takker avsluttes med knaphulstunger, og hullene til trækkebaandet oventil omgis med knaphulssting. Stoffet mellom de fire takker nederst klippes saa bort, og med silkesnorer, som ledes gjennom hullene ved sidene, snøres de sammen saa pompadouren faar en pen, spids form. Derpaa trækker man likeledes silkesnorer gjennom hullene oventil, og tilslutt fores pompadouren med silketøi av en lys, tander farve.

To smale, heklede blonder til dame- og barneundertøi.

(Hertil hører bill. 4 og 5.)

Den første av disse to smale, heklede blonder, bill. 4, er 1½ cm. bred og hekles med hvitt heklegarn nr. 60 eller 70.

1. rad: 5 l. (luftmasker), 5 st. (stangmasker) i den første av de 5 l., 4 l., vend, *, 5 st. i den sidst heklede st., 4 l., vend, fra * gjentas indtil blonden er lang nok.

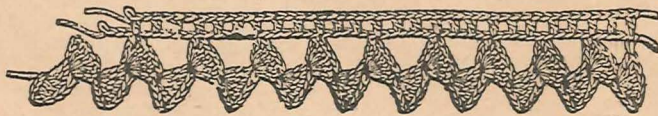
Derpaa hekles 2. rad: Som det sees paa bill. stadig avvekslende 1 f. m. i den næste takke og 5 l.

3. rad: Stadig avvekslende 1 st., 1 l., 1 maske springes over.

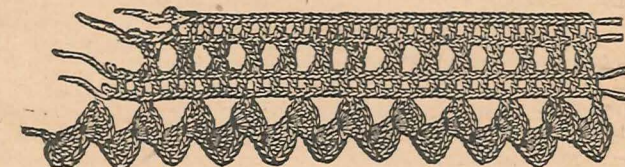
De første 3 rader av blonden bill. 5, der er 2 cm. bred, er de samme som den første blondes, men saa kommer yderligere her til en 4. og 5. rad, der danner et slags mellomverk som er beregnet til baandgjennetrækning.

De hekles saaledes: 4. rad: * til 1 korsstangmaske slynges traaden 2 ganger om heklenaalen, og 1 st. avhekles som den næste st., 1 st. i den følgende st., derpaa avhekles alle slyngene, 1 l., 1 st. ned i den midterste av korsstangmaskens masker, 1 l., fra * gjentas stadig.

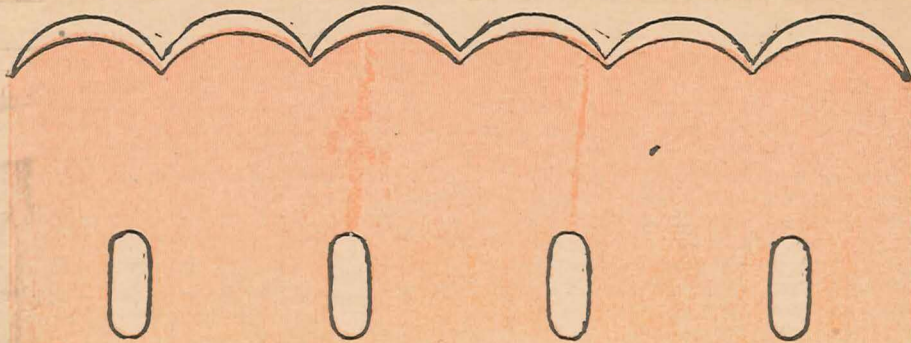
5. rad: Som 3. rad.

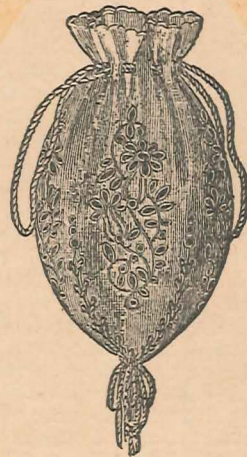
Bill. 4. Smal, heklet blonde, 1½ cm. bred.

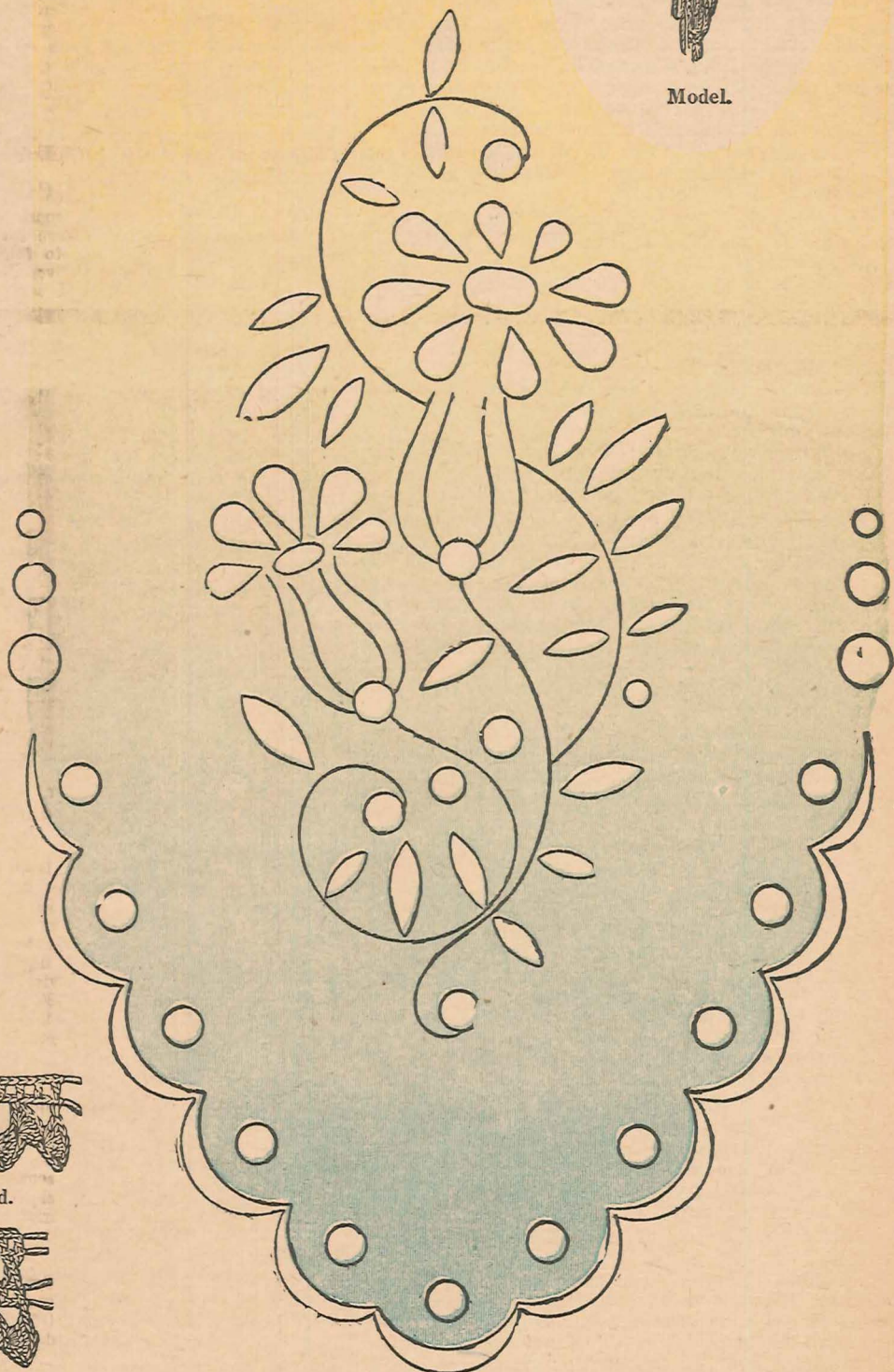
Bill. 5. Smal, heklet blonde, egnet til baandgjennetrækning, 2 cm. bred.

Bill. 2. Mønster til en fjerdedel av broderiet paa pompadouren bill. 1.

Model.

Bill. 3. Mønster (en fjerdedel) til broderiet langs den øverste kant paa pompadouren bill. 1.

Nusse i leketøiland.

„Er det ikke en stor leketøibutik?“ spurte Nusse, da hun gikk med sin mor ind i den store forretning. „Jo, det er det,“ svarte hendes mor. „Og nu maa du love mig at være snil pike og ikke røre noget, Nusse!“ „Nei, det skal jeg ikke,“ svarte Nusse. „Men jeg faar vel lov at se paa de pene tingene?“ „Ja, naturligvis,“ svarte hendes mor og smilte. Og da de saa kom bort til disken, blev Nusse sat op paa en stol, hvor hun kunde se sig om. Den lille pike visste slet ikke hvorledes det egentlig gik til, men hun følte med ett at en trak hende i haanden og da hun saa ned fik hun øie paa den yngste lille dukkefæ man kunde tænke sig. Hun stod paa taaspidsene og prøvde paa at tiltrække sig Nusses opmærksomhet.

„Jeg kunde ikke begripe naar du vilde se paa mig,“ sa hun, „jeg har staat her en hel evighet!“

En liten kineserdukke.

„Det var da kjedelig! Men jeg trodde det var en ganske almindelig leketøibutik.“

„Nei, det er en meget ualmindelig butik! Men la os ikke spille tiden med at tale sammen her, jeg vil heller vise dig litt omkring.“ „Aa ja, vil du?“

Da Nusses mor hadde travelt med at kjøpe noget, vilde Nusse ikke forstyrre hende, men hun likte heller ikke at gaa uten at si det først.

„Jeg vet hvad vi kan gjøre. Vi kan sende Peter visergut med et brev, saa din mor kan faa vite at du er gaat med mig,“ foreslog dukkefeen.

Nusse var ganske enig med hende, hun kjendte ganske vist ikke viserguten Peter, men feer gjør jo aldrig noget galt, det vet dere nok, og denne fe var ingen undtagelse.

Nu gikk de gjennem den store butik og alle steder blev leketøiet levende. Dukkene begyndte at tale sammen, hundene gjødde, automobilen tullet og alting bevæget sig.

„Du er vel sagtens sulten,“ sa dukkefeen. „Vi bør vist først avlægge en visit hos Dukke-Lise. Hun skal netop drikke eftermiddagskaffe, saa vi faar nok ogsaa noget.“

Ja, Nusse syntes ogsaa hun godt kunde drikke kaffe og spise kaker og de gikk opover en bevægelig trap til en høi hyld, hvor der stod dukkestuer av alle sorter. Nogen av dem var store og hadde haver foran, andre var smaa og hadde ingen. Alle vinduene stod aapne og et sted stod en liten dukkestuepike og rystet sin støvklut.

„Dukke-Lise bor i villa „Rosenly“ det er den fjerde,“ sa feen.

Det var en pen dukkestue med en balkon, som der slynget sig rosaer op om. To grønne trær stod paa hver side av indgangen. Dukkefeen ringte paa og en fiks dukkestuepike lukket op.

„Ja, Dukke-Lise er hjemme, værsgod at komme ind,“ og hun lukket døren helt op for dem.

Det var en stor dagligstue, hvor Dukke-Lise sat og hun blev meget glad over at se sine gjester. Hun ringte straks og

„Jeg vil gjerne ha en lammestek,“ sa Dukke-Lise til slagteren.

dukkestuepike kom ind med kaffe og kaker.

Da de alle sammen hadde faat nok at spise og drikke, spurte Dukke-Lise: „Hvad har du mest lyst til Nusse?“ „Jeg vil gjerne se litt mer til leketøilandet,“ sa Nusse.

„Det kan du ogsaa,“ sa Dukke-Lise og sa en besked og straks efter hørte de en automobil tute utenfor.

„Bli med i min automobil,“ sa Dukke-Lise og de gikk straks ut og kjørte hurtig avsted.

„Pas nu paa, for nu skal vi nedover en brat bakke,“ sa Dukke-Lise og nu kjørte den ned fra hylden til en anden.

Der var en mængde butikker av alle slags og automobilen stanset utenfor en fin slagterbutik.

„Jeg vilde gjerne ha en god lammestek,“ sa Dukke-Lise til slagteren, som

stod utenfor butikken. „Vær saa venlig at sende Peter visergut hjem til mig med den.“

Nusse vendte sig om mot feen. „Men det var jo ham som skulde bringe min mor brevet og det har vi rent glemt!“

Dukkefeen for op. „Ja, det har jeg glemt! Nu skal jeg be slagteren om at sende ham.“

Men slagteren sa netop til Dukke-Lise: „Det kan jeg desværre ikke, frøken, for Peter visergut er netop blitt solgt.“

„Solgt!“ utbrøt dukkefeen, „da maa vi skynde os hjem til din mor, for hun savner dig.“

De kjørte hurtig tilbake med automobilen til stolen hvor Nusse for hadde sittet.

„Du har visst sovet litt, Nusse,“ sa hendes mor, „Du har sittet saa ganske stille. Men jeg har kjøpt en søt liten dukke til dig, han heter Peter visergut, fordi han gaar med en kurv paa armen med varer i. De har ikke andre end den.“

Lille Alf pudser næsen paa Bamse.

Glad og bedrøvet paa samme tid.

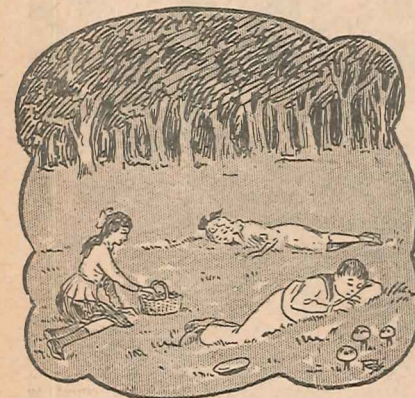

Vend op og ned paa mig.

DR. X's AVDELING med lommenenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 3. oktober. — Indtønden av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsninger, tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

Lommepenge-opgave nr. 112.

Hvor mange jordbær hadde Inger, Marie og Jørgen i kurven da de var færdige med at plukke?

Inger, Marie og Jørgen var ute i skogen, og da det var i jordbærtiden, hadde de sat en kurv med. De plukket alle tre saa flittig av de friske skogjordbær, at de snart hadde den lille kurv full. Men varmt hadde de og trætte var de blit av den lange tur ut til skogen, og derfor blev de enige om at før de delte jordbærene vilde de ta sig en liten lur. Og som tænkt saa gjort. Da de hadde sovet en times tid, vaaknet Inger, og da hun var baade sulten og tørst, spiste hun sin trediedel av jordbærene uten at vække de andre og la sig derpaa til at sove igjen. Litt efter vaaknet Marie. Hun visste ikke at Inger hadde spist sin portion, og tok derfor en trediedel av jordbærene i kurven og la sig til at sove igjen. Endelig vaaknet Jørgen og spiste en trediedel av de resterende jordbær, hvorefter han ropte paa de andre, og nu opklart saken. Da var det 24 jordbær tilbake i kurven. Av disse fikk Inger naturligvis ingen, da hun hadde faat sin portion. Derimot fordeltes de 24 jordbær saaledes at alle hadde faat like mange. Hvor mange jordbær var der oprindeligt i kurven?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 113.

Hvem kan sætte tal istedenfor bokstaver, saa regnestykket som dr. X har skrevet op paa tavlen (det er et additionsstykket) kommer til at passe?

I matematikken bruker man som bekjendt bokstaver istedenfor tal. Det „stykket“ som dr. X har skrevet op paa tavlen for barna i skolen er forsaa vidt „matematisk“. Alle bokstavene paa tavlen betyr nemlig tal. Og overalt hvor det samme bokstav forekommer, betyr det samme tal hele tiden. Det er det man sdkal lægge merke til. Altsaa: sæt et 4-cifret tal i stedetfor ordet „kalv“ og et 4-cifret tal i stedetfor „hest!“ Naar disse to 4-cifrede

tal lægges sammen, skal de gi et 5-cifret tal, hvori — som man vil se — en del av de i de to 4-cifrede tal forekommende cifre gaar igjen. Det er underholdende at sitte og prøve, til man finder nogen tal som passer. Et eksempel vil vise hvad det kommer an paa: Kalv = 2307. Hest = 9415. Summen (ssvkk) = 11722. Det er mange andre tal som passer. Find nogen av dem!

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 114.

Logograf.

1. 2. 3.

Fattig ringe — rik og mægtig, — stor og liten, — en og hver, enten har hat eller eier — nu den hvis navn staar her.

3. 2. 1.

Ikke til de største byer, men til dem, som mest er kjendt, hører denne, — verdens øine fordum tidt mot den var vendt.

6. 2. 3. 6. 5. 6.

Det var mig — saa sier myten —, som saa ubønhørlig spandt skjæbnetraaden for de mange, medens tidens strøm henrandt.

8. 6. 9.

Om man sæltes til de hundre var man dette dog engang. Ofte glad og lystig tiden da gikk hen med lek og sang.

5. 7. 7. 5. 3. 7. 8. 6.

Paa et vis jeg ligner nysne naar den dækker mark og eng. Og dog varm og god jeg kjendes naar du har mig i din seng.

1. 2. 3. 7. 5. 3.

Til forbryderskarens værste utskud hører denne her, — farlig tror jeg nok det vilde bli hvis fiendsk han mot os trær.

9. 6. 2. 1.

Du i eventyrets verden bedst mig træffer hjemme, men ganske liten er jeg, og vil hurtig smutte bort igjen.

3. 5. 4. 6.

Naar jeg falder, og det sker paa rette sted og rette tid, stiger haabet om at bonden vil faa løn for al sin flid.

6. 5. 4. 5. 3.

Sort er jeg, det kan ei negtes. Men det sorte smitter ei. Du skal derfor ikke være bange for at røre mig.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Efter høst især jeg sees paa mark og eng hver morgenstund, naar du vandrer ut, forfrisket efter nattens stille blund.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for oppgavene i nr. 36:

Opgave nr. 103: Alf Aslesen, Fayers gt. 10, Kra., 5 kr.; Caspara Solhaug Bjørntvedt, Porsgrund, 2 kr.; Anthor Ihlen, Askim, 2 kr.

Opgave nr. 104: Margrethe Christensen, Grimstadgt. 19, Kra., 5 kr.; Elisabeth Torsøi, Oksø fyr, 2 kr.; Magna Lereggen, Heimdal st. pr. Trondhjem, 2 kr.

Opgave nr. 105: Gudlaug Troys'ad, Skreia st., Toten, 5 kr.; Peter Engum, Grefsen, 2 kr.; Ruth Clausen, Pilestrædet 47, Kra., 2 kr.

Løsningene paa oppgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 42. — Løsningene paa oppgavene i nr. 36 findes i dette nummer side 19. — Besvarelsene paa oppgavene i dette nummer maa være dr. X ihænde inden 3. oktober og breve med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (39),

„Allers Familie-Journal“.

Kristiania.

Etpar blader av puslingenes dagbok. III. Marinebillede fra gnomenes land.

Læg merke til fyrstikken, som er en fortræffelig robaat og valnøtskallet der tjener som pram.

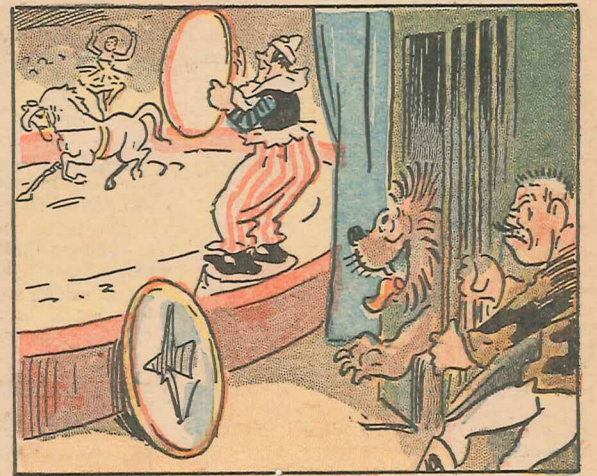
Ogsaa en maate at tæmme løver paa.

1. Der var en plads ledig som klovn i cirkus og saavidt jeg kjender mig selv har det klovnagtige altid ligget brilliant for mig. Hvorfor da ikke forsøke sin lykke her? Slik tænkte jeg, meldte mig og fik pladsen.

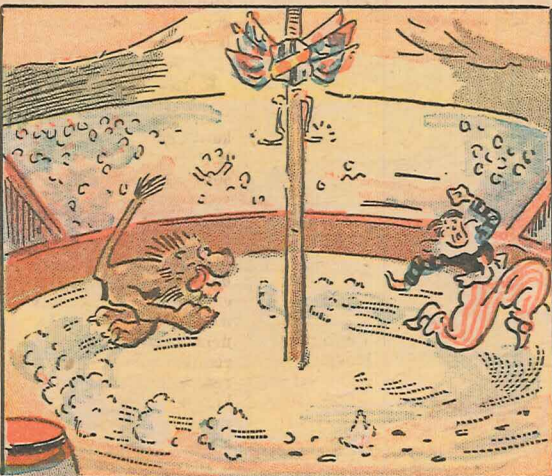
2. Allerede samme aften skulde jeg i manegen. Jeg skulde ha det ærefulde hverv at holde tønnebaandene, som beridersken Miss Bella skulde hoppe igjennem. Hvor hun var billedskjøn den samme Miss Bella!

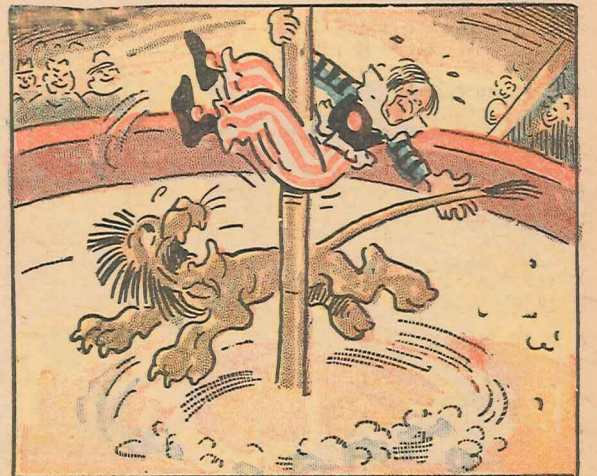
3. Det syntes jeg og det syntes dyretæmmeren Leo aabenbart ogsaa, for han bæret mig med at være rasende skinsyk paa mig. Om aftenen ved forestillingen slap han en av sine vilde berberløver løs paa mig.

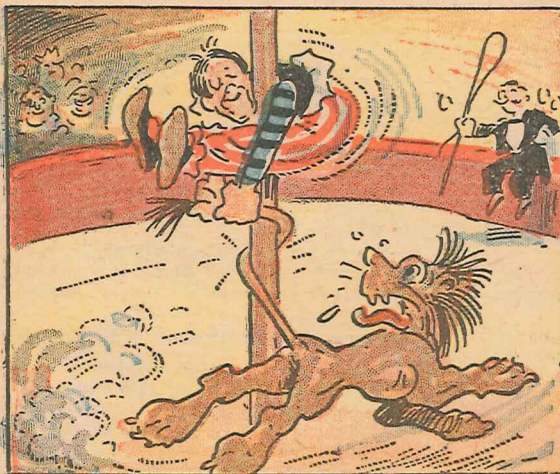
4. Pludselig kom det blodtørstige vilddyr faren bakfra ind paa mig, bedst som jeg stod og holdt tønnebaandet for den vakre Miss Bella og var fortaapt i beskuelsen av hendes elegante dans paa hesterygen.

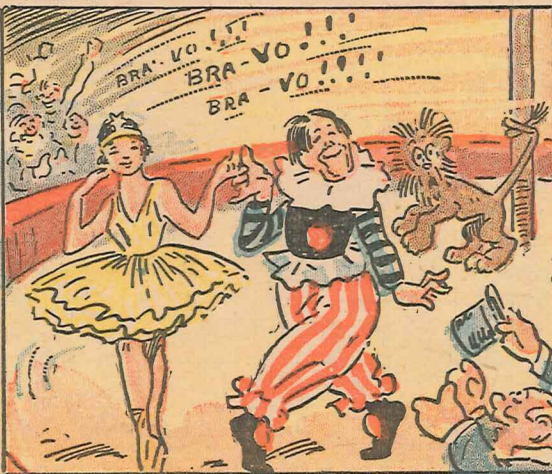
5. Heldigvis var hun og hesten saa fornuftige at forlate manegen i en hast, saa der nu var plads til at løven og jeg kunde arrangere et privat, litet veddeløp, der av publikum blev opfattet som et ekstranummer.

6. Og det utviklet sig ogsaa til et i høi grad ekstra nummer! Av min gymnastiklærer hadde jeg i skoletiden lært at klatre glimrende og en to-tre entret jeg op i cirkusteltets store midtstolpe her!

7. Naturligvis regnet jeg med at løven ikke vilde la mig være længe i fred der. Derfor gjaldt det i tide at faa det blodtørstige dyr tjoret til et sikkert sted. Taug hadde jeg ikke, men løven hadde en hale.

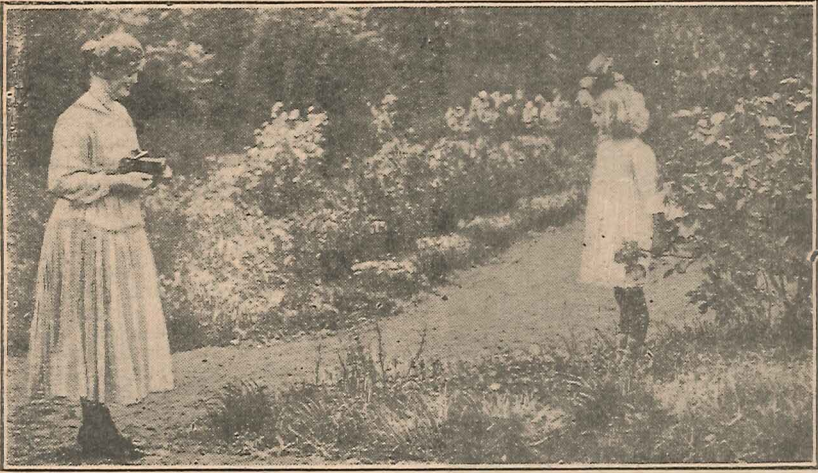

8. Den dag jeg fat i og nu hjalp den gode løve med selv at faa den tjoret til stolpen, idet den galopperte rundt om denne saa at halen kom til at danne et halvslik om stangen. Æren var reddet, jeg var reddet!

9. Og min fremtid var sikret! Direktøren engerte mig straks paa længere tid paa grund av min enestaaende dygtighet, mens løvetæmmeren Leo fik avsked paa graat papir. Det kalder jeg en lykkelig debut i manegen!

Lille søster blir fotografert. „Se nu hit et øieblik!“

Et litet halvtimes-kursus for begyndere i amatør-fotografi.

Er der en sport som ikke trænger anbefaling, fordi denne er ganske overflødig, da er det amatør-fotografien. Den anbefaler sig selv med sin evne til at gripe begivenhetene i luften og binde dem til den lystfolsomme plate eller film. Amatørfotografens album er et sted hvor erindring paa erindring opmagasineres, parat til at tas frem naar som helst, — idag, imorgen og om tyve aar, naar tidens palina har lagt sig over de oplevelser, hvorom billedet er et minde.

Derfor har amatør-fotografien ogsaa utallige dyrkere og vil stadig faa flere. Den har sine mestre, som paa grundlag av aars erfaringer kan præstere det vidunderlige og den har sine begyndere, som for første gang, med en haand der ryster av spænding, „trykker paa knappen“.

Det er særlig for disse sidste at de følgende linjer er skrevet. I et hastig, ord-riks, oplyst ved billeder, fortælles der her baade om hvorledes man tar en plate og hvorledes man bakesetter fremkaldere og kopierer den, toner og fikserer billedet og klæber det op.

At dette lille halvtimes-kursus i amatør-fotografi særlig er beregnet paa begyndere i kunsten udelukker ikke at ogsaa viderekomme kan ha interesse av at løpe det igjennem — som en liten bekvem repetition, der kanske ogsaa kan gi et og andet hittil ukjendt vink i tilgift for uleiligheten.

Først et par ord om

apparatet.

Der gis som bekendt to apparattyper: rullefilmkameraen (fig. 1) og plate- eller planfilmkameraen (fig. 2).

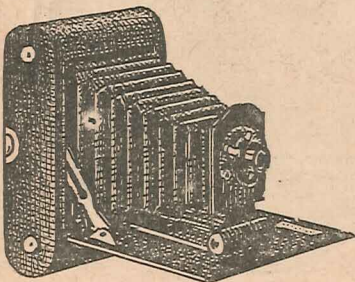

Fig. 1. En rullefilmkamera.

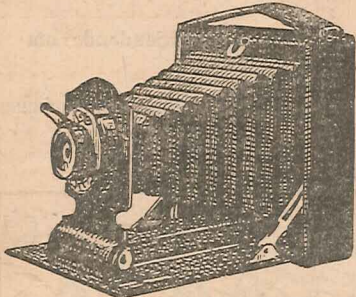

Fig. 2. En plate- eller planfilm-kamera.

I fig. 3 er vist de forskjellige deler hvorav en platekamera består. Bokstavene paa billedet henviser til teksten under dette.

Kameraens opstilling.

Hvis man tar øieblikbilleder, det vil si bare lar platen bli belyst fra $\frac{1}{100}$

$\frac{1}{25}$ sekund, behøver man ikke at stille op apparatet, men holder det trykket fast ind mot brystet, mens man indstiller søkeren (fig. 3 B), og likeledes mens man trykker paa utløseren (fig. 3 G) og tar billedet.

Ved alle optagelser derimot som varer over $\frac{1}{25}$ sekund bør apparatet staa

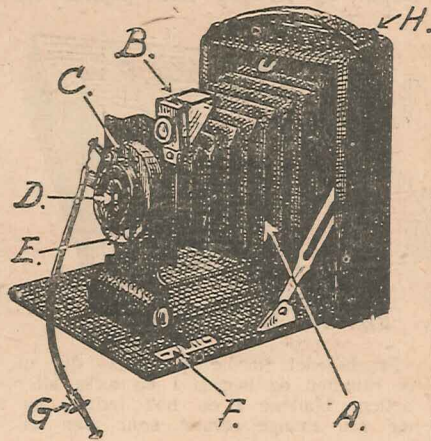

Fig. 3. Platekameraen består av: A bælg, B søkeren, C lukkerindstilling, D objektivet, E blænderen, F avstandsindstilling, G lukker-utløseren og H matskiven.

fast paa et bord, et stativ eller lign., og baade her og ved øiebliksoptagelser gjælder det at kameraen maa staa eller holdes noiaagtig ret paa begge kanter, baade vandret og lodret. Ellers vil man faa altfor mange optagelser a la det skjæve taarn i Pisa.

Lukkeren.

I fig. 4 sees en lukker-indstilling, som den findes paa en mængde kameraer. Ønsker man at ta øieblikbilleder stiller man viseren enten paa 25, 50 eller 100, alt eftersom man vil belyse platen $\frac{1}{25}$, $\frac{1}{50}$ eller $\frac{1}{100}$ sekund ved optagelser i det fri. Husk: aldrig øieblikbilleder inde, undtagen ved sterk kunstlig belysning, f. eks. magnesiumslys.

Vil man ta billeder „paa tid“ det vil si med en belysning av platen paa mer

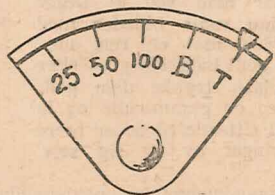

Fig. 4. En lukker-indstilling.

end $\frac{1}{25}$ sekund, stilles viseren paa bokstavene „T“ (se fig. 4). Lukkeren blir da staaende aapen ved det første tryk og lukkes naar man trykker anden gang.

Stilles viseren paa „B“ er lukkeren aapen saa længe man trykker paa utløseren og lukkes først naar trykket ophører. Denne indstilling kan man bruke naar man skal ta tidbilleder med meget kort eksponering.

Matskiven.

De bedste billeder faar man ved at indstille paa matskiven (fig. 3 H). Lukker-viseren stilles paa „T“, blænderen paa 1 (største blænderaapning), hvorefter man flytter bælg frem og tilbake, indtil billedet viser sig aldeles skarpt paa

matskiven. Har man fundet den rette stilling, passer man paa ikke at skubbe til apparatet og kan nu skride til

billedets optagelse.

Denne vigtige del av arbeidet falder i følgende avsnit:

- 1) Der trykkes paa utløseren saa at lukkeren lukkes.
- 2) Stil viseren paa lukkerindstillingen paa den hastighet man vil benytte: I solskin ute i det fri $\frac{1}{25}$ sekund.
- 3) Indstil blænderen (fig. 3 E), idet man husker: Jo mindre blænderaapning desto skarpere billede, men da ogsaa længer eksponeringstid. Ved øieblikbilleder brukes altid største blænderaapning.
- 4) Ta bakkledningen av matskiven op.
- 5) Sæt kasetten med platen ned hvor før matskiven sat.
- 6) Træk kasetteloket helt op til overkanten men ikke helt ut.
- 7) Efterse om alt forøvrig er klart for fotografieringen.
- 8) Tryk en gang paa utløseren. Dette er det høitideligste øieblik under hele processen, for nu sker selve optagelsen.
- 9) Skub kasetteloket helt ned.
- 10) Ta kasetten ut og sæt bakkledningen i.

De angitte operationer gjælder for platekameraer og planfilmapparater. For rullefilmkameraer gjælder det samme, bare at man her ikke indstiller paa matskiven, men paa den paa belgrettet værende avstandsindstilling.

Indendørs fotografiering.

Vil man ta indendørs fotografier (interiorer), indstiller man paa tid og der eksponeres mellem 8 og 20 sekunder, eftersom det er lyst til ute og inde. Ta aldrig direkte mot vinduet, men til siden for og saa nær dette som mulig.

Personer som skal fotografieres inde, anbringes nær ved vinduet og et stort, hvitt stykke papir eller tøy eller et speil holdes ved siden av personen, for at lyset kan kastes hen paa denne.

De yndede sketchbilleder fremstilles ved at en medhjælper under fotografieringen bevæger et laken eller en duk langsomt op og ned bak den som skal fotografieres. Derved opnaas en illuderende, luftlignende, sterkt flatterende bakgrund.

Fotografiering ved magnesiumslys.

Ønsker man at fotografere om aftenen, kan dette ske ved at bruke magnesiumslys fra en saakaldt magnesiumsbombe som enten kan kjøpes færdig eller lages ved avveining av magnesium, kjøpt i løs vekt. Der bør utvises stor forsigtighet naar man skal antende magnesium, da dette stof er uhyre brændbart og eksplodivt virkende. Naar billedet er indstillet, dæmper man lyset i stuen, men slukker det ikke helt, da personene paa billedet ellers let faar et stirrende, stivt uttryk i øinene. Lukkeren stilles paa „T“, der aapnes for lukkeren, magnesiumsbomben antendes og saasnaert den er eksplodert lukkes der igjen for lukkeren. Magnesiumsbomben anbringes (paa enden av en lang stok) litt over og litt bak apparatet.

Hvorledes man behandler fotografiske glasplater.

Rullefilm og platefilm kan settes i apparatet og tas ut igjen i dagslys. Men bruker man glasplater, maa disse skiftes i mørkekammeret, som er fullstændig tæt for lys og hvor bare en lampe med rødt glas maa brænde. Pla-

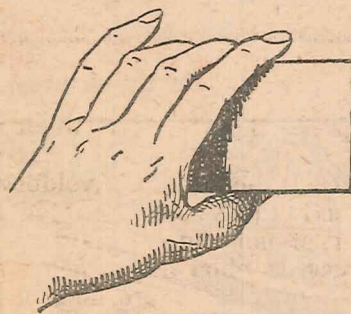

Fig. 5. Der tas i kanten av platen, ikke paa selve platen.

tene maa skaanes saa meget som mulig for det røde lys og man bør alltid bare ta paa platen paa den i fig. 5 viste maate, nemlig i kantene. Platene læg-

ges i kasetten med hindsiden ut og glassiden ned mot kasettens bund.

Planfilm.

Man kan istedenfor glasplater bruke planfilm som ligger i æsker med et dusin i hver. De kan likesom rullefilm skiftes i dagslys, men krever en særlig kasette.

Platen fremkaldes.

Naar en plate er belyst og billedet allsaa tat kommer det næste vigtige skridt: platens fremkaldelse. Denne foregaar i mørkekammeret og ved rød belysning. Til fremkaldelsen bruker man en av forskjellige kemikalier samt vand bestaaende væske, som kaldes fremkaldere. Man kan kjøpe fremkaldere færdig. De to mest anvendte er metol-hydrochinon-fremkaldere og rodinal-fremkaldere. De skal ved bruken blandes med vand efter den bruksanvisning som følger med hver flaske. Man kan ogsaa selv lage en fremkaldere. Her er en recept paa en slik hjemmelaget fremkaldere:

1000 gr. vand,
4 - metol,
6 - hydrochinon
75 - kulsur natron (potaske)
100 - svovelsyrlig natron (natriumsulfid)
10 draaper 10 % bromkalium,

Naar denne fremkaldere skal brukes, blandes den med like deler vand, — der tas allsaa halvt med fremkaldere og halvt med vand.

Denne blanding foretas i et maaleglas. Bruker man færdigkjøpt fremkaldere maa man paa den dermed følgende bruksanvisning se i hvilket forhold denne fremkaldere blandes med vand. Denne blanding foretas likeledes i maaleglasset.

Platen eller planfilmen tas nu ut av kasetten og lægges med hindsiden op i en skaal og fremkalderen holdes fra maaleglasset utover platen, hvorved det paasees at væsken kommer over

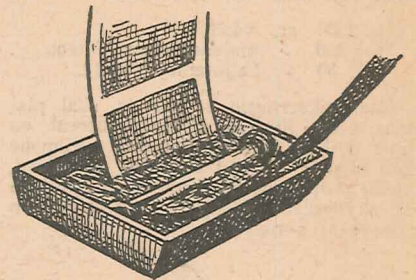

Fig. 6. Skaal med glasrulle til fremkaldelse av rullefilm.

hele platen paa en gang, da der ellers let kommer skjolder paa platen og senere paa billedet.

Er platen rigtig belyst, kommer billedet frem allerede efter $\frac{1}{2}$ minuts forlop og man fortsætter nu med at vugge skaalen langsomt. Efter ca. 3 minutters forlop løfter man forsigtig platen op uten at skrape hinden og holder den nu i ca. $\frac{1}{2}$ meters avstand fra mørkekammerets røde lampe. Kan man da se igjennem den er den for litet fremkaldt og man maa da lægge platen tilbake i skaalen og fortsatte med fremkaldelsen, endnu en kort stund. Naar man ikke kan se gjennom platen naar denne er i $\frac{1}{2}$ meters avstand fra lampen, men derimot naar den holdes like op til lampen er fremkaldelsen som regel færdig. Normalt vil hele denne proces ta ca. 4 minutter.

Men en plate kan være overbelyst (overeksponert). Dette viser sig ved at billedet kommer forholdsvis hurtig frem. Man maa da holde igjen paa fremkaldelsen ved at holde 2—3 draaper av en 10 % bromkaliumopløsning (10 gr.

Det kan ogsaa hænde at en plate er bromkalium i 90 gr. vand) i skaalen, underbelyst. Det varer da længer inden billedet viser sig. Isaaftald maa fremkalderen i skaalen fortyndes med likesaa meget vand som der er fremkaldere og man maa fortsatte med fremkaldelsen noget længer end sedvanlig.

Den her skildrede maate er den almindelige. Men der gis ogsaa andre metoder.

En av disse er standfremkaldelsen. Her til anvendes en lysttæt tank, hvori platen stilles i et stativ. Der holdes fremkaldere paa, lukkes med et lysttæt lok, hvorefter platen kan passe sig selv. De vil da være færdige paa ca. 20 minutter, naar man til fremkaldere har brukt 1 del rodinal til 50 deler vand. Metoden er særlig egnet for beavndere, da over og underbelyste plater vil bli fremkaldt passe efter den.

En ganske ny metode er safranin-forbad-metoden, som udmerker sig ved at man til den ikke behøver mørkekammer, naar platen først (i mørkekammer) har faat et forbad i en opløsning som lages av 1/2 gr. safranin og 1 liter vand. Har de ligget her etpar minutter kan de fremkaldes i sedvanlig fremkaldet, dog med noget dæmpet og helst gul belysning.

Hvad der hittil er anført om fremkaldelse, gjælder glasplater og planfilm. Er det rullefilm som skal fremkaldes er fremgangsmaaten litt anderledes, men man bruker de samme fremkaldervæsker.

Metoden er denne: I mørkekammeret tas celluloidstrimlen ut av det omviklede papir og en klemme sættes paa hver ende av den. Filmen bevæges nu, idet man holder i klemmene, frem og tilbake i fremkalderen hele tiden, indtil fremkaldelsen er færdig. Hvis man i skaalen har en glastrulle liggende ovenpaa filmen (se fig. 6) vil filmen lettere holdes nede under arbeidet. Naar filmen er fremkaldt, saa man kan se billedfeltene, klipper man disse fra hverandre.

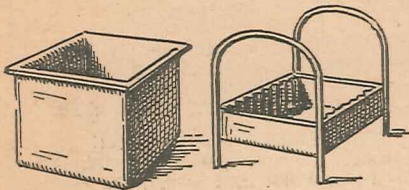

Fig. 7. Et skyllestativ for plater.

Baade ved glasplater, planfilm og rullefilm gjælder det at saasart fremkaldelsen er forbi, skylles de et øieblik i en skaal med kaldt vand og lægges derefter i et fikserbad i en tredje skaal og her skal de bli indtil det graagrulde overtræk er forsvundet og de ubelyste steder er bli fuldstændig klare, hvilket gjerne varer et kvarters tid. Fiksersalt til fikserbadet kan enten kjøpes færdig eller man kan selv lage fikserbadet av

- 1000 gr. vand.
- 400 - undervovlsur natron
- 30 - kaliummetabisulf.

Naar fikseringen er tilende, skal platen eller filmene skylles omtrent en time i helst rindende vand. Filmene kan skylles i et fat eller en dyp skaal, mens glasplaten helst maa staa opreist i en skylleskaal (se fig. 7), for at hinden ikke skal skrapes.

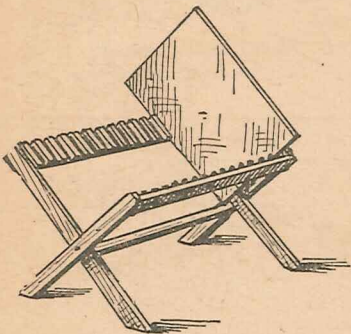

Fig. 8. Et tørrestativ for plater.

Efter skyllingen tørkes platen. Glasplater anbringes i den hensigt i et tørkestativ (se fig. 8), mens film hænges op i klemmer paa en snor, men saa langt fra hverandre at de ikke berører hverandre, da de ellers klæber sig sammen og ikke er til at skille uten at de fugtes paa nyt.

Man kan, hvis det er meget nødvendig, eksprestørke en plate eller en film

Lille søster, som hun ser ut paa den fotograferte plate. Her er hvitt sort, og sort er hvitt.

Lille søster, som hun ser ut efterat platen er bli kopiert.

ved at badé den etpar minutter i sprit og derefter tørke den. Men man maa aldrig tørke dem over varme, da hinden derved let smelter, mens den er vaat. En sprittørket plate bør helst senere, naar der er bedre tid, skylles ut igjen og tørkes langsomt.

Kopieringen.

Naar en plate er fremkaldt kaldes den et negativ, idet billedet paa den er negativt eller omvendt. Ved kopieringen vendes billedet saa det blir positivt, med samme lysfordeling som originalen.

Det er lettest for begyndere at benytte selvtonende papir. Til et tyndt underbelyst negativ maa man helst bruke blankt papir, ellers er det nærmest likegyldig om man bruker mat eller blankt.

Vil man ha en hvit rand utenom billedet bruker man en maske av sort papir (se fig. 9).

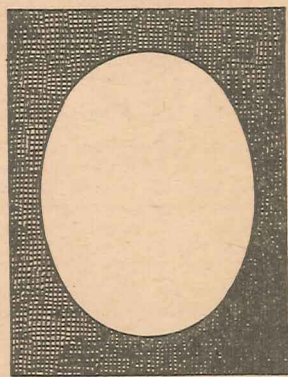

Fig. 9. En maske som brukes naar platen kopieres.

Fremgangsmaaten ved kopieringen er følgende:

Er det en glasplate man skal kopiere, lægges denne direkte ned i kopieringsrammen (se fig. 10) med hindsiden opad.

Derpaa lægger man masken ned og ovenpaa den papiret med hindsiden nedad, hvorefter bakklædningen sættes paa og rammen stilles nu hen i vinduet til belysning, indtil billedet er bli saa mørkt at det næsten er begyndt at bli metallisk paa de mørkeste steder,

idet man følger processen ved av og til at aapne den ene halvdel av bakklædningen og forsigtig løfte papiret op.

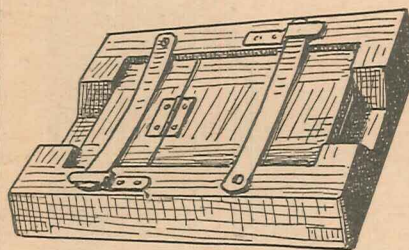

Fig. 10. En kopieringsramme.

Er billedet færdigkopiert tas det ut av rammen og lægges i en æske eller mellem bladene i en bok indtil man har saa mange samlet som man vil tone paa en gang.

Man tillager nu et tonfikserbad av 85 gr. undervovlsur natron, 1 teske kul-sur natron (soda) og 1 liter vand. Av denne blanding holdes der noget opi en skaal og heri lægges billedene ned — helt ned under væsken — hvorefter skaalen vugges langsomt i ca. 20 minutter. En gang imellem maa man ta de underste billeder op og lægge øverst eller omvendt for at de ikke skal klæbe sig sammen.

Efter 10 minutters forløp tas billedene op og skylles helst i rindende vand en times tid. Har man ikke rindende vand kan man skifte det vand billedene ligger i ti-tolv ganger i løpet av en time. Hovedsaken er at skyllingen blir grundig like-som ved platen.

Naar skyllingen er forbi lægges billedene paa filterpapir og tørkes.

Ekstra blanke hoiglsbilleder faar man ved at lægge de endnu vaate billeder med billedsiden mot en ren, med talkum godt indgnidd glas- eller emaljéplate, trykke dem godt fast med en gummirulle og la dem bli sittende til de er tørre og springer av av sig selv.

Opklæbning.

Naar billedet er skaaret rent i kantene kan det klæbes paa kartong eller i et album enten med syrefri pasta eller med klæbepapir.

Bruker man klæbepapir beskjæres billedene sammen med klæbepapiret, hvorefter begge deler lægges paa kartongen med klæbepapiret nederst og et varmt strykejern (sedvanlig strykevarme) sættes nu ovenpaa i ca. 25 sekunder. Billedet sitter da fast.

Det vil ofte være av stor dekorativ virkning om man først klæber billedet op paa papir eller kartong av en eller anden farve og derefter beskjærer kartongen saa der blir en smal rand hele veien rundt om billedet og derpaa igjen opklæber begge deler paa en anden og større kartong, som staaer godt til den første, saaledes som det er vist i fig. 11.

V. L.

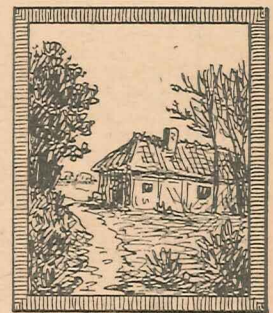
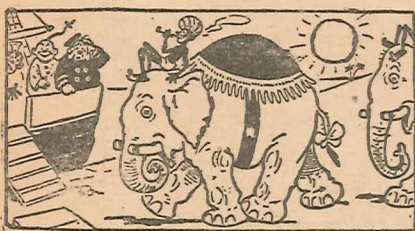

Fig. 11. Billede, opklæbet med tonrand.

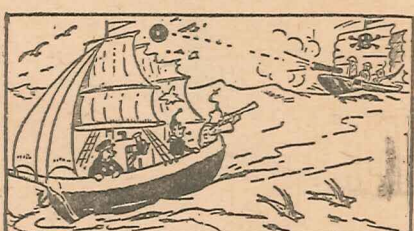

Lille søster uttaler sig anerkjennende om resultatet.

En ny ekspresmetode ved roning.

1. Rajaen av Ragbag sendte med det gode skib „Mary Ann“ to prægtige elefanter som gave hjem til „Zoologisk have.“ „En farlig last at ha ombord,“ tænkte kapteinen og klødde sig betænkelig bak øret.

2. Men de to tykhuder kom da ombord og „Mary Ann“ stod hjemover for en frisk brys. Da blev det gode skib pludselig praiet av et piratskib, hvorfra der blev fyret med skarpt.

3. Og piratskuten var en ren skarpseiler, „Mary Ann“ kunde umulig dra fra den. Da fik kapteinen paa „Mary Ann“ en original idé: han saget av begge skibets master og gav . . .

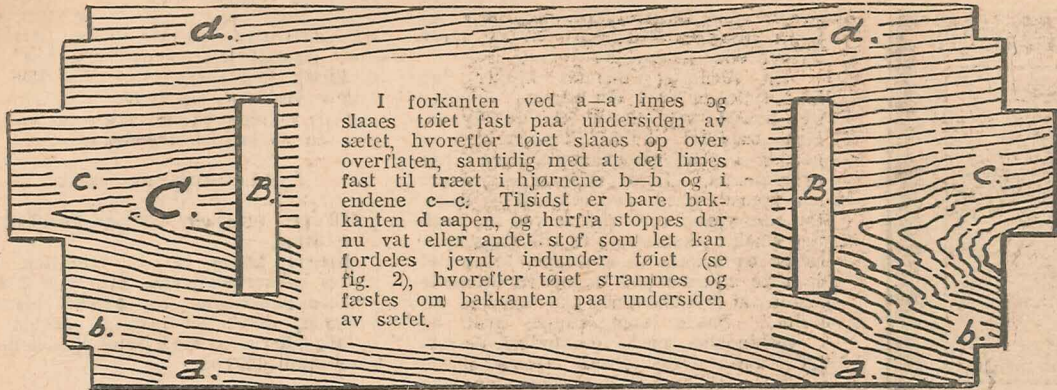

4. . . de to elefanter dem i snablene. Og dyrene forstod meningen: de brukte mastene med seil paa som etpar kjæmpearer og da blev piratene unegtelig snart agterutseilet!

Hvorledes man kan lage polstrede dukkestuemøbler.

I dette nummer gis tegninger og beskrivelse til sofa og lænestol. Senere følger tegninger til bord og stol. En liten nyhet for husflidsvenner.

I forkanten ved a-a limes og slaas toiet fast paa undersiden av sætet, hvorefter toiet slaas op over overflaten, samtidig med at det limes fast til træet i hjørnene b-b og i endene c-c. Tilslutt er bare bakkanten d aapen, og herfra stoppes der nu vat eller andet stof som let kan fordeles jevnt indunder toiet (se fig. 2), hvorefter toiet strammes og fæstes om bakkanten paa undersiden av sætet.

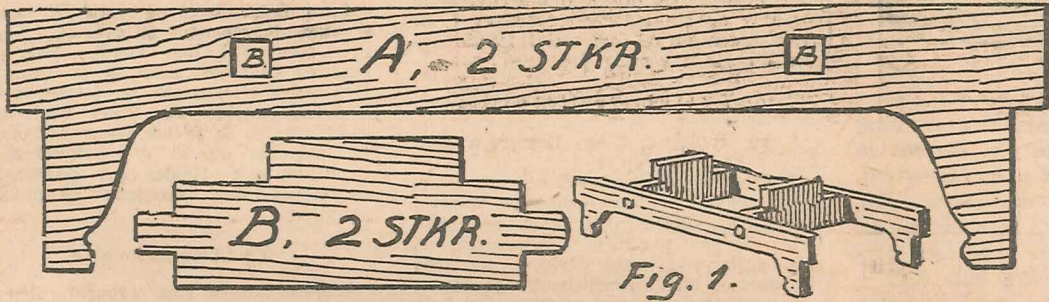

Fig. 1.

Toiet bøies i fald og slaas paa efter linjen a-a, og for at faa en skarp overkant paa stopningen, lægges en pinde (P) ovenpaa den fastslaaete kant av toiet (fig. 6). Saa limes toiet fast i begge ender av ryggen (ved b-b), stopningen lægges ind som det foregik ved sætets stopning, og tilslutt brettes toiet ned om underkanten og fastlimes paa baksiden av ryggen. Fig. 6 viser den færdige ryg.

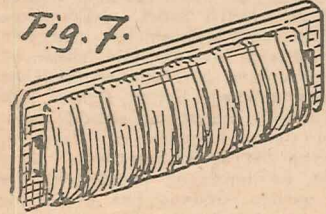

Fig. 7.

Da sofaens stopning og betrækning fordrer, at der enkelte steder maa slaas stifter i træet, er det heldigst, at dette er 5 mm. tykt. Av træstellet udkjæres og samles da først stykkerne A og B (Fig. 1). Herefter udkjæres sætet (C), toiet limes og slaas paa undersiden, først i forkanten, og efter stopningen i bakkanten (Fig. 2), hvorefter sætet lægges paa understellet A-B. Saa udkjæres endestykkerne D, og derpaa de fire stykker E, som limes paa de første (fig. 3). Imidlertid disse runde stykker skal stopningen av armlænene foretas, og den begynder med, at toiet slaas fast paa ydersiden av D (ved X i Fig. 4), derefter et stykke op paa kantene av de runde stykker E (a i Fig. 4), hvorefter stopningen lægges ned, og saaledes fortsætter man med at spikre fast og lægge stopning, indtil toiet tilslutt dækker hele stopningen, hvorefter det spikres fast paa indersiden av stykkene D (b i fig. 4) lige over udkjæringene til sætet. Saa limes endestykkerne fast paa sofaen (Fig. 5), og bare mangler nu kun ryggen. Stopningen av denne forklæres anderledes og naar den er færdig sættes den fast paa sofaen paa tappene i D. Som pynt fastlimes de to smaa runde skiver G, av 2-3 mm tykt træ, paa forsiden av armlænene, og sofaen er færdig.

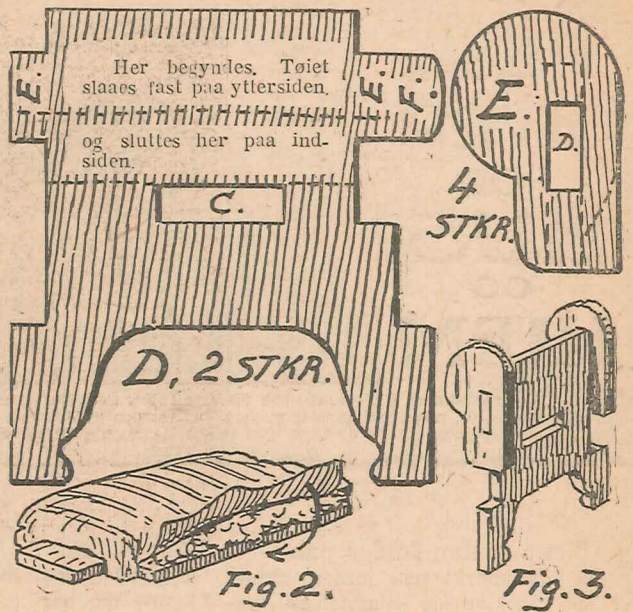

Fig. 2.

Fig. 3.

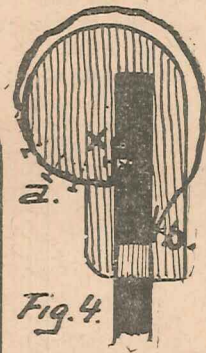

Fig. 4.

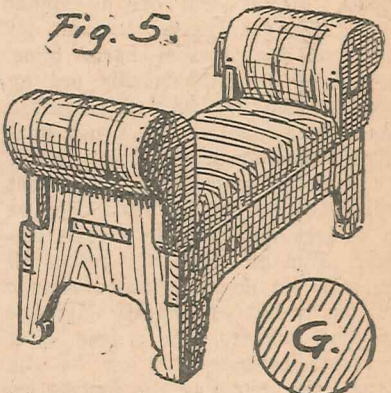
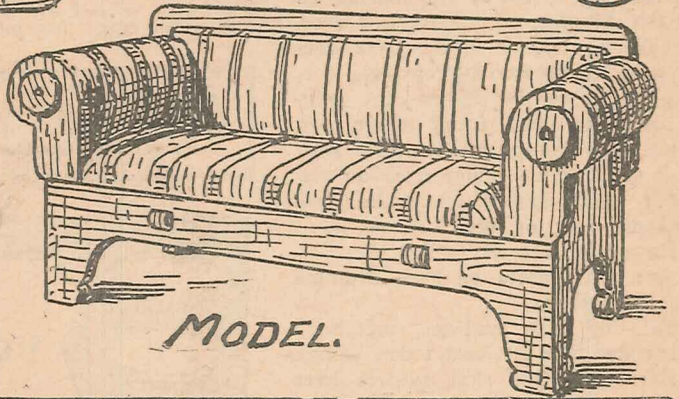

Fig. 5.

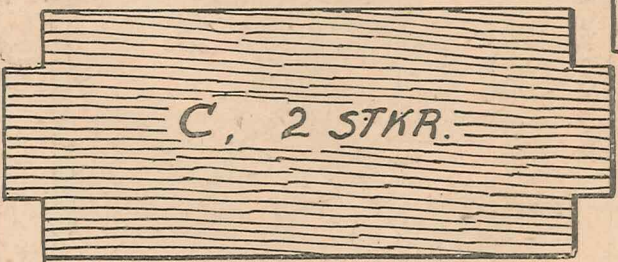

MODEL.

Fig. 2.

For at skjule forkanten av det underste sæte (B) slaas en smal strimmel tøj eller en liten frynse fast paa forkanten av denne lille pute, lænestolens egentlige sæte.

C, 2 STKR.

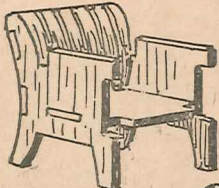

Fig. 1.

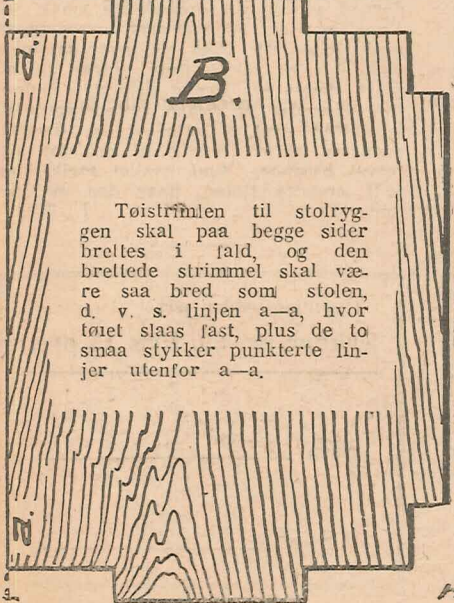
Træet maa ogsaa her være 5 mm tykt. Først skjæres de to sidestykker A ut, saa det underste sæte B, som derpaa indsættes mellem sidestykkerne, og i hvis bakkant (a) toiet til ryggen nu slaas fast. Toiet limes eller spikres derefter fast paa kantene av sidestykkerne opstaaende rygstykker (b), ned om bakkanten av stolryggen, hvor stykkerne C-1 og C-2 efterhaanden indsættes, indtil toiet tilslut gjøres fast i underkanten av sidstævnte (C-2) stykke ved c. (Se fig. 1).

Selvfølgelig lægges stopningen (vat) ind efterhaanden som toiet gjøres fast. Saa sættes de to smaa stykker D fast i hakkerne paa sidestykkerne oppe ved ryggen, og derefter forsiden E, hvorpaa begge armlænene stoppes og betrækkes paa samme maate som ryggen, idet toiet gjøres fast paa det indlagte underste stolsæte, bøies op om de runde armlænestykkerne D og E, og s'aa tilslutt fast i underkanten paa den utvendige side av sidestykkerne, i høide med c paa ryggen.

Paa det firkantede stykke F stoppes en liten pute, som fig. 2 viser, og denne, det egentlige sæte, limes ovenpaa det første, og skjuler derved fastlimninger av sidestykkerne tøj her.

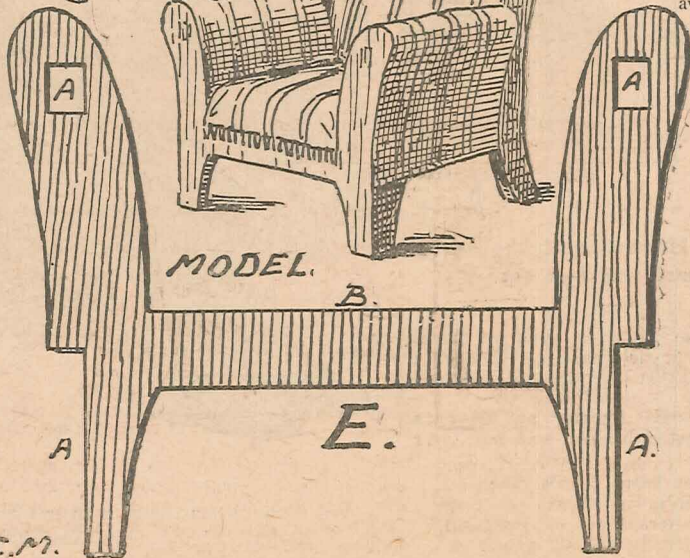

D, 2 STKR.

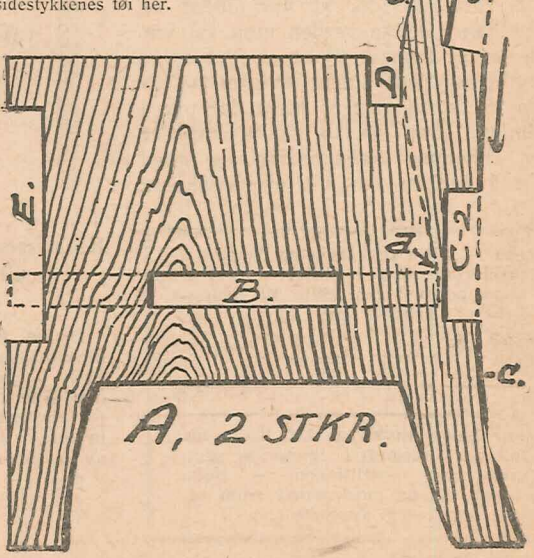
B.

Toistrimlen til stolryggen skal paa begge sider brettes i fald, og den brettede strimmel skal være saa bred som stolen, d. v. s. linjen a-a, hvor toiet slaas fast, plus de to smaa stykker punkterte linjer utenfor a-a.

MODEL.

E.

A, 2 STKR.

**RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Historiske huser og minderike hjem.

Luther-huset i Eisenach. Her tilbragte Luther tre lykkelige ungdomsaaar fra 1498—1501, mens han læste til student. Det var den edle Ursula Cotta, som tok den fattige gut til sig og lærte ham et lyst og fredelig hjemts velsignelse.

Naar natten falder paa
og det blir mørkt paa jorden, skinner og funkler de himmelske lys desto klarere. Og for mine øine ser det da ofte ut som om de vinket til mig fra det fjerne. Da kan det hende at jeg likesom hører blide, sagte, men kjærlighetsfulde ord og en deltagende hvisken i mit øre fra denne straalende verden i det uendelige himmelrum: Sku op ad! Her paa den anden side av alt det jordiske er der stedse lyst. Her er din Faders hus med de mange værelser. Her er ogsaa alt beredt til dig, selv om du paa jorden kanske har det trangt og mørkt. Heroppe bor dine venner, som længes efter at kunne omgaaes dig og ha dig iblandt sig, her har du kanske en far og en mor, en søster eller bror. Kanske er det et elsket barn som er gaat forut for dig og hvis forbøn vil følge dig hjem. Tro mig, de som er gaat forut nærer den inderligste deltagelse for dig i sorg og i strid og de jubler naar du seirer i livets kampe og vinder fred med dig selv og din Gud. — — —

En og anden vil tænke eller bryte: „Alt dette er bare drømme og fantastier!“

Tal dog ikke saaledes, min ven! Staar der ikke at læse i den hellige skrift: „Og Gud skal avtørre hver taare av deres øine, og døden skal ikke være mer, ei heller sorg, ei heller skrik, ei heller pine skal være mer; ti det forrige er veket bort.“

Endvidere: „Ti vort borgerskap er i himlene, hvorfra vi ogsaa forventer som frelser den Herre Jesus Kristus, der skal forvandle vort danrelses-legeme til at bli likedan som hans herlighets-legeme, efter den kraft, hvorved han ogsaa kan underlægge sig alle ting.“

Tro og lev dig ind i disse usvigelige sandheter, og du vil aldrig komme til at angre det hverken i tid eller evighet. Hovedsaken ved alt vort arbeide, al vor higen og stræben i denne verden er at være der og den aldrig svigtende tiltro til, at vi eier et hjem deroppe i himlen. Læs de to sidste kapitler av Johannes Aabenbaring og glæd dig i tanken om dit evighetshjem.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende's“ broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 39.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnentene.

Der vil din dyrebare frelser, som du trodde paa, møte dig, der vil de kjære du har mistet omfavne dig, naar du har sovet din sidste søvn, og din skytsengel vil føre dig til dit rette hjem. Er dette ikke den største trøst et menneske kan eie?

Den gamle prest.

Hjemet.

I tyttebærtiden.

Av sommerens og hostens frugter er tyttebærene lettest at behandle, de kræver mindst sukker og holder sig bedst. Henstaar de paa et tørt og godt sted, kan de endog holde sig helt uten sukker i uker, ja maaneder, naar bærene bare er helt tørre. — Det lille, røde, haardføre bær er en meget taknemlig frugt at an-

vende i husholdningen og bør derfor benyttes saa meget som mulig, naar det ligger rødmende og saftig i de store kurver eller kasser paa torvet.

En fornøfflig paaforer dog ikke tyttebær med det samme de viser sig paa torvet, ti da er de dyrest. Men saasart kulminationspunktet er naadd, sættes tyttebærsyltningen paa programmet. Hele vinteren igjennem har man da glæde av ette deilige syltetøi, som virker forfriskende ved sin kraftige smak og kan spises til alle slags kjøtetter og brukes til sotsuppe. Men det er ikke alene paa denne traditionelle maate at tyttebærene kan komme til nytte. Baaede som suppe, grøt og i forbindelse med forskjellige desserter kan deres friske aromatiske variation og forhøie virkningen av ikke saa faa retter. Mens de er at faa bør man derfor, hvis prisen tillater det, unde sig selv og sin husstand tyttebær i en eller anden form, som efterfølgende opskrifter gir anvisning paa.

Tyttebærsyltetøi

8 kg. tyttebær, 4 kg. Demerara sukker, 4 kg. store epler.

Bærene skylles og renses godt, hvorefter sukker og bær nedlægges lagvis i syltekjelen, som derefter sættes over svak ild. Eplene skrælles, kjernehuset uttas, skjæres i smaa stykker, kommes i gryten og blandes med bærene, saasart sukkeret er begyndt at smelte. Det hele koker ca. 15 minutter til eplene er møre og fylde derpaa i krukker. 1 liter teske salicylsyre oppløst i litt av saften kan blandes i bærene tilslut. Salicylsyren, som bidrar til frugtens konservering, maa ikke koke med bærene, men bare omrøres deri. Denne fremgangsmaate ved syltning av tyttebær er udmerket, letvindt og greit. Av det oppgitte kvantum blir 2 store fulde stenkrukker. Et eple for dyre, kan de meget godt sloifes, eller man kan bruke pærer istedetfor, hvis man f. eks. har have med graapærer eller lignende frugt, som egner sig til syltningen her. Hele tyttebæret som ikke kokes. Pene bær utsorteres, renses omhygg-

gelig og legges i krukke eller glas. Koldt, kokt vand heldes over dem, saa bærene helt kan dækkes derav. Tilbindes med pergamentpapir og hensettes paa et kjølig, tørt sted. Disse bær kan senere i vinterens løp kokes, tilsættes sukker og jevning og anvendes til middag paa en av nedenstaaende maater.

Tyttebærgrøt (usilt).

500 gr. tyttebær, 300 gr. sukker, 1 liter vand.

Bærene kokes ca. 15 minutter, tilsættes sukker og jevnes med 1 a 2 spiseskeer maizemel og sagomel blandet sammen, hvorefter man gir grøten et oppkok. Serveres med fløte, nysilet melk eller vaniljekrem.

Tyttebærgrøt (silt).

Like deler bær og vand (f. eks. 1 trykkes de gjennem et dørslag. Saften liter bær og 1 liter vand). Naar bærene er kokt saa møre at de gaar itu, Den søtes efter smak og jevnes med 3 som om ønskes kan spæs med mere vand, maales og sættes paany over ilden, gr. sagomel og 30 gr. potetesimal til hver liter saft. Heldes op i glasskaal og overstroes med skoldede og hakkede mandler.

Tyttebærsuppe.

Bærene kokes som ovenfor, siles og saften tilsættes mere vand. Maales, kokes op med 20 gr. potetesimal, eller 30 gr. sagomel til hver liter saft. — Suppen kan tilsættes ituskaarne eple- eller pærestykker, spises med smaa kavringer eller stekte franskbrødtærter. Dette er en forfriskende og delikat frugtsuppe. Har man tyttebærgrøt tilovers fra en tidligere middag, kan man, for at bringe variation i rettene, bare spæden med vand og servere den som suppe næste gang.

Risrand med tyttebærkompot

En tyttebær risrand (køkt i melk eller 50 gr. ris til 3 del. melk) røres op med en god klat smeltet margarin samt revet skal av en halv citron, 1 a 2 eggeplommer, 2 spiseskeer melis og tilslut to stivpiskede hviter. Grøten heldes i en godt smurt og strødd randform og stekes i ovnen ca. 1/2 a 3/4 time. Ikke for sterk overvarme. Naar puddingen er hævet og færdigstekt, tas den ut, vendes forsigtig paa et fat og serveres med tyttebærkompot eller mild tyttebærgrøt i midten. Kan spises baade varm og kald. Denne portion er til 3 personer.

Tyttebærkompot eller rød saus av tyttebær kan serveres paa samme maate sammen med ris al'amande.

Tyttebærdessert med ristede „Japanske ris.“

Dette er her hjemme en litt kjendt ret, som paa grund av sin sjeldenhet virker pikant og fremmedartet, naar den serveres. En god syltet tyttebærgrøt kokes, heldes op og serveres kald som sedvanlig. Samtidig med denne spises nu ristede japanske ris, som ikke naar de kjøpes maa forveksles med de almindelige japanske risengryn. Her gjælder det nemlig en hel anden sort, de er ca. 1/2 cm. lange og av en konsistens som f. eks. hyldemarv. De ristes ganske let i ovnen for de serveres, saa de blir sprø men ikke brune, da de derved mister sin oprindelige smak. — Hver portion tyttebærgrøt overdrusses med disse lette, fine ris, som sammen med den paahelede fløte bidrar til at gjøre denne ret særlig delikat. Endnu finere er det at bruke tyttebærsyltetøi istedetfor grøt. Dette er en dessert som er let og hurtig tillaget for en travelt husmor. God nysilet melk kan godt erstatte fløten, naar den er for dyr. I. Th.

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tillikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmonster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kjole med kimonobærestykke og lue til barn paa 3—5 aar.

Denne fikse kjole er sydd av bomuldsstoff og prydet med et broderi i hvitt og gult. Samme broderi syes paa den lille lue.

Der gaar med 1 meter av 120 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som billedet viser av 5 deler.

- Fig. 1. Det halve bærestykke.
2. Det halve skjørt.
3. Midterste del av luen.
4. Forreste del av luen.
5. Bakreste del av luen.

Ved tilklippingen lægges mønstret langs- skjortet. Midten av bærestykket og skjortet langs stiftets bred.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 39. Pris 15 øre.

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messing-instrm., sextenoder, tale-apparater og plater, ital. trækspil m. m.
A. TH. NILSSONS
MUSIKHÅNDEL,
NORRKÖPING 1.

Reumatisme
og
Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshet. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.«

Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sörflärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

Schweizer's Silke

direkte fra Schweiz told- & portofrit i Hus.
Forlang endnu i Dag vore garanteret solide Nyheder til Kjoler & Bluser: Taffetas, Foulards, Duchesse, Crêpes, Voile etc. fra Kr. 2.95 per Meter, nye Bomuldstøjer fra Kr. 1.50 per Meter. Særlig righoldig Udvalg i sort saavel som i hvidt og kulørt. Fløjl og Plysch fra Kr. 11.25 p. M. Vor Kollektion sendes Dem mod et 40 Øres Frimærke franko til Gennemsyn. Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion i Kjoler & Bluser syet med ægte Schweizer Broderi paa Batist, Voile, Organdie etc. fra Kr. 7.75. Ogsaa denne Kollektion sendes til Gennemsyn mod et 40 Øres Frimærke.
Schweizer & Co. Luzern N 1 (Schweiz)

Man kan spare
indtil 25% brændsel ved at tætte vinduer og døre med
STORMVOKS.
Kr. 2,50 pr. pakke.
Vinduerne kan aapnes og lukkes som før.
Faas hos isenkrammere og farvehandlere eller ved direkte henvendelse til
Sverre Gulbransen,
Kristiania.

Harmonika.
Bedre og billigere Harmonikaer efter Katalog mod Indsendelse af 20 Øre.
Med 52 Tast. 80 Bs. . . . Mk. 2100.—
" 56 " 80 " . . . . . 2200.—
" 70 " 80 " . . . . . 2400.—
Ra' at til Forhandlerne.
Robert Husberg, Neuenrade Nr. 10.

Divinia sæpen
M. ZADIG'S

omsorgsfuldt fremstillet av fineste raastofte, — bevarer og gjengir huden dens ungdommelige utseende og smidighet.
Fløte-Lanolin Creme
tube 1.30.

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34,
Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben,
Prismeglas, Prislister 50 Øre.
Benekendorff, Berlin-Friedenau.

FOLKEMUSEETS LOTTERI

24. trekning.
8. oktober.

Gevinster:	Verdi:
Villa ..	Kr. 25.000.00
Villa ..	" 12.000.00
Sølv ..	" 4.800.00
Møbler ..	" 3.000.00
Piano ..	" 2.600.00
Sølv ..	" 1.000.00
4994 Gev. ..	" 31.600.00
5.000 Gev. ..	Kr. 80.000.00
5.000 ekstra ..	" 50.000.00
10.000 Gev. ..	" 130.000.00
200.000 Lodder ..	" 200.000.00

Lodder à 1 Kr. hos Kommissionærer eller pr. Post. Returporto 20 Øre. Trekningsliste 15 Øre.

For Kr. 10.00 sendes 10 Lodder og Trekningsliste portofrit. — Adr. Folkemuseets Lotteri, Bygdø.

Ingen Utsettelse!

Averter i
Allers Familie-Journal.

Forstørrelser
utføres efter hvilket som helst fotografi eller billede, av person, brystbillede eller hel figur, landskapsbillede, hus, dyr etc. i sort, sepia (brunt) eller farvelagt. Absolut første classes arbeide utført ved kunst-attelier. Prislister sendes gratis og portofrit. Agenter antages paa meget fordelagtige betingelser.
ABELS KUNSTFORLAG.
Oprettet 1884.
Christiania. Post Box 496.

Reiseagenter og Handlende.
Stor prisnedsættelse paa oljetryk.
Med disse priser er det en lethed for enhver at sælge disse smukke billeder. Desuten føres: Broderte vægtavler, vægtavler med glimmer, skulpturbilleder, aktbilleder etc. etc. **Nyt!** Oljetryk med glimmer i karton. Enhver der ser disse maa kjøpe. Illustreret katalog sendes gratis og portofrit.
ABELS KUNSTFORLAG,
KRISTIANIA.
Post Box 496.

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Ekeblåstuna. Skriv eft. Katalog og Prislister.

Lilleborg
Sæpepulver
rent, uten skadelige tilsætninger.

PHOSPHOR-ENERGON-PILLER
ORDIN. AF LÆGER
Gode ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMAGIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

1 1/2 meter nyt haar.

Da mit haar til min sorg, for tre aar siden, paa grund av skjeldannelse i hovedbunden, begynde at falde av, prøvede jeg

Håmoes Haar-Kultur.

Mit haar, som før krigen var 45 centimeter langt, er nu efter 3 aars anvendelse av nævnte haar-kultur vokset

50 centimeter,

et for mig lykkeligt og tilfredsstillende resultat.

Fru E. Arentoft, Bredgade 8, Kjøbenhavn K.

Apotekeren skriver: Jeg er som regel noget skeptisk med hensyn til paa-fidligheden av de fleste anbefalinger, men det vil sikkert glæde Dem meget at høre, at jeg har faaet et ualmindeligt godt indtryk av Deres præparater. Jeg har forsøgt adskillige midler for mit haar, som var begyndt at blive usadvanligt tyndt, og maatte høre en del derom av mine venner, som udtalte de mest uforbeholdne bemærkninger paa bekostning av mit haar. — Nu er det neppe to maaneder siden, at jeg i fortvivelse begynde at bruke Håmoes haar-kultur, og det glæder mig meget at sige, at en del av mine venner utspørger mig om hemmeligheten ved den betydelig forøgede vekst av haaret. Jeg har været en smule forbeholden med hensyn til at omtale grunden, da jeg troede, at forandringen muligvis ikke vilde vedblive, men nu er det utenfor al tvivl, og jeg har nu indviet dem i den rette sammenheng.

Prisen er pr. fl. kr. 3,35.

3 fl. sendes portofrit. Beløpet kan ogsaa indsendes i frimerker. — Faas over hele den civiliserede verden hos d'rr. apotekere, parfumerier og drogeriforretninger samt direkte fra:

Håmoes L^{td}. London,
for Norge: A/s Håmoes Generaldepot.
Havegaten 31, Kristiania. Telef.: 33270.

Det er —
aldrig for tidligt, aldrig for sent, Håmoes er som de vises sten, fremkalder haar, hurtigt og let — det bliver smukt, glansfuldt og tæt.

Den engelske presse

beskjefteger sig i stigende grad med vor haar-kultur, og dets utmerkede resultater. Saaledes skriver bl. a. tidsskriftet »Pictures« i sit nummer for 9. oktober:
»Skonhet er aldrig fuldstændig uten et meget smukt haar, likesom grimhet aldrig er komplet med et smukt haar. Saken er den, at kvinden, som ønsker at være smuk, eller manden, som vil være indtagende, mangler noget til oppfyldelsen av sit ønske, naar det smukke haar mangler. At der er mange tusinder av, vore lesere, som anerkender dette, ses paa det antal anbefalingsbreve, som Håmoes Limited mottar hver uke. Håmoes Limited er naturligvis firmaet, der staar bag ved Håmoes haar-kultur systemet, og resultatene av den vidunderlige haarføte ses paa de hundreder av kvinder og mænd, som kan gjøre fordring paa skonhet og indtagethet som følge av regelmæssig bruk av denne vidunderlige haar-kultur.«
Indehaveren av det verdenskjendte firma: The Atlas Safety Petrol Filler & Co., Cap. A. C. French Brewster, New Bond Street, London, skriver til os:
»Det glæder mig at kunne erklære, at den flaske av Deres patent haar-føte (kultur), som De har sendt undertegnede, har haft den mest enestaaende virkning, fuldstændig standset haaravfald og bragt haarbunden i den bedste condition.«

Vulkandamp som drivkraft.

At jorden endnu er rødgloedende i sit indre, derom vidner med tilstrækkelig tydelighet de mange vulkaner paa dens overflate. Ogsaa varme kilder findes der mange av og sine steder er det ikke varmt vand, men overhetet damp som strømmer op av jorden. Dette er bl. a. tilfældet ved Lardarello i Toscana i Italien. Og her har man allerede i mange aar benyttet den utstrømmende damp til drivkraft. Først prøvde man paa at la den

vulkanske damp direkte gaa ind i cylindrene. Men det viste sig at svovelen i jorddampen ødela maskindelene. Nu leder man dampen, som er 165 grader varm, gjennom rør, der ikke angripes av svovelen, til dampkjeler hvor jorddampens varme brukes til at danne en ny damp av rent vand, og denne damp driver saa de store dampturbiner som er opstillet i nærheten og som er istand til at utvikle tilsammen 16.000 hestekræfter. Denne kraft omsættes til elektricitet som forbrukes i Firenze, Livorno og andre italienske byer, og der spares aarlig 70.000 tons kul paa denne maate. Det er

under overveielse at utvide anleggene ved Lardarello yderligere, da der er vulkandamp nok, og man venter at kunne naa op til en kraftydelse av 100.000 hestekræfter og mer uten at ha brukt saa meget som et kilogram stenkul, en gevinst av overordentlig betydning for den italienske industri, der likesom de fleste andre industrier i verden lider under den herskende kulmangel.

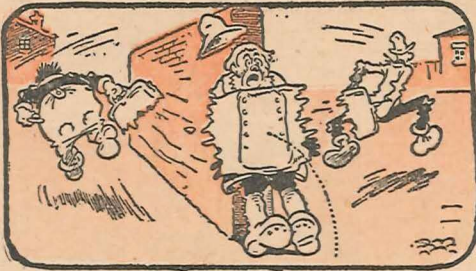
En uheldig dag i de to landstrykeres liv.

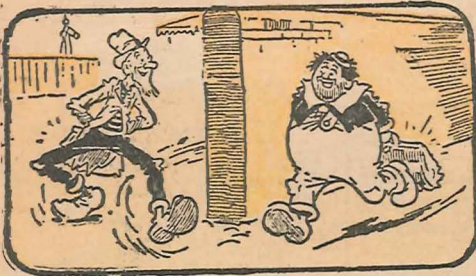
1. Man kan ikke altid være like heldig. Det er en sandhed som min kammerat og jeg fik føle forleden. Vi var paa ekspedition hver for os. Ved enden av en høj mur traf jeg en ældre herre sovende med sin vadsæk foran sig.

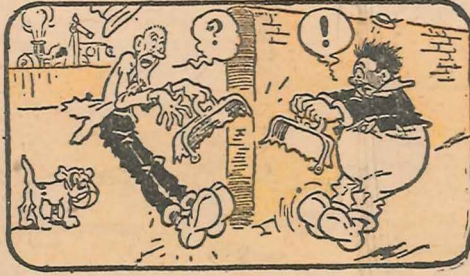
2. Det var urimelig varmt den dag og mit medfølende hjerte knugedes ved tanken om at denne ældre mand skulde slæpe denne tunge vadsæk alene naar han vaaknet. Hvorfor skulde jeg ikke hjælpe ham med at bære den?

3. Jeg syntes ogsaa at det var synd at vække manden av hans søte slummer — alt burde gaa saa stille som mulig, mente jeg, greb vadsækken i den ene hanken og løp avsted med den og jeg løp fort den dag.

4. For jeg vilde skynde mig bort til min tynde kammerat og fortælle ham nyheten. Han var ikke længe borte. Allerede ved den andre ende av muren løp jeg paa ham. „Gjet hvad jeg har her bak paa ryggen!“ sa jeg.

5. Merkelig nok mottok han mig med nøiagtig de samme ord. Og da vi skulde til at se efter hvad vi hver hvor hank av en vadsæk, men vadsækken selv var borte. Billede 1, 2 og 3 ovenfor gir tilstrækkelig forklaring.

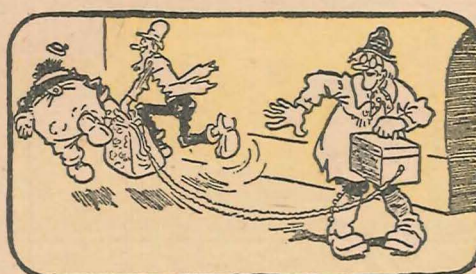
6. Uten at den andre visste noget om det hadde vi begge hat den samme idé — og fik altsaa ogsaa samme udbytte, nemlig nul. Den ældre herre var vaaknet under det hele og beklaget sig til en ældre uniformert konstabel.

7. Han hadde oisynlig ikke forstaaet at vi begge to hadde villet lette ham byrden! Men saa opdaget vi paa gaten en anden ældre herre, ogsaa med en vadsæk. Mon denne herre var likesaa tungnem som den andre?

8. Man kunde jo forsøke! Og saa henvendte vi os begge høflig til ham og spurte om han hadde noget imot at vi bar den tunge vadsæk for ham. Det var jo saa varmt i veiret, han var gammel osv., fortalte vi.

9. Han viste sig at være en snild, gammel bedstefar, som med glæde overlot os vadsækken. Neppe hadde vi faat fat i hver vor hank, før vi tok benene paa nakken og satte avgaarde i firsprang, alt det vi orket.

10. Men vi var ikke kommet langt før vi begge blev grepet av nogen merkkelige konvulsiviske rykninger i alle lemmer og muskler, saa vi paa en underlig, forstyrret maate gav os til at hoppe iveiret, danse osv.

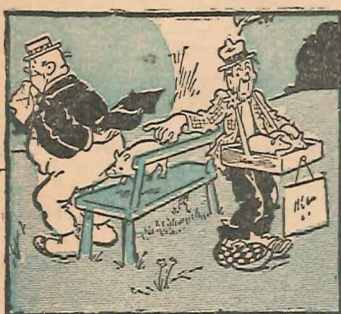

11. Og saa avslørte den pene, gamle herre sig som en rigtig listig detektiv. I vadsækken hadde han installert et elektrisk apparat, som fik strøm fra en kasse han bar under armen. Vi var med andre ord gaaet i en fælde.

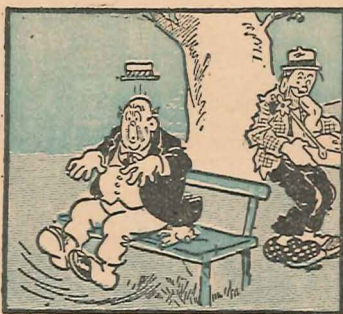

12. Og mens vi sat hjælpeløse og bakkbundne paa jorden, fløitet detektiven paa politiet, som straks arriverte mandsterkt og sikret sig vore dyrebare personer. „Det har man igjen for sin tjenstvillighet!“ sukket vi begge.

Et mislykket tricks.

„Hvor vakker utsigt herfra er!“ sa den tykke mand, mens galesælgeren anbragte en av sine gummi-skrikegriser paa bænken bak ham.

Da manden derefter salte sig ned blev han yderst forskrækket over de gennemtrængende hyl den lille skrikegris utstøtte under hans velt.

Som en raket for han op, men skrikegrisen hang fast bak paa ham og hans speidende øie kunde ikke opdage noget merkeligt paa bænken.

Da punkterte en rosentorn grisen bak paa ham. Nye hyl, ny forskrækkelse som gik ut over grisesælgeren. Han fik ikke bænken for sig selv!

Smaapluk.

Tanten: „Hvem er den flinkeste gutten i din klasse, da Alfred?“
Alfred: „Det kan jeg ikke fortælle dig; mor har sagt at jeg aldrig maa skryte!“

Fruen: „Hvorfor sendte De ikke ut en mand igaar for at reparere min elektriske dørklokke?“

Elektrikeren: „Han var hos Dem — men han kom tilbage og sa at der var ingen hjemme.“

Fruen: „Jeg var hjemme!“

Elektrikeren: „Det kan jeg ikke forstaa! Han sa at han ringte og ringte men der kom ingen!“

Hansen: „Skal du spise middag noget sted torsdag?“

Olsen (veirer en invitation): „Torsdag? La mig se... nei!“

Hansen: „Bare du da ikke blir sulten fredag, gamle ven!“

Fineste utdannelse.

„Hvad har din nevø lært inde i hovedstaden?“

„Jo, han kan be om penger paa en slik maate at enhver synes at det er en ære at gi ham det.“

Ironi ved strandbredden.

Han: „Hvorhen, vakre frøken?“

Hun: „Ut og gaa paa skøiter — selvfølgelig!“

Ogsaa en grund.

„Vet du hvorfor barbereren fridde til mig?“

„Nei!“

„Han sa at naar han hadde staaet og arbeidet haardt i forretningen hele dagen saa længtet han efter at komme hjem til et ansigt som ikke krævet nogen som helst behandling!“

Fruen: „Jeg tar ikke imot idag!“

Tiggen: „Det passer jo godt! Jeg kommer nemlig heller ikke for at gi noget!“

En hjemmelaget „bedstefarstol“.

At lage en lænestol selv, en rigtig gammeldags lænestol med høi ryg, forede „ørelapper“ og stoppede armstød vil sikkert for de fleste synes at være en uløselig opgave. Vi skal her i et par billeder vise hvor let hele dette arbejde egentlig er, naar man bare gaar iveri med det og ikke gjør opgaven vanskeligere end nødvendig ved at utstyre lænestolen med dreiede ben eller lignende.

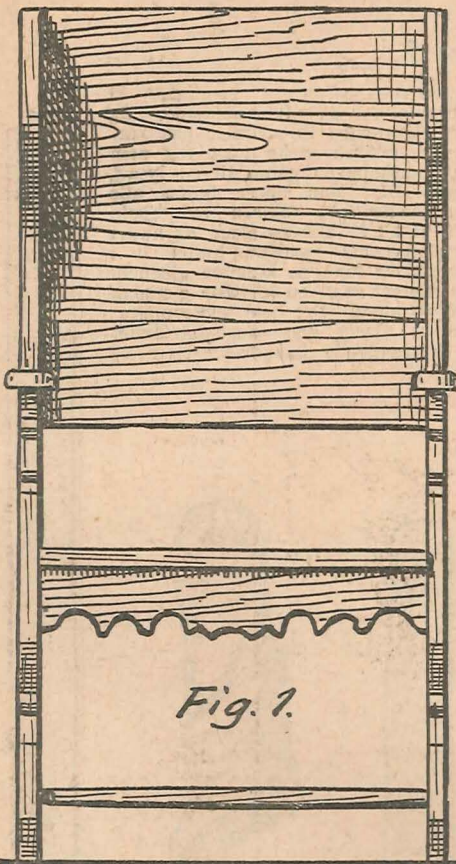

Fig. 1.

Fig. 2.

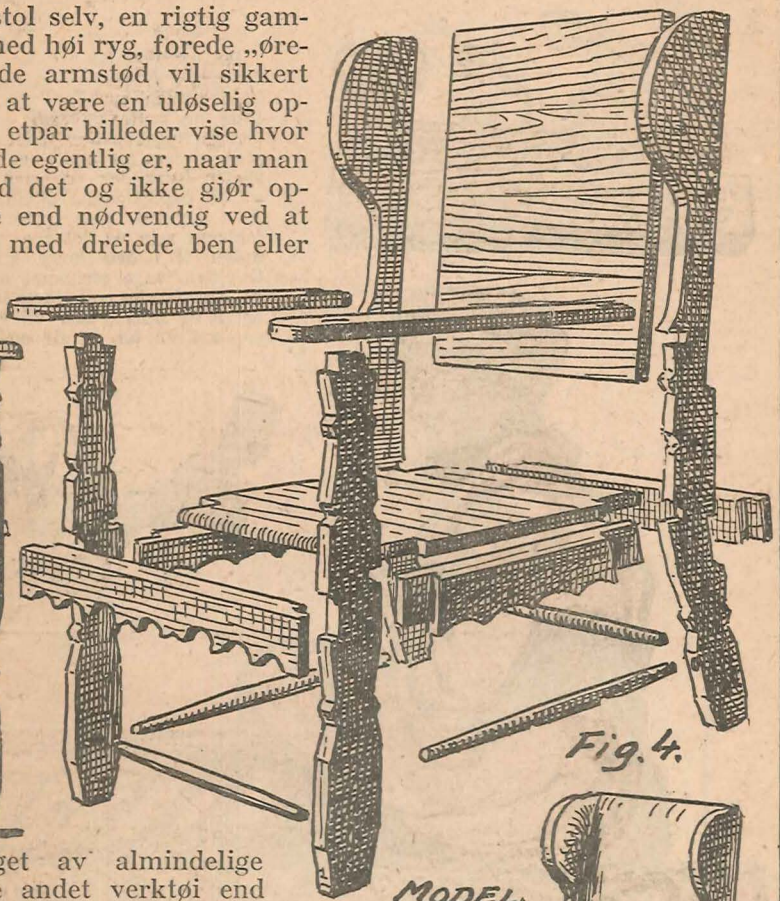

Fig. 4.

MODEL

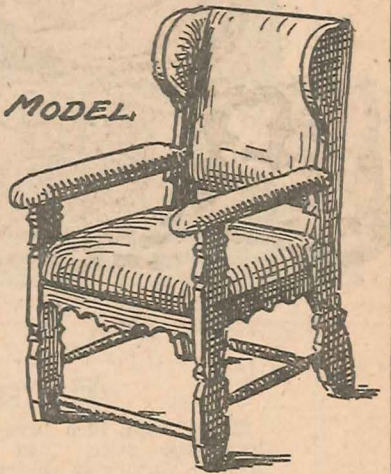
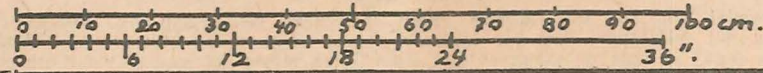

Fig. 3.

Denne stol er udelukkende laget av almindelige glatte bord og der behøves ikke andet verktoji end en sag, en høvel, et hugjern og en limpotte.

Fig 1 og 2 viser stolen set forfra og fra siden. Fig. 3 viser sætet. Ved hjælp av maalestocken kan man efter disse tegninger faa de rigtige maal. Fig. 4 viser hvorledes de for kjellige dele sammenføies. Denne tegning er meget klar og anskuelig og den viser næsten som i et sammenlægningspill de stykker, hvorav en slik gammeldags, høirygget lænestol bestaar. Naar stolen er sat sammen, beises den mørk og ferniseres og sæte, ryg, hode- og armstød stoppes.

En vitenskapens triumf

Tusinder av taknemlige damer og herrer.

Dr. Lefrangs atmosfæriske hudbehandlingsapparat utsuger alle urenheter i huden, animerer de slappede hudceller til fornyet arbejde, spænder slappe muskler, utfyller huller i ansikt og krop. Utvikler brystet, borttager fregner og hudorme paa et par dage, gjør huden jevn og frisk. Pris fuldstændig komplet med bruksanvisning kr. 6.50.

Den patenterede amerikanske næseformer forandrer alle grimme næser til den ønskede form. Smertefri behandling. Pris model 21 kr. 12,00, enkeltformet kr. 6.50.

Ørets form rettes med prof. Hektors øreapparater. Tykke utstaende ører faar efter nogle dages anvendelse en pen form. Pris kr. 5.50.

Generende lunarekster fjernes smertefrit med rod med „DEPILATOR“. Fuldstændig ny og smertefri behandling. Pris kr. 5.00.

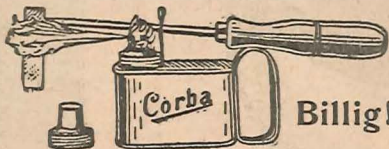
Sendes fuldstændig diskret (passerer ikke tolden) mot postopkrævning.

KEM. TEKN. NEDERL. PARFYMERI, Avd. 2. Stockholm C.

Praktisk!

Montører, Haandverkere og alle hjem bør ha loddelampen »Corba«. Denne er praktisk og billig i bruk. I ethvert hus er der en eller anden ting som trænges at loddas, ved hjælp av loddelampen »Corba« kan man utføre lodningen selv.

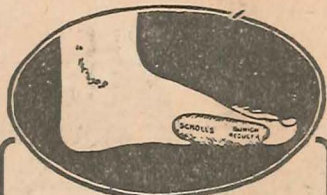
Billig!

Skriv til SØRLIE & KARLSENS elektriske verksted, KIRKEGATEN 34 . KRISTIANIA.

Bruksanvisning medsendes hver lampe. Der medfølger loddebolt og loddefærdig tin (loddevand og syre overflødig). Pris kr. 5,00 med tillæg av 0,50 til porto.

Kjøp

„Allers Familie-Journal“.

Dr. Scholl's „Bunion Reducer“

bringer øieblikkelig lindring for omfindtlige fotknuder og befrier dem for skoens tryk. De bringer desuten skoen tilbake til dens oprindelige facon. Pris pr. st. kr. 6.—.

Dr. Scholl's „Toe-Flex“

bidrager til at tage bort fotknuder gjennom sin sindrige konstruktion. Den er arbeidet av det fineste paragummi. Pris pr. st. kr. 4.25.

Disse artikler er to av doktor Scholl's 43 fotpleiespecialiteter. Hvis De ikke kan faa disse artikler gjennom Deres skomaker, saa henvend Dem direkte til os.

Bed at faa brochyren „Fotterne og deres pleie“, som da skal blive Dem frit tilsendt mot 20 øres porto.

Eneforhandlere for Norge:

The Scholl Manufacturing Co., Avd. 16, Stockholm 7.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER

Og gjør Hjemmet vakkert. A/S Brødrene Lever, Kristiania.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim. Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

„Det er en feil av husmøren...“

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filipenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sidst en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens »Creme Parba«.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, taenk bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 „ „ „ 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb. 500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

MUSIK-
Instrumenter,
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

Tegn Dem som Abonnent paa „Nordisk Mønster-Tidende“.

En indisk trolldmand.

De indiske fakirer er som bekendt dygtige trolldmænd. De formaar næsten det utrolige. At forvandle f. eks. en gnom til en vakker alf med vinger er en ren bagatel for en slik trolldmand. Og ønsker man syn for saken, kan man bare klæbe op hosstaaende tre figurer og to strimler paa kartong og sætte de fem deler sammen. Man vil da med egne øine se fakiren virke i sit fag som forvandlingskunstner, idet han ikke bare med en haandbevægelse kan omskape en gnom til en lysalf, men ogsaa forvandle en alf til en gnom alt eftersom man ønsker det. Man borer huller alle steder hvor der er smaa cirkler paa figurene og strimlene. Armen sættes paa fakiren ved hjælp av en papirklemme gennem A—A og en anden papirklemme gennem hullet i fakirens skaal og hullet X i stykket med gnomen og alfen. Desuten stikkes der en papirklemme gennem hullet B i fakirens arm og det ene av hullene B i den korte strimmel. Derefter sætter man en klemme gennem hullet B i den lange strimmel og det andre hul B i den korte strimmel samt en klemme gennem C i den lange strimmel og hullet C nederst paa stykket med gnomen og alfen. Det hele trylleapparat er da færdig og forestillingen kan begynde. Man behøver bare at skyve den lange strimmel frem og tilbage saa vil fakiren øieblikkelig begynde at utføre sine besværgende haandbevægelser og gnomen vil bli en alf og alfen gnom stadig skiftende.

En gyngehest som kan gynge rigtig.

En morsom, liten bevægelig model kan man med største letthet lage selv ved hjælp av hosstaaende forskjellige deler. Man klæber det hele paa pap, lar det tørke under let press og klipper ut stykkene. Med en skarp kniv skjærer man bort det som er omgitt av punkterte linjer, altsaa det som utfyller mellomrummet mellem hestens ben samt det lille, ovale stykke i ryggen paa gutten. Endvidere skjærer man med et skarpt snit helt igjennem pappen ved de sorte streker i den lille strimmel tilhøire nederst, men ikke lenger end streken viser. Naar man har gjort det bretter man de to stykker av hesten sammen, men ikke benene og gjængene. Den lille strimmel nederst tilhøire sættes som avstiver mellem gjængene (se modellen samt ridset under denne, hvor den sees forfra) midt paa ved de med sorte streker merkede steder. Tilbake staar endnu at brette sammen de to stykker hvorav gutten bestaar og klæbe dem til hverandre unntagen ved benene. Saa kan man sette ham op paa hesten og sette denne i gyngende bevægelse, — gutten vil da faa sig en tornøielig ridetur paa den vuggende hest, mens han gynger behagelig frem og tilbake i sadlen.

